

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

СПЕЦИАЛЕН ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ
СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС
ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА
(1939 – 1940)

ТОМ I

София 1998

НИТО БЛИЗО, НИТО ДАЛЕЧЕ

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Пашиа Теодорова (1888–1972), Савка Керемидчиева (1901–1945), Елена Андреева (1899–1990) и на съхраняващите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

Координатор по отпечатването на неиздаденото до този момент Слово на Учителя е Вергилий Кръстев.

АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА.

„Добрата молитва“

„Молитва на Царството“

Евангелие от Матей (12:1–10)

Евангелие от Лука (12:1–10)

Евангелие от Марка (10:1–10)

Евангелие от Иоана (12:10–20)

„Духът Божи“

Едно малко сравнение ще направя. „Ако гумите Ми не пребъдат във вас и вие не пребъдете в Мене...“ – тази мисъл ще взема в една нова форма. Ако светлината пребъде в нас и ние пребъдем в светлината, светът ще ни се изяви.

Новото в света е следното. Всички сега мислят и казват: „Трябва да знаем, че тогава да правим работите.“ Всичките неща започват със знанието. Ти учиш това, което знаеш, но никога не учиш това, което не знаеш – то е невъзможно. Нима светлината трябва да я изучиш най-първо? Светлината изведнъж се явява, ти я знаеш, и отпосле я изучаваш. Хляба, който ядеш, сладкото, което ядеш, ти го знаеш непосредствено, и после го изучаваш. Ние се заблуждаваме, казваме: „Чакай да науча това нещо, че после да го правя.“ Всеки един от нас знае да прави нещата, но в човека има една зла воля, в която той не иска да прави това, което знае. То е голямото нещастие: че не иска да прави това, което знае. Има едно състояние, в което човек забравя нещата. Забравил ги, но човек сам става причина да забрави нещо, което е знаел. Представете си, един трезвен

човек влезе в кръчмата – всичко знае. Най-първо, той мисли за баща си, за майка си, мисли за жена си, ако е женен, мисли за децата си, но пие ли една чашка вино, започва да мисли за чашата. Пие втора, започне да мисли за втората чаша. Пие трета, четвърта, пета, шеста. След като пие десет чаши, забравя баща си, майка си, жена си. Всичко забравя и знае новото, което научил. Той забравя вече всичко, което знаеше, и не познава другите.

Сега да ви приведа туй в една нова форма. Сега ти седиш и някои неща виждаш ги, ясни са пред тебе. Туряш една тънка плоч, нещата стават тъмни, туряш още по-дебела, казваш: „Нищо не виждам.“ Кой е причината сега? Ти не си спял. Сега да ви изнеса едно друго противоречие, което ние си създаваме. Ние как изучаваме светлината? Възприемаме светлината, и знаем. Да допуснем, че на един човек очите са повредени, как ще изучава светлината? Реалността може да се изучава по два начина. Истината се изучава по два начина. Знанието се изучава по два начина. Светлината се изучава по два начина. Първият начин е чрез самата светлина – туй, което присъства и отваря света пред тебе, дава ти свобода. Вие считате светлина това, което ти дава свобода, дава ти ход да вървиш, да се не спъваш. Представете си, че един човек няма понятие какво нещо е светлината – не влиза в него, по никой начин не я познава. Чрез отсъствие той ще има понятие за светлината, чрез тъмнината. Вие ще изучавате какво нещо е светлината чрез закона на тъмнината. Запример как ще познаеш, че ти не си праведен човек? Не чрез правото, но чрез отсъствието на правото. Когато отсъства едно право, то ще ти причини страдание.

Що е страданието? Щом страдаш, ти си крив. Вие ще цитирате някои от пророците, които не бяха криви, праведни хора бяха, ще цитирате Христа, и пак страдаха. Криви бяха, защото носеха греховете на кривите хора. Щом ти гарантираш за един неправолюбив човек, който ял и пил, че ти му ставаш гарантин, хване те законът. Ти нито си ял, нито си пил, хване те законът, осъди те ти да плащаш. Пари назаем не си взел,

друг ги взел, ти трябва да ги плащаш. Ти си станал гарантин. Банката оставя него свободен, понеже той ни къща има, нищо няма, ти, който си гарантирал за него, хване те законът. Хване те законът ти да плащаш. Казваш: „Аз пари не съм взел.“ Ти не си взел, но ти си станал гарантин и на основание на твоето доверие ние му дадохме пари. Ти ще плащаш заради него.

Сега – приложението на закона. Често вие ставате причина сами да си създадете едно нещастие. Забележете защо хората гонят мухите. Една муха е много тщеславна, мухите са крайно тщеславни. Като дойде, няма да кацне на рамото, на главата, ами ще кацне на носа ти. Казва: „Знаеш коя съм?“ Ти имаш ли понятие какво нещо е мухата? Ще кацне после на веждата, на другата вежда, все на видни места се качва. По някой път туря си ръката на масата, мухата кацне на ръката ми, казва: „Знаеш ли коя съм аз? Какво мислиш за света?“ Аз я хвана с другата ръка. Казвам ѝ: „Ами ти знаеш ли кой съм?“ Тя бръмчи в ръката ми.

Ти, като влезеш в света на закона, не кацвай на носа, не кацвай на веждата, но на рамото. Последното място заеми някъде, защото законът има ръка. Като кацнеш, ще те хване и те държи. Туй държане е осъждането. Какво ще правиш? Казваш: „Знаеш каква муха съм?“ „Хубаво, ако си видна муха, излез из ръката ми.“ Тогава тя взема второто положение, започва да се моли, започва да ми пее: „Ако си музикант – казва, – бъди малко милостив към мене. Понеже ме хвана, едно малко съществувам съм, не ме стискай, защото ще ми счупиш крилцата. Сега се научих – мислех, че съм била много голяма – сега се научих, че не съм толкова голяма.“ Тогава отварям ръката и тя изскача. Питам, тази муха, като иде при другите мухи, какво ще разправя?

Когато вие обичате един човек, имате една слабост – да се приближите, да бъдете или отляво, или отдясно до рамото му, да сте много близо. Някой път имате от далечното минало придобито желание да сте близо до рамото. Във всичките хора има едно желание да гойдете близо до този, когото обичате. Вие

искате все той да бъде пръв пред вашите очи. Питам, ако си по-близо до очите на един човек, какво ще придобиеш? Трябва да бъдеш близо в ума, в широкия свят, в неговия ум, в неговото сърце, но избягвайте да бъдете близо до хората физически. Всичките нещастия, недоразумения, стълкновения произтичат от физическата близост на хората. Двама хора са близки, както клонищата: търкат се, търкат се – осакащат се.

Най-първо, хората започват с идеалната любов. Вие имате един приятел... – или младата мома и младият момък в началото са много срамежливи, благочестиви, имат нещо ангелско в себе си. Като мине момъкът, хвърли поглед отдалече и целия ден е доволен, че я видял, радва се. Най-първо, иска да я зърне само веднъж. Като хвърли един поглед с едното око, казва: „Стига ми толкоз.“ Целия ден върви радостен. Втория път иска да я види, но увеличава погледа, обръща си повече главата. Третия път увеличава още повече, но не се спира и там. Той започне да се приближава. По-напред отдалече я гледаше, на стотина метра. Казва: „Тя е, приятно ми е.“ Второто положение е, че иска да чуе гласа ѝ, как говори. Най-първо, иска да чуе само една дума, и е доволен. Втория път иде още по-близо. Сега не се задоволява как говори само да чуе, но иска на него да му каже една дума. Приятно му е, най-първо, да му каже една дума, после иска да му каже две, три... Щом започва да му казва повече от десет думи, те се скарат. Скарването от какво произтича? Влюбените хора имат едно ухо много развито, стават много чувствителни. Двама души, които се обичат, ако повишат тона, ако вие погледнете в духовния свят, ако на един възлюблен му проговориш силно, образува се цяла рана. Казва: „Много лошо ми говори.“ Тази дума е цял един удар в духовния свят.

Казвам на онези: когато влизат в любовния свят, трябва да бъдат много внимателни. Казва някой: „Ние се обичаме“, но погледът не е любовен, нито думите са любовни. Така говори, че това е един дивашки жаргон на някое предупотопно животно, на някой мамонт, на някой тигър, на някоя мечка, която се разярила. Казва: „Аз го обичам. Знаеш колко го обичам?“

(Учителят говори грубо.) То е закон на тъмнота, това не е любов. Казвам, едно време учениците в окултните школи са имали външна обхода. Някой казва: „Не ми гледай външната обхода. Аз нямам външна обхода, но вътрешна.“ И външна обхода трябва, и вътрешна обхода трябва. Законът е следният. Неизбежно е, помнете. Всеки един човек сам начертава пътя, по който хората да го уважават и как да го уважават и да го почитат. Както се обхождаш с другите хора, така ще се обхождат и с тебе. Неизбежно е. Не само видимият свят, но и невидимият свят ще постъпи точно така с тебе, както ти постъпваш.

Тук има една сестра, която е в събранието. Ще ви приведа една нейна опитност. Вие не знаете името ѝ. Ако сте ясно-видци, ще знаете. Тя знае. Тя ми разправяше, че всеки ден, когато каже някоя лъжа, няма да се мине много, и тя ще падне и ще си блъсне главата. „Наплаших се, казва, не искам да лъжа. Щом кажа една лъжа, ще падна някъде.“ В лъжата човек изгубва. Щом кажеш една лъжа, много малка лъжа, бяла лъжа, която с микроскоп трябва да я гледаш, да я познаеш, че е лъжа, но лъжите се размножават като микробите. Една малка микроба се размножава и тя ще остави своите нечистотии в ума ти или в сърцето ти и ще причини вреда.

Казвам, злото в света, от което ние страдаме, то не е дошло отвън, то съществува отвън като една възможност. Една микроба може да съществува, но ако ти не я приемеш в себе си, тя не е вредна за тебе. Но щом тази микроба влезе в кръвта ти, тя се размножава. От нечистотиите на всичките микроби, които се размножават, човек умира.

Човек не трябва да мисли лошо. Никаква лоша мисъл, понеже силата на нашия ум, която Бог ни е дал, е само за добри мисли. В бюджета на невидимия свят е писано, че тебе ти се отпуска такава енергия за умствения свят, която е предназначена само за добро. Ти нямаш право на най-малкото микроскопическо лошо желание да направиш, понеже енергията, която Бог ти дава в сърцето, тази енергия е само за добри чувства. Ти

може да си позволиш, но ти вече създаваш карма. Тебе ти се дава сила в живота да постъпваш както искаш, но във всичките ти постъпки ти се дава тази енергия само за добри постъпки. И тогава, като се върнете, вие ще давате отчет енергията, която ви даде Господ за ума, за какво я употребихте. Казвате: „Аз нали съм свободен да живея както искам.“ Лъжете се. Никой в света не е свободен да живее както иска. Ти си свободен да живееш както Бог изисква. Ако ти живееш както ти искаш, ти ще бъдеш съден. Ти, ако влезеш в една съвременна гимназия или университет, ще учиш не онова, което ти искаш, но онова, което програмата изисква. Ако влезеш в една художествена академия, ти няма да рисуваш картините, които ти мислиш, но образите, които се изискват.

Та казвам: ние сме пратени в един свят да учим онова, което Бог е предначертал. Погрешката произтича само от това, че ние не искаме да учим онова, което Бог е предначертал. Казва: „Аз имам предначертан път.“ Кой е предначертал пътя? Казва: „Аз трябва да се ожена.“ Да се жениш, то не е твой път. То е път на Бога. Ако Бог ти е предначертал да се жениш, ще се жениш. Ако Бог не ти е предначертал да се жениш, няма да се жениш. Но някой път Бог е предначертал да се жениш, пък ти не искаш да се жениш. Друг път Бог не ти е предначертал да се жениш, пък ти искаш да се жениш. Питам: в тия два случая ти вършиш ли волята Божия? И в двата случая, ако не извършиш волята Божия, ти ще страдаш. Законът е следният: най-първо, в света, ако искаш добре да ти върви, ще изпълняваш волята Божия. Или да преведа на ваш език: ще изпълняваш, най-първо, волята на баща си, ще изпълняваш волята на майка си и на трето място, ще изпълняваш своята воля. След като изпълниш волята на баща си и той ти каже: „Много добре си направил“, след като изпълниш волята на майка си и тя ти каже: „Много добре си направил“, тогава ще изпълниш и своята воля, и онзи, който живее в тебе, ще ти каже, че добре си сторил. Ти вече си на правия път.

Сега вие страдате. Защо страдате? Човек страда от

три причини. Страда или защото не мисли право, или защото не чувства право, страда, защото не постъпва право. Следователно всяка една постъпка има три качества: всяка постъпка трябва да е добре обмислена, трябва да е добре почувствана и трябва да е добре направена. Всяко нещо, което е право обмислено, добре почувствано и което е добре направено, то е правото в света.

Сега, за да ви говоря право, аз трябва да ви изнеса един закон. Вие не мислите, че аз искам да ви съдя. Ако осъдя вас, ще осъдя себе си. Със самото мое желание да ви съдя, аз цапам себе си. Аз не искам да съдя другите хора, понеже цапам себе си. Не искам да говоря лошо за другите, че те не са добри, понеже себе си цапам. Ако цапам себе си, какво се ползвам? Някой откраднал един лев. Доиде и ми казва: „Открадна ми един лев.“ Изваждам от джоба си и му давам един лев. „Аз се радвам, че той ти откраднал един лев, другояче нямаше да дойдеш при мене. Вземи моето левче.“ Аз открадвам себе си. Де е сега погрешката? Погрешката не е в откраднатия лев, погрешката е в това, че този, който откраднал, той се е заблудил, той мисли, че като открадне един лев, ще си уреди работата. Ти, като говориш за откраднатия лев, туряш го пред съзнанието, запушваш си очите. Оставете откраднатия лев. Има една неправда в света, но ако ти речеш да говориш за тази неправда, ти ще направиш две по-големи.

В света има един закон, който трябва сега да учите. Защо страдате? Без страдания човек не може да се подигне на физическия свят. Ако се лишите от страдания, вие сте осъдени, никакъв прогрес не може да имате в никакво отношение. За всяко страдание, което ви се даде, ако го издържите, има едно голямо възнаграждение. Всяко страдание, добре издържано, се възнагражда десет пъти повече, отколкото самото страдание. Ако някой ви обиди, да кажем, каже ви една лоша дума, и вие го претърпите, ще дойдат след него десет души да ви кажат по една сладка дума. Една от тия думи като заличи лошата дума, колко думи остават печалба? Девет остават печалба. Вие каз-

вате: „Защо да ме обиди?“ За да забогатееш. Този човек трябва да дойде да те обиди, понеже знае, че като каже една лоша дума, за тебе ще кажат десет добри. Той ти направи една услуга. Аз ти виждам колко е умът ти. Казвате: „Как искаш, Учителю, да ни подплъзнеш да гоним Михая.“ Не, не, аз ти говоря една истина. Ще ходите да гоните Михая, ако ходите да търсите правото си. Някой, като го обидят, казва: „Няма ли Господ в този свят?“ Щом предадеш съдбата на Бога, ти се лишаваш от своето право. Щом те обиди някой, благослови Господа, да дойде благословиенето. Щом ти вземат един лев от джоба, благослови Господа, ще дойдат десет.

Толкоз години вие сте ученици, но и досега във вас има едно желание за успех. По някой път ти слушам да казвате: „Толкоз години не може да успяваме. Защо по-напред се обичахме повече, сега по-малко се обичаме?“ Не че сега не се обичате, и сега се обичате, но много близо сте дошли. Вие някои хора сте ги приближили в ума си повече, отколкото трябва. Има в духовния свят един закон: ти никога не приближавай един човек по-близо, отколкото Господ го турил при тебе. Защото, ако аз дойда да ти говоря или да ти пея на ухото, ще ти бъде ли приятно? Неприятно е да ти духам, да ти кряскам на ухото. Знаеш какво ще бъде? Ако аз ти пея на онзи край на салона и вие ме слушате, ще ти бъде приятен този глас, вие ще ме слушате. Колкото сме по-далеч един от друг, по-добре.

Аз говоря за действителния живот. Ако искаме ние да се опознаем и ако искаме да се приближим, какво ще стане? Ако слънцето Господ го тури на половината разстояние, отколкото е сега, ако разстоянието стане четирийсет и шест милиона мили, какво ще бъде нашето положение? Колко ще бъде по-голямо слънцето? Представете си това слънце да има сто метра в диаметър на хоризонта. Знаеш какво ще бъде нашето положение? Казвате: повече светлина. Повече светлина, но таква бомбардиране ще бъде от слънчевата светлина, ще ни ослепи. Венера, която е по-близо до слънцето, за да се запази от слънчевата енергия и от голямата любов на слънцето, е увита

с пàри, че като минава тази енергия през парите, да се намали силата ѝ, за да бъде малко по-удобно за живеене. Този закон е верен.

Някой път някои хора искат много да ги обичаме. Не искайте в света да ви обичат. Да ви обичат толкоз, колкото Бог турил. Не искайте децата да ви обичат повече, отколкото Бог турил. Не искайте приятелите да ви обичат повече, отколкото Бог иска, ни бащите ти, ни майките ти искайте да ви обичат повече. Защото, ако майките ти обичат повече, отколкото трябва, ще страдате. Ако бащите ти обичат повече, отколкото трябва, ще страдате.

Ако пребъдем в светлината и светлината пребъде в нас, светът ще ни се изяви. Според закона на любовта, за да се опознаеш, трябва да се поставиш на своето място. За да бъдеш обичан от хората, трябва да се поставиш на една разумна точка, на една дистанция, която е необходима. Гледате един предмет през един телескоп. За да бъде този предмет ясен, трябва да го нагласиш, на тази точка да бъде предметът, дето се вижда най-ясно. Някои хора не може да ги виждаме, понеже не са на тази точка. Тези, които не обичаш, са по-далеч, отколкото тези, които обичаш повече, които си поставил по-близо, отколкото трябва. Следователно умният ще се постави на тази точка, на това място, дето трябва да обича, колкото трябва. Ако обичаш повече, отколкото трябва, ти си по-близо, отколкото трябва. Ти си виновен. Ти ще измениш реда на нещата. Ти ще се поставиш на истинското място, дето ти ще обичаш хората както трябва и хората ще те обичат както трябва.

Искам през 1939 година да не правите погрешката на поляците, да не правите погрешката на германците, да не правите погрешката на англичаните и да не правите погрешката на французите, нищо повече. Поляците мислеха: „Кой може да ни победи? Само да ни бутне някой.“ Германците казваха: „Не сме ли ние силни?“ Кой спечели? Никой не спечелва. Казвате: „Защо стават тия работи?“ Всеки ден вие по поляшки постъп-

вате, и тук виждам поляшка неразбория. И английска неразбория има. Виждам и французка неразбория. Казват: „Ще се бием.“ Хубаво. Отиват англичаните с „Кърейджъс“, придружава го цял ескорт. Отиват да бомбардират. Турят му няколко торпеди и го потопяват. След като се бият хората, какво придобиват? Кое е по-хубаво, да се бием ли, или да вършим волята Божия? Да оставим външния свят.

Казвам, външният свят да ни служи като пример. Не отваряй война, без да питаш Господа. Казва Христос: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Казвате: „Нямам ли право да си дам мнението?“ Имаш право да кажеш Божието мнение. Да кажеш своето мнение в живота няма нужда. Светът няма нужда от моето мнение, няма нужда и от вашето мнение. Светът има нужда от Божието мнение. Ако всеки един от вас изразява Божието мнение, той е на място. Ако всеки един от вас изразява своето мнение, няма нужда светът от него. Религиозните хора искат да си кажат мнението, искат да кажат какво казал Христос преди две хиляди години, разглеждат Христа от две хиляди години. Значи той счита това, което детето говорило на пет години, за по-умно, отколкото, когато е на двайсет или на двайсет и една години, казва: „Онова дете на пет години как хубаво бърбореше.“ То, най-първо, не знаеше да говори граматически.

Христос, Който е най-добрият човек от всичките хора, и Той излезе от търпение. Като влезе в храма и видя онези, които се бяха курдисали и се занимаваха само с вземане и даване, то взе камшика и започна да ги гони. Казват Му: „Кой Ти даде тази власт, да ни биеш?“ Достатъчно пъти аз съм виждал Христа тук в събранието с камшик. Тогаз съм се приближавал към Него и съм казал: „Прости им, те не разбират, те няма да продават.“ И Той събори камшика Си. Питам, искате ли вие един Христос, с камшик, или без камшик? По-добре е законът на Любовта, по-добре е законът на Мъдростта, по-добре е законът на Истината, отколкото всички други закони. По-хубаво е законът на Любовта. Да прощаваме на себе си. Бог, Който е Всепрощаещ,

като направим погрешката, казва: „Поправй погрешката.“ Бог не ни съди. Щом ние искаме да съдим, съдбата се повръща и на нас.

Казвам, от тази година остават още октомври, ноември и декември, три месеца. Аз давам премия от десет хиляди лева на онзи, който в разстояние на три месеца не каже ни една лоша дума, да не обиди никого, да не почувства лошо, да не помисли лошо. Десет хиляди лева ще получи, честна дума. На разположение оставям десет хиляди лева. Вие ще изпхарчите много повече. Онези от вас, които са сиромаси, десет хиляди лева може да получат. Какво има, ако три месеца търпиш? Какво има, три месеца да не говориш, три месеца да гледаш само хубавото? Двама души както и да си говорят, да кажеш: „Братски си говорят.“ Като ги видиш като се карат, ти отдалече ще се поставиш, да не чуваш как се карат, само сладките думи да чуваш.

Туй, което Бог изисква от нас, е да живеем по любов. Невидимият свят е сит на всичките безразборни мисли, безразборни чувства и безразборни постъпки. Нашите мисли се отразяват в онзи свят и произвеждат цели пертурбации и почти са на мнение, там законът е издаден, че света ще го накажат. Не с потоп, но с огън ще се накаже. Къде ще се скриете? По на двайсет и пет метра се крият от задушливите газове и от бомбите. Ами земята ще се разтопи на двайсет и пет метра, къде ще се криеш? Огънят ще дойде. Тогава какво ще стане? Криене няма. Като дойде тази топлина, какви трябва да бъдете, какво ще остане от вас, кажете ми? Туй ще го видите. Като го опитате, да ви дойде на ума. Но като го опитате, да ви дойде на ума, да кажете: „Вярно е.“ Всички трябва да бъдем тъй готови, че като онези трима младежи, нали знаете, от еврейската история, като ги хвърлиха в пещта, не горяха. И вие като влезете в огъня, да не може да ви гори. Ние сме в пещта, има един огън, на който горим. Някои от вас са доста изгорели, доста е нажежена пещта. Всеки, като излезе от пещта, мирише. По-добре да бъдем в пещта, без да горим. Огънят е започнал.

Туй разстройство на нервната система, то се дължи на този вътрешен огън. Разстройството на нашите мисли и на чувствата, то се дължи на този огън, който иде и разстройва всичко. Онези, които вървят по Божия път, за тях този огън ще бъде едно благословение. Онези, които не вървят по Божия път, ще бъде за тях страдание.

Казвам, ходете в любовта. Не че не ходите в любовта, но имате криви разбирания – искате да бъдете много близо един до друг, които се обичате, а пък някои искате да са по-далече. Не ви съветвам нито много близо, нито много далече. Да мислите онова, което Бог е вложил, да чувствате онова, което Бог е вложил, да правите онова, което Бог е вложил. Нито далече, нито много близо. Нито да се укорявате, нито да се хвалите.

Какво трябва да правим тогава? Като се срещнат двама души, определено е колко трябва да се приближат. Единият е жаген, другият носи вода, колко трябва да се приближат? Той си подава чашата, аз наливам водата в чашата, за да може той да вземе чашата. Тази е дистанцията. Ако на тази дистанция спрем, отношенията ни ще бъдат много добри. Той ще вземе чашата, ще я изпие. Бог е определил мярката – ръката е мярката. Аз се приближавам, давам си ръката и той като си подаде ръката, ръкуваме се. Това е естественото отношение, останете на туй място. Той като си проточи ръката и ти като си проточиш ръката, палецът да остане отгоре, не да е свит надолу. Ще си подадеш ръката право, няма да я свиваш, нито прегъваш. Ръкувате се и ти хванеш горната част на ръката настред, то е хубавото ръкуване. Някой идва, дига ръката.

В любовта умът трябва да е добре поставен. В любовта сърцето трябва да е добре поставено. В любовта волята трябва да е добре поставена. Или умът трябва да е на своето място, сърцето трябва да е на своето място, волята трябва да е на своето място. Това е волята Божия, това Господ всеки ден изисква от нас. И тъй като живеем, Нему Му е приятно, аз зная. Защото всякога, щом направим една погрешка, веднага в нас законът казва: това, което направи, не е право. Както и да се

разправяш, казва: туй, което направи, не е право. Никой не е видял.

Аз по някой път, аз, който съм толкоз внимателен, по някой път забелязвам една погрешка, даже и доброто, че съм го казал с един по-висок тон. Нещо отвътре казва: не е така, не е право. Ще кажеш доброто, правилно ще вземеш тона. Аз съм правил малко опити. Аз ви проповядвам една наука, която е опитана. Аз ви проповядвам една наука, която е вярна. Аз наричам красиво „сол“, когато съм изпявал „сол“ пред грозна мома и като го изпея, момата стане красива – в дадения момент лицето ѝ е красиво, червеничко. Престана да пее, тя пак остане същата.

Казвам, ако мислите, както ви казвам, вие ще бъдете красиви. Като мислите, мисълта има един тон, ако този тон не го вземеш вярно, мисълта ти не може да бъде светла. Като чувствате, сърцето има един тон, ако този тон не го вземете вярно, чувството ти не може да бъде добро. Волята, и тя си има свой тон, и него трябва да вземеш вярно, за да бъдат постъпките ти благородни. Нали имате в музиката „до“, „ми“, „сол“. Човешката воля, човешкото сърце и човешкият ум, те си имат основни тонове. Казвам, като мислиш, тебе да ти е приятно и да се радваш, че добре мислиш; като чувстваш, да ти е приятно, че добре чувстваш и като постъпваш, да ти е приятно, че добре постъпваш. Да слушаш онзи Божествен глас, който ти казва: „Добри и верни рабе.“ Да чуваш гласа на Господа: „Добри синко, добри синко.“ Сега на български как казвате: добри или *добр*и? Де трябва да турите ударението?

Ако вземете числа: 1, 2, 3, 4, 5... 9, числото *едно* е първо, първото място заема в реда, но то е най-малкото от всички. *Две*, което заема второто място, е два пъти по-голямо от първото. *Три*, което заема трето място, е три пъти по-голямо от първото... *Деветото* заема девето място, но е девет пъти по-голямо от първото. Казваш: „Защо да не турим *деветте* на първо място?“ Хубаво, ако ти имаш да даваш един лев, понижиш едното, туриш го на мястото на деветте, а деветте туриш на

първо място, но какъв ще бъде халът ти, като имаш да даваш? Ако имаш да вземаш, в твоя интерес е деветте да е на първото място, а пък едното – на последното. Но то е користолюбие. Обаче много хора има, които имат да дават: ако деветте е на първото място, искат да го турят на последното място, а пък едното на първото място. Казват: правото в света. Кой търси правото? Никой не търси кривото в света, всеки търси правото.

Сега, като ви гледам лицата, виждам, че не пеете право. Ще ме извините. Защото човек никога не може да гледа правилно, ако той не пее право. Под думата *пее* аз разбирам: човек трябва да мисли право. Не може да пееш, ако не мислиш. Не може пеенето да бъде изразително, ако не чувстваш добре. Не може да има мисълта постижение, ако в пеенето няма сила, то е човешката воля. Ако в пеенето човешкият ум не взема участие, ако сърцето не взема участие, ако в пеенето волята не взема участие, човекът не може да пее. Пеенето, то е самовъзпитание. Умът, сърцето и волята да вземат участие в пеенето, то е правото пеене.

Казвам, турете Любовта на място, като пеете. Турете Мъдростта на място, като пеете. Турете Истината на място, като пеете. Ако вие бихте пели „Духът Божи“ и тия трите идеи ги турите: Любовта да работи, Любовта да пее, Мъдростта да пее и Истината да пее, знаете какъв хор щеше да бъде.

Казвам, трите месеца, които остават от тази година, да ги прекарате в пеене: да пее умът ви, да пее сърцето ви, да пее душата ви. Тогава човек, като ходи, да бъде с отворена душа, да чувства любовта на целия свят, да чувства светлината и мисълта на целия свят, на всички ония души, които обичат Бога. Да чувстваме свободата на всички души, които се съединяват с Него, понеже, като вършим доброто в света, всички напреднали души вземат участие с нас. Когато направим добра постъпка, всички те идат да ни поздравят, че ние сме постъпили, както Бог изисква.

Желая сега всички да имате една опитност, като

направите едно добро. Да дойдат вашите братя от онзи възвишения свят да ви поздравят, че сте имали смелостта да обичате, както Бог изисква, че сте имали смелостта да мислите, както Бог изисква, че сте направили нещо, както Бог изисква. Да мислиш, да чувстваш, да постъпваш, както Бог изисква.

Пожелавам ви топлината на Любовта да бъде нашият спътник, светлината на Мъдростта да бъде нашият спътник и силата на Истината да бъде нашият спътник.

„Отче наш“

Първа лекция на Младежкия окултен клас
22 септември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: Учебната година на Школата започва всяка година на 22 септември, празник и съборен ден. През 1939 година съборната беседа съвпада с първата лекция на Младежкия окултен клас, държана в 5 часа сутринта на Изгрева. По тази причина тя е издадена под заглавие „Близко и далеч“ на стр. 398–415 в томчето „Езикът на любовта“ (С. 1939 г.), където са поместени съборните беседи, държани през лятото на същата година при Седемте рилски езера.

Настоящата лекция се публикува въз основа на нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив.

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

„Добрата молитва“

Имате ли загадена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Ползата от добре употребените цветове“.)

Ако ви се загаде темата да пишете върху светлината, защо ви е тази тема? Какво трябва да събуди във вас? Ако ядете разни храни, не само въпросът за яденето, но всяка една храна трябва да представя известен материал за човешкия организъм. Дишането не е един прост акт само на приемане на въздуха. Онези, които са писали много върху дишането, са забравили едно нещо. Човек според своето състояние, както мисли, такава взема от въздуха. Ако дишаш при едно неразположение на духа си, в дадения случай ти не може да приемеш това, което ти е потребно. Или, ако се храни и не е доволен от храната, която яде, той не може да извади тия сокове, които му са потребни. Ако човек мисли и не е доволен от своята мисъл, нищо не може да извади от мисълта си. Ако е недоволен от своите чувства, и от тях нищо не може да извади. Някой път във вашите умове имате идеята, че няма какво да се учите, че много знаете. Сменете едно ваше състояние на невежество.

Сега да ви дам едно упражнение. Пишете *добро*, пишете *движи*, пишете *кол'ло* (наместо *колело*), пишете *светлина*, пишете *красив*, пишете *живот*, пишете *земя*. Какъв смисъл има в тия думи? Вземете сега *добро* за основен тон „до“. Вземете *движи* за основен тон „ре“. Вземете *кол'ло* за основен тон „ми“. Вземете *светлина* за основен тон „фа“. Вземете *красив* за основен тон „сол“. Вземете *живот* за основен тон на „ла“ и *земя* за

основен тон на „си“. Изпейте гамата. (*Изпяхме гамата.*) Изпяхме гамата със съответните думи на всеки тон. За да изпеемте *добро*, ще изпеемте два пъти „до“. Изпейте го гладко, както пеете гамата. По същия начин пеете, но ако се спирате на идеята, че на туй добро да се даде подтик.

Вие идвате тук в класа, но не сте еднакво разположени. Нямаме разположение като ученици. Ти идеш в училище, но не си си отспал, малко си неразположен. Или пък идете в клас, имате някакво колебание. Или пък идете в клас, обущата ви малко стискат. Казвате: „Стискат ме обущата.“ Имате някакво неразположение, че грехата ви на рамото някъде не ви е приятна. Или пък сте хремав, или храносмилането не е добро. Седите, но нещо стомахът ви има или бърбреците, или дишането ви. Всичко туй трябва да го турите на работа. Имате известна хрема. Какво трябва да правите с хремата? То е предметно учение. Ще намерите работа на хремата. Хремата, най-първо, засяга вашия нос, показва, че вие не мислите. Следователно ще кихате, ще тече носът ви. Всеки човек, който не мисли, ще потече носът му, да се научи да мисли. Започне ли носът да тече, не се е научил да мисли. Научи ли се да мисли, хремата го напуща. Втори път пак дойде, казва: „Аман от тази хрема, много често ме хваща.“

Някои от вас се боят. Но що е страхът? Страхът е едно чувство на човека, дадено му, че всяка работа, която започне, да я свърши. Значи, щом не си свършил работата, страхът ще дойде, че тази работа ще се провали. Дават ти една тема да напишеш, ти се боиш, туй чувство на страх иде. Аз ви наблюдавам, онзи, който не е писал темата, свие раменете си. То вече е един страх, че той не е писал. Мнозина от вас не пишете темата, темата става обикновена вече. Казвате: „Да направим туй.“ Давате резолюция: „Да бъдем добри, да вярваме.“ Това не е тема. В какво ще вярваш? В своята леност? В какво ще вярваш? В своето незнание? Някой казва: „Аз нищо не вярвам.“ Ти вярваш, че не знаеш. Казва: „Аз нищо не вярвам.“ Ти вярваш, че си болен. Ти казваш: „Аз нищо не вярвам.“ Ти вярваш,

че стомахът те боли. Ти се занимаваш с едно веруло, което няма никакъв смисъл. Не вярваш в положителното в света, защото имаш отрицателни мисли.

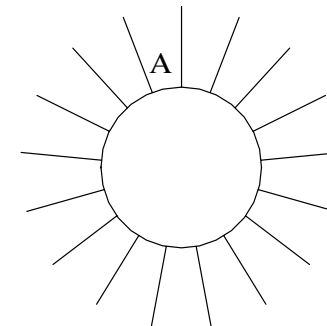
Казваме: положителни и отрицателни неща. Има отрицателни мисли. Казваме: положителни и отрицателни неща. Има положителни мисли с положително въздействие върху човека. Страх вземете. Страхът е положителен, изисква от тебе. Страхът, като дойде, казва: „Ще бягаш.“ Страхът е положителен в своите искания, а отрицателен в своите постижения. Ти бягаш от работата, но щом напуснеш тази работа, нямаш постижения. Деца има, като дойдат в училището, бягат, не им се учи. Какво е постижението? Остават невежи. Една положителна сила, че не трябва да учи, после резултатите са отрицателни. Сега именно трябва да превърнем тази отрицателна сила: страхът да е отрицателен в своите искания, а положителен в своите постижения. Тогава страхът е на място. Кога страхът ще стане положителен в своите постижения? Когато страхът е положителен в своите постижения, е намясто, и когато е положителен в своите искания, не е намясто. Казва: „Ще бягаш.“ Защо ще бягаш? Казва: „Има голяма опасност.“ Няма никаква опасност, турили ти в ума един бръмбар, че има опасност.

Казвам, при сегашните условия хората има да сменят състоянието си. Истинското възпитание на човека седи да може в даден случай да смени своето състояние. Имаш едно състояние на страх. Учиш един предмет, не го разбираш, рог се страхът у тебе. След страха иде друго. Ти казваш: „Туй нещо не ми е потребно, то ме измъчва.“ Понеже страхът те измъчва, казваш: „Този предмет не ми трябва.“

В живота кое ти трябва сега? Нали някой път, като гледате слънцето, излизат лъчи. Всеки лъч е център на разумна сила. Всеки един лъч, който иде от слънцето, и всеки лъч, който излиза от човешкото око, имат разни цветове, в разни наклони излизат, имат разни съдържания. Някой път гледа човек, но в неговото гледане има милосърдие. Този поглед е милосърден,

влиза в положението на човека. Де е центърът на милосърдието?

Този център А, той е на милосърдието горе. Този център е възбуден и от околното ти излиза тази светлина. След това той става твърд. Нещо му казва: „Не ти трябва да се занимаваш с хората, гледай си работата.“ Нещо ти казва: „Туй, което си намислил да го направиш, направи го.“ Иде неговата твърдост. Човек, който е твърд, като го погледнеш, ще видиш, че е твърд.

Някой казва, че ще направи нещо за тебе, но четеш в светлината, която излиза от очите, че той няма да го направи. Сега ти четеш на светлината на другите, но и ти казваш: „Аз ще направя това и това.“ Виж ще можеш ли да го направиш, или не. Ти казваш: „Аз това ще направя.“ Мъчиш се да лъжеш себе си. След това не го правиш. Като не можеш да го направиш, започваш да се извиняваш, че външните условия били лоши, че било студено малко. Не ти се учи, не искаш да идеш на училище. Казваш, че студено било, че вятър имало, че сняг имало малко. То не е извинение. Вятър имало. Вятърът е толкова силен, че шапката ти не може от главата да отнеме. Ако такъв вятър те спира да не идеш в училище, какъв е характерът ти? Даже ако вятърът е толкова силен, че ти снесе шапката от главата, иди гологлав. За предпочитане е гологлав в училище, отколкото с шапка вкъщи. Ако идеш без шапка в училище, ще придобиеш нещо. Ако останеш вкъщи с шапка, нищо няма да добиеш. Ще остане едно негативно чувство, че вятърът те е спрял да идеш в училище. Утре температурата няколко градуса се е понижала, тя ще те спре да идеш в училище. Третия ден в училището някой не ти е приятен, с него не си в хармония. Създаваш си разни поводи, които нямат никаква научна основа.

Да кажем, някой ученик отива в клас, всички не го оби-

чат, смеят му се, а той учи. Този ученик гениален може да стане. Онзи ученик, който очаква всички да го обичат в класа, той е от последните, той е обикновен ученик. Ученикът, когото не обичат в училище, и той учи, той гениален ще стане. Ако всичко в живота ви върви по мед и масло, нищо няма да стане от вас, вие ще бъдете обикновени хора. Няма нищо да ви събуди към някакъв подвиг. Вие искате да имате една хубава стая, маса, хубави обувки, да седите и да гледате слънцето, звездите и да философствате как е направен светът. Господ, като направил света, Той е мислил. Той е мислил и е направил нещо. Казвате: „Много чудно Господ направил света.“ Като идеш в небето, ще кажеш: „Аз мислих как Господ създаде света.“ Тогава ще те попитат: „Ти какво създаде в себе си?“

Да кажем, че вие двайсет години се занимавате с художество, и нито една картина не сте нарисували. Казвате: „Аз какви идеални картини имах в ума си, само да ги нарисувах.“ Някой музикант казва: „Каква музика в ума си съм чувал, ангелска, само да напиша, ще учудя света.“ Нищо не си написал. „Какви песни минават в ума ми, цял свят ще се учуди, ако ги изпея.“ Ама не си пял. Всички тия работи са създали сегашните обикновени хора. От такива разсъждения човек е станал обикновен. Дойде ти една отрицателна мисъл в тебе, дойде едно страдание. Не си ти първият, който страдаш. Че Първият в света, който почувствал едно ограничение в себе си, като създавал света... За Бога мислите, че е дълготърпелив, но човек, за да бъде дълготърпелив, трябва да усеща някаква неприятност. Представете си един силен човек, един умен човек да търпи.

Често има ученици в училището, които се сърдят. Сръдната е хубаво нещо, но на мястото си. Ако имаш една кутия кибритени клечки, ще цъкнеш при огъня, запалиш го, разумно е. Но ако седиш в някоя плевня и цъкнеш клечката, и я туриш в сламата, знаеш какво ще стане. Ти си при някои взривни вещества, цъкнеш, пуснеш клечката, знаеш какво ще стане с тия взривни вещества. Запример в живота вашите клечки кои са? Ти ще кажеш една дума, такава запалена клечка, и стане един цял

взрив. Човек трябва да стане господар на себе си. Всяка една дума, която ще кажеш, всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка трябва да ги проверявате. Често човек със своите отрицателни мисли, чувства и постъпки разваля работите.

Вие трябва да знаете да сменяте отрицателните и положителните сили в себе си, защото и положителните сили са творчески, и отрицателните сили са творчески. Ти не може да създадеш в себе си един характер, ако не владееш положителните и отрицателните сили, които са в тебе. Ти искаш да минаваш за учен човек. Като влезеш при невежите, ще се покажеш, че знаеш повече, ще вземеш едно такова положение, те да почувстват, че ти знаеш. Ако влезеш между учениите, професорите, които знаят десет пъти повече от тебе, какво положение ще вземеш? Пак същото? Не. Ти ще изгубиш това положение и ще вземеш положението на ученик, ще вземеш мястото да слушаш, да се учиш от тях. Ако вземеш туй положение, ще добиеш нещо, тия хора ще ти гагат нещо. Учен човек е онзи, който може да даде нещо от себе си. Невежа човек е онзи, който трябва добре да взема. Ако невежият добре не взема, той е глупак, и ако ученият, който е учен, и той не може добре да даде, и той е глупак. И двамата са глупави. Той е учен в знанието, но е глупав в даването, че не може да го предаде. Онзи е глупав, че не може добре да го приеме.

Казвам, в живота положителните сили трябва да се предават добре, отрицателните сили трябва да се приемат добре. Да допуснем, че някой религиозен човек се моли, но още като се моли, казва: „Той, Господ, няма да ме послуша.“ Той става положителен, защото, щом не вярваш, ти си положителен. Той се моли и мисли така: „Безпредметно е.“ И тази вяра в него е безпредметна. Или пък някой път имаш знание и казваш: „Защо ми е туй знание?“ Ако аз вляза при един банкир... Всички банкири са музикални. Той, като чете парите и като слуша тоновете, че мед му капе. „Дрън-дрън“ – той слуша тонове в това дрънкане на парите. Златото има един тон. Той

като ги дрънка отвисоко, приятно му е. Хем той е художник, като ги гледа, приятно му е. Ако аз съм певец, няма да уда да искам пари от банкера заради Господа. Ще уда и ще му изпея една песен. Като му изпея, ще му се отвори сърцето, веднага изважда кесията и помага. Ако не знаеш да пееш, банкерът ще каже: „Нямам кредит за тебе.“

Преди години един наш приятел искаше да издава вестник. Дошло му наум да пише на милиардерите в Америка да му помогнат. Казвам му: „Тия хора са сметкаджии.“ Казва: „Най-малко сто долара ще дадат.“ Рекох: „Ако един долар ти дадат, ще бъде добре.“ Той писа на двама милиардери. Отговорът беше такъв: „Приемаме вашето писмо, но понеже нямаме такъв бюджет, не може да ви изпратим пари.“ И не му изпратиха един долар. Тези хора сметка държат. Той мисли, че те ще кажат: „На този българин да му изпратим стотина долара.“ Те казват: „Господине, нямаме такъв бюджет за издаване вестници. За бъдеще ще промислим.“ И досега не са промислили американците за издаването на български научни списания. Рокфелеровата фондация за какво е? За медицина, за други благотворителни цели.

Сега природата, и тя има свой бюджет. Всички наши способности, чувства, които имаме, това са области, в които определила свой бюджет. Някой път от нея искаме нещо, за което тя няма бюджет определен.

Някой път сме много своенравни. За да ни даде нещо природата, трябва да се обърнем към онази област, в която има чувства и способности и на основание на такива чувства, способности и области може да ни отпусне. Ако апелираме на природата към нейното милосърдие, тя ще ни отговори. Промисъл има в природата, но трябва да знаеш как да си направиш заявлението. Ако вземеш една поза тъй, да ѝ заповядаш, нищо няма да ти даде. Ще напишеш едно от най-хубавите писма. Какво писмо ще пишеш на природата? Представете си, че тя е благородна девица на трийсет и три години. Как бихте писали на нея писмо? Сега вие, най-първо, не вярвате, че тя е девица. Аз

ви турям в едно затруднение. Вие за природата имате нещо неопределено. Природата е сбор от разумни същества. Добрата страна на природата е сбор от разумни същества от двата пола. Лошата страна на природата, това са най-глупавите, изостанали назад същества. И те боравят в природата. Тия, които вие ги наричате дяволи, какви са? Падналите духове какви са в природата? Често те ви размъчат умовете на вас. Дойде един лош дух, той не иска да стане изобретател, да създаде някаква машина и като не може, започне да мисли как може да направи дупка на една каса. Каса не може да направи, но ще те научи как да я отвариш. Той не може да напише някое съчинение или роман, поезия не може да напише, но ще ти тури някакъв фитил да се скараш с хората.

Може да се обезсърчи някой. Човекът те пита: „От мене музикант става ли?“ Никакъв музикант не става. „Ами художник?“ И художник не става. Дето мине, все казва, че ни художник, ни поет става. Какво става? Може да стане, само каси да отваря. Питам: ако всичките хора се научеха все каси да отварят, какъв щеше да бъде халът на света?

Някои от вас се интересуват за какво мисли човек. Гладният за какво мисли? Бедният за какво мисли? Болният за какво мисли? Страхливият за какво мисли? Добрият за какво мисли? Бащата за какво мисли? Господарят за какво мисли? Генералът за какво мисли? Офицерът, войникът за какво мислят? Онзи, който прави пушки, за какво мисли? Който кладе огън за какво мисли? Искате да знаете за какво мислят хората. Лесна философия. Някой казва: „Той гледа, но за какво гледа?“ За да разгадаеш за какво гледа, намери гладен ли е. Ако е гладен, вече знаеш защо гледа. Той гледа за хляб. Ако е жаден, той гледа за вода.

Та казвам, в света всяко едно движение има смисъл. Страхливият има особена линия, че е страхлив. Твърдият има особена линия, по която се познава, че е твърд. Милостивият има особена линия, едно особено движение има милостивият човек. Милостивият човек още като говори нещо, по движение-

то на врата, ако си мръдне врата милостивият, ти ще го познаеш. Ако не си мръдне врата, нищо няма да излезе, нищо не очаквай. Понеже някои от вас сте твърди, каква е линията на твърдия човек? Някои от вас сте учители, какъв е характерът на упоритите деца? Какъв е характерът на магарето? Във Варна имало да товарят двеста магарета на парахода. Иде войникът и казва: „Господин майор, не влизат магаретата в парахода по никой начин.“ Няма машина да ги дигат, турят само мостове, но магаретата не влизат. Тогава майорът казва: „Ще дойда, ще ги накараме всички магарета да влязат вътре.“ Войникът казва: „Слушам.“ И си отива. Отива майорът и казва: „Дръж магарето за юлара.“ Той хванал магарето за опашката отпоздире и като го потегли, то тръгне напред. Войникът тегли отпред магарето, офицерът – отзад, и магарето влиза вътре.

Та казвам, когато има едно магаре вътре във вас, накарайте войника отпред да тегли, вие – за опашката. Интелигентната страна е отзад, този пробният камък, и магарето отива напред. Туй, което подтиква човека напред, е положителното. Сега туй твърдение може да ви се види малко странно: един майор ще се занимава с магаретата и за опашката ще ги хваща. Доста магарета имате във вас, не влизат в парахода, пък параходът ще замине. Тия магарета трябва да тръгнат. Имате известни мисли, които са упорити, своенравни. Имате известни чувства, които са упорити, своенравни. Имате известни постъпки, които са упорити, своенравни. Онаследили сме ги, не сме ги родили ние. Да кажем, един офицер има сто двеста души войници, разни майки ги родили. Един учител може да има четирийсет деца, разни майки ги родили, не ги раждал той. Трябва да намери начин да ги възпитава. Казва: „Защо Господ го направил такъв?“ Трябва да бъдем умни, да знаем как в даден случай да се поставим с всички хора разумно, самите ние да сме доволни от нашите постъпки. Казваш на някого нещо, той не иска да те слуша. Как бихте заинтересували едно дете?

Аз ще ви приведа пак един пример. Имаме един наш брат,

който сега е в другия свят – Петко Гумнеров, който обичаше много децата. Отива в един дом, детето плаче. Майката казва: „Не знаем какво да правим с туй дете, плаче, дига шум.“ Казва: „Оставете детето.“ Той влиза в стаята, дето е детето, то плаче. Той почва и той да плаче като детето. Детето вика, и той вика като него. По едно време детето поглежда, подига си главата и казва: „Много плачеш, бе.“ Веднага разрешава въпроса. Детето, като плаче, не може да разбере, но като почнало да го слуша, то иска да знае той защо плаче. Казва: „Аз имам защо, ами ти, големият човек, защо плачеш?“

Казвам, когато си между скръбните, вземи положение, което те имат, отваря им се сърцето. Когато си между радостните, вземи положението, което те имат. При радостните не ставай тъжен. При скръбните не ставай радостен. Вземи тяхното положение, сърцето им се отваря. Той си мисли: „Аз като страдам, има защо, ами ти защо страдаш?“ Той ще се интересува от твоята скръб, защото всеки се интересува от това, което има.

Та казвам сега, едно упражнение за смяна на състоянията. Допуснете, че вие сте беден. Как ще смените вашето състояние? Имате един страх, че гладен ще умрете. Как бихте сменили този страх? Представете си, че вие сте в един град, дето никого не познавате, нито един познат нямате. Ако имате един познат, вече е по-лесно, но сте в град, дето нито един познат нямате. Какво трябва да правите? Мен ми направи впечатление във Варна, когато бях преди години. Аз бях се изправил един ден, иде едно момче от трето отделение и казва: „Господине, може ли да ви услужа в нещо?“ То има нужда, но ме пита може ли да ми услужи. „Ако ви трябва нещо от града, да ви услужа. Каквото искате може да поискате от мене, аз да ви направя една услуга.“ Четири-пет деня наред идеше да ми услужва. То поиска една услуга – да му дам пари назаем. Казва: „Аз ще ги върна.“ И действително ги върна точно навреме. Казвам, ето едно умно дете, не дойде отведнъж да ми иска пари, но първо, то иска да ми направи услуга на мене, да ми донесе хляб, ако искам,

да ми купи грозде. През есента беше. Значи едно умно дете.

Най-първо, постарайте се вие да услугите на другите, и тогава искайте те да ви служат. В света някой път искаме Той да ни послужи. То е крива посока. Ще идеш при Господа, ще кажеш: „Ние сме готови да служим. Каквото искаш, ние ще го направим.“ Направете нещо за Господа, че тогава искайте Той да ви даде нещо. Вие искате най-първо Той да ви направи нещо. Ако не ви се даде туй, вие се съблазнявате. Но човек, който иска да служи на света, той трябва да впрегне доброто на работа.

Добро движи колело. Светлина краси живот, земя. Светлината краси живота на земята, светлината осмисля живота на земята. Защо животът на земята без светлина не може? Светлината краси живота на земята. Най-първо, турете в себе си положителното. Каквото и да е вашето обезсърчение, никога не се обезсърчавайте в ония принципи, които са заложени дълбоко в душата ви. Животът има една положителна основа, която е неизменна. Идейният живот, Божественият живот с нищо не може да се измени. Онова, което е предназначено, онова, което Бог е турил за цел в живота, никой не може да го измени, в края на краищата ще се постигне. Нищо в света не може да те спъне. Временно може да бъдеш спънат, то е в реда на нещата, но в края на краищата онова, което е предписано, предназначено, то ще се сбъдне. Онзи, който е роден за музикант, той ще стане музикант. Онзи, който е роден за художник, той ще стане художник. Кой за каквото е роден, ще стане, но докато стане, ще има доста спънки. Тия спънки служат за подигане на неговото развитие, защото в туй развитие без тия спънки неговият живот не може да се изяви.

Ако на земята нямаше въздушно налягане, каква машина може да се образува? Ако нямаше сцепление, какъв казан ще направите? Ако няма сцепление между частиците, сцепление отвътре, налягане отвън... После, трябва напор отвътре. Ти искаш да постигнеш нещо: отвътре трябва напор, отвън трябва да има противодействие, едно напрежение отвътре навън, за да проработи една способност или чувство, което ти имаш.

Защото всяко едно желание, което не може да превъзмogne всичките страдания, туй желание не може да постигне своята цел. Желание, което е по-силно от всичките страдания, то е силно. Едно страдание тебе те спъне. Онези светии, които са ги гонили, убивали, те имаха такова силно желание да станат светии, че те го измъчват, убиват, не се спъва. Ако от първото страдание се спреш, нищо няма да стане. Онзи, който има желание учен да стане, ако още при първата мъчнотия се спре, не може да учи, той учен не може да стане. Ако е музикант, не може да стане певец, музикант. Ако туй чувство е силно в него, той трябва да преодолее всички спънки.

Следователно силно чувство аз наричам онова чувство – аз говоря за дадено чувство, дадена способност, което може да превъзмogne всички спънки. Сега, ако един екскурзиант пътува по ония планински върхове, нали ще срещне спънки, но желанието да се качи на високия връх трябва да превъзмogne всичките спънки, ще намери пътища да се качи. Ако няма туй желание, ще се върне назад, ще каже: „То е непостижимо“ – непостижимо за онзи, който няма силно желание. В природата има закон: турят спънки за способните хора. Щом имаш спънки, в тебе има нещо. Туй сега не ви го казвам за утеха, не искам да ви утешавам. Ако ви обезсърчавам, искам да ви опитам дали ще се обезсърчите. Обезсърчението и насърчението, те са два противоположни полюса. Като се насърчаваш, не се насърчавай повече отколкото трябва и като се обезсърчаваш, не се обезсърчавай повече отколкото трябва. Ти си повярвала, че дарбата ти ще дойде. За дарбата трябва да се работи, ще пееш. Отишла в Германия, един професор я учил на пеене и ѝ казва, че гласът ѝ трябва да се постави наново. Повръща я назад и ѝ казва от всичко да се откаже, всичко да забрави, гласът наново да се постави. Казва: „Той ме докара до онова място, дето всичко забравих, не можа да ми постави наново гласа. Върнах се от Германия и онова, което имах, загубих. Той забрави, че ще ми постави гласа наново – казва. – Той ми развали гласа и после не можа да го нагласи.“

Имам и друг такъв пример. Един искал да го стрижат.

Дойде при мене и ми се оплаква, казва: „Виж главата ми.“ Доста учен човек, казал му: „Дай да те острижа.“ Като турил ножиците – някъде до кожата, някъде високо, и му накълцал косата. Казва, че много знае, но му нарязал косата и главата станала шарена. Казвам, ти идеш при някой професор, не си давай главата така да те острижат. Казва: „Но той ми се представи за голям майстор, но накълца косата ми.“ Ти, най-първо, виж другото как е остригал и тогава дай тебе да те остриже. Три-четири пъти като видиш как остригал косите на другите, тогава полагай твоята глава. Ти, най-първо, виж, ако ти харесва стригането на другите, подложи тогава и своята глава. Но ако не ти харесва, не си подлагай главата, нека седят косите ти.

Казвам, на такива бръснари, които не знаят хубаво да стрижат, не си давайте косите ви да стрижат. В умствения свят има много, които стрижат, не си подлагайте главите.

Ти в света не може да мислиш, ако нямаш един катализатор, някой да те стимулира. Слънцето е като катализатор, то стимулира живота вътре. Огънят на огнището малко може да те стимулира. Казвам, някои хора искат чрез безверие да стимулират света в работа. Погрешката е там, че ние трябва да вярваме в онова, което не е реално. Реалното е, което стимулира нещата. Нереалното, то всякога има обратни резултати. Запример дойде ти едно обезсърчение. Как може да го използваш? Не зная във вас как идат обезсърченията. По някой път, като се обезсърчите, от какво се обезсърчавате? Някой път вие се обезсърчавате, че не може да помните. Знаеш защо не може да помните? Защото едновременно мислите за много работи. Силите на ума са разсеяни, не може да се концентрирате. Човек, който не може да помни, показва, че предмета, който изучава, не го обича. Всеки предмет, който човек не обича, той не може да помни. Гладният човек може ли да забрави хляба си? Онзи, който не е гладен, забравя хляба. Онзи предмет, който вие искате да изучавате, трябва да създаде един подтик във вас, един стремеж да изучавате предмета. Този предмет може лесно да го проучавате.

Най-първо, знанието в света служи да развием живота си. Знанието е за живота, да направим живота си по-носен, да изявим способностите в нас. Защото без способностите, без чувствата от разни степени този живот не може да се прояви, както ние искаме.

Сега какво разбрахте? Представете си, че не разбирате математика. Какво трябва да правите? Пет плюс шест колко прави?

$$5 + 6 = 11 .$$

Кои неща се събират? Събирането е положителен процес, значи Божествената сила има надмощие, то е събирането. Когато отрицателната сила има надмощие, то е изваждане:

$$5 - 6 = - 1 .$$

Ще остане минус единица, той да плаща.

Значи всичките ония числа, в които Божественото преодолжава, те са положителни. Следователно, ако в тебе преодолжава отрицателното, човешкото, всякога ще имаш по една единица да плащаш. Ако в тебе Божественото преодолжава, всякога ще имаш единайсет.

Та казвам, всички несполуки в живота произтичат, че преодолжава в нас отрицателното. Казва: „Туй не може да бъде... туй няма да стане...“ Ще стане, понеже съм създаден за музикант. Ти изучаваеш музика, ще кажеш: „Създаден съм за музикант, роден съм.“ Искаш поезия да пишеш, казваш: „Създаден съм за поет, поет ще стана.“ Като го знаеш, непременно ще стане. Казва: „Аз не съм роден за поет.“ Като не си роден, ще пишеш поезия и ще имаш по минус единица, и ще има да даваш.

Та казвам, тия неща трябва да ги турите във вас. Всеки от вас да определи какво му липсва. Някой е повече твърд отколкото трябва. Някой е повече страхлив отколкото трябва. Някой не е страхлив колкото трябва. Някой е повече милосърд

отколкото трябва. Някой не е милосърд колкото трябва. Някой повече вярва отколкото трябва. Той става суеверен. Щом повече вярваш, то е суеверие. Някой не вярва колкото трябва. Той е безверник. Те са неща, трябва да се справите с тях. Някой помни повече отколкото трябва. Някой помни и това, което не трябва. Ако човек забравя, каквото има да прави, има ли памет той? Кажете си някой път, че ще направи нещо, и забрави. Такава памет не струва. Като обещаеш нещо, ще почнеш точно навреме, да стане. Ще идеш да направиш онова, което си обещал. То е памет.

Най-първо, искате да развиете вашата памет. Обещаваме нещо, и го направите. Не започвайте с големи работи, а с малки. Лягаш си вечер и кажеш: „Искам утре да стана точно в три часа и половина.“ Виж, като станеш, колко е часът, кога си се събудил. Някой път може да се успиш, не в три и половина да станеш, но в шест да станеш. Ще видиш каква е разликата. После кажеш: „Искам да стана в три часа и две минути, в три и три минути, и четири минути.“ Като станеш, ще видиш разликата. Каквото човек мисли, това става.

За в бъдеще по друг начин ще се възпитаваат хората. Сега туй възпитание, което имат хората, е позлатено. Като дойдат мъчностиите, ще виждаш, че всичко туй, което си възпитавал, мъчностиите не може да издържи, няма добра основа възпитанието. Възпитания човек може да го нарежеш на парчета, и той да издържи убежденията си.

Харесвам онзи пример у българите. Един имал много своенравна жена. Той каквото казвал, тя казвала всичко противоположното. Един ден отишли на ливадата да косят. Той казва: „Събирай косеното сено.“ Тя казва: „Не косено, но стригано.“ „Не е право стригано, аз го косих с косата.“ Взел, че я хвърлил в реката. Казва: „Жена, кажи че е косено, да те извадя.“ Тя казва: „Стригано е.“ Показва с двата пръста, че е стригано. Не се плаши, че може да се удави, но мнението си го държи, поддържа своето убеждение, че е стригано. И тя е права. Мъжът казва, че е косено. То е косено само на една страна. Ножиците имат две

страни: те, като се съберат, го косят. Тя казва: „Косено е, защото косата е една част от ножицата. Ако не беше ножицата, какво щеше да правиш?“ Той е буквоедец, казва: „Коса е това“, че той го косил. Казвам, кое е право да се каже: *косено* или *стригано*? И той е прав, и тя е права. Той вижда само едната страна на ножицата, тя вижда двете страни на ножицата.

Туй са психологически процеси. Ти правиш добро на някой човек. Ти мислиш едно, той мисли съвсем друго. Той има съвсем друг интерес, има друга замисъл. Може хората всякога да ти припишат туй, което не е. Ти ще вярваш онова, което е вътре в тебе, то е вярно. Човек всякога ще вярва на себе си повече, отколкото на хората. Ако вярва повече на хората, по-малко на себе си, то е криво. Вярвай повече на себе си. На хората вярвай толкова, колкото на себе си. То е правилото. Ако вярваш на тях повече, ти ще влезеш в кривия път. Всеки един човек трябва да вярва повече на онова, което е вложено в него. То е право.

Казвате, че имате новото в света. Човек трябва да мине през едно голямо изпитание, да познае колко има новото.

От всичко туй, което говорих, колко може да приложите, кое може да приложите?

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Втора лекция на Младежкия окултен клас
6 октомври 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: На 29 септември 1939 година Учителят не е държал лекция.

БОЖЕСТВЕНИЯТ УМ, СЪРЦЕ И ВОЛЯ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Тема зададена имате ли? („Не.“)

Пишете върху най-малкото постижение.

Имате две шишета: едното пълно, другото празно. Ако тия шишета имаха съзнание, какво щеше да мисли пълното шише и какво щеше да мисли празното? Коя е елементарната мисъл, която ще влезе в ума им? Сега двете шишета какво означават? Имате едно състояние, което показва, че сте пълни; другото състояние – че сте празни. Едното състояние, в което сте доволни, и другото състояние, в което сте недоволни. В какво се извява доволството? Какво иска пълното шише? И да иска нещо, място няма. Сега, ако пълното шише би искало нещо, какво може да му се даде? Празното шише, ако иска вода, може да му дадете вода, може да го напълните. Като го напълните, не иска повече. Какво може да му дадете? Представете си един такъв богаташ. Има такова желание в света, искаш ти да бъдеш богат. Имаш единица, то представя един лев. Този човек, по закона на умножението, иска да се умножи неговото богатство. Като прибавим

една нула, става десет. Но той иска да му	10
турим още една нула. Сто. Сто пъти се	100
увеличи, пак не е доволен, иска още една	1000
нула. Хиляда. Не е доволен. Десет хиляди.	10 000
Още не е доволен. Сто хиляди. При това	100 000
число някои от вас сте доволни, някои не	
сте доволни, но този богаташ не е доволен.	100 000 000

Сто милиона. Остава недоволен. Защо е недоволен? Кажете ми, защо е недоволен? Показва процеса на увеличението. Всяка една нула увеличава с десет.

Но може да имате обратния процес. Представете си, че се роди един, и той иска да бъде богат. Той иска да се увеличава неговото богатство. За да не стане стълкновение между тях, вземаме една нула от първия и туряме на втория, става десет. На другия се намалява богатството му с десет. Сега и първият, и вторият не са доволни. Вземаме още една нула от първия и я туряме на втория, сто стават. Вторият е недоволен за увеличението, първият е недоволен за намаляването. Вземаме още една нула и прибавяме на втория – хиляда. Като вземем още една нула и прибавим на втория, стават и на двамата по равно – десет хиляди.

Сега нов начин на разсъждение: иде още един, и той иска да се увеличава неговото богатство. Тогава, за да сме справедливи, вземаме една нула от първия и пак я даваме, на третия. После вземаме една нула от втория и я даваме на третия. На двамата се намалява с десет, а на третия става сто. Но третият не е доволен, иска да се увеличи богатството му. Да вземем от единия, ще бъдем несправедливи. Откъде да вземем, за да не изменим равенството? Ако вземем от първия, ще се намали богатството, на третия ще стане по-голямо. Ако вземем от втория, първият и вторият ще се намалят, а третият ще се увеличи. Значи тук се явява друг един фактор отвън. Ако вземем от тези двамата, ще се наруши равенството. Тогава ние ще направим едно изключение, ще го кредитираме, но тази последната нула откъде е взета? Тя от друг свят иде, не иде от този свят на двамата. Хиляда. Тази нула е взета от производството на тия двете величини. Те са работили, те са имали едно производство и тази нула е дошла от производството на тях, от тяхната работа. От тяхната работа взехме и направихме богатството на третия да е равно на богатството на другите двамата. Значи, за да направим тези двамата равни на третия, от тяхното производство трябва да му дадат нещо.

Сега това съществува. Това е един процес в природата. Бащата, за да направи един син, подобен нему, и майката, за да бъде подобен на нея, те трябва да му дадат и двамата по равно. Ако те не му дадат, той не може да бъде равен на тях. Следователно не може да се развива, липсва му нещо. Какво може да даде майката на един син? Може да му даде сърце. Какво може да му даде бащата? Ум може да му даде. Не обратното. Бащата може да даде капитал на ума, майката може да му даде капитал на сърцето. Но и бащата може да му даде стимул на сърцето, и майката може да му даде стимул на ума. Ти може да имаш един ум и да нямаш един стимул. Този ум не може да се прояви. Какво разбирате под думата стимул? Една подбудителна причина трябва да има, малък подтик трябва да дойде.

По някой път вие изгубвате подтика си, като ви се отнемат условията. Нулите, това са условия. Единицата е едно условие, двойката и тройката, това са условия, то е материал, който трябва да се обработи. Единицата показва, че умът има достатъчно капитал, има едно здравословно тяло. Тия двамата са здрави хора, в които умът функционира добре, сърцето функционира добре и тялото е здраво. Туй означава туй количество.

Следователно, щом умът работи и волята работи, имате един резултат. Какъв ще бъде той? Ако работи умът повече, ще имате повече светлина. Ако работи сърцето повече, ще имате повече топлина. Ако работи тялото повече или волята повече, какво ще имате? Енергия ще имате повече. Във вас липсва светлина, някой път тъмно е в ума ви. Значи вашият ум престанал да работи. Вие казвате: „Студено ми е.“ Сърцето е престанало да работи. Не че не работи, но не произвежда достатъчно топлина. Или казвате: „Обезсилил съм се.“ Волята е престанала да работи. Ако вие губите вашата сила, волята е престанала да работи. Ако вие губите вашата топлина, сърцето е престанало да работи. Ако вие губите вашата светлина, умът е престанал да действа.

Вие казвате: „Защо изгубих светлината?“ Защото умът

е престанал да мисли. „Защо изгубих топлината си?“ Защото сърцето е престанало да работи. „Защо изгубих силата си?“ Защото волята е престанала да работи, душата е престанала да работи.

Туй, което ви казвам, как ще го приложите? Казват: „Нямам светлина.“ Казвате: „Трябва да дойде светлина.“ За да дойде светлината отнякъде, трябва друг ум да работи. За да работи някой ум върху вас, трябва да го привлечете с нещо. Представете си, вие искате някой учител по музика да се интересува от вас. Ако вие нямате музикална дарба, как ще се интересува? Искате да се занимавате с пеене, нямате глас, няма какво да работите. Ако имате тази дарба, той ще започне със своя ум да работи, вътре във вас вие ще развиете вашата дарба. Музиката представя един катализатор, може да трансформираме нещо. Без музика не може да се трансформира правилно. Най-правилното трансформиране на всичките енергии във възходяща степен е музиката. Наричат я музика, наричат я хармония, значи разумната музика.

Сега музика трябва да има в ума, музика трябва да има в чувствата, музика трябва да има във волята. Когато вие някой път отделяте музиката, хармонията отделяте от ума, отделяте от сърцето, отделяте от волята, то тя е вече механическа музика. Отвън пеете един тон, който няма никакво отношение към вашето сърце, или пък пеете една песен, която няма никакво отношение към вашата душа. Една песен, която стимулира, дава сила, или една песен, която стимулира мисълта, тя може да ви ползва. Тогава зад мисълта ви кое е, което може да ви застави да мислите? Зад мисълта на един човек трябва да има нещо ценно, което има към вас. Вие се интересувате от водата на една чешма, понеже има отношение към вас. Вие се интересувате от въздуха, понеже има отношение към вас. Вие се интересувате от звука, понеже има отношение към вас. Значи всички онези мисли, чувства и сили в света, които имат отношение към вас, те ви интересуват. Всяко нещо, което има отношение към вас, то ви интересува, трябва да го изучавате.

Ако ти не изучаваш тия неща, които имат отношение към тебе, ти ще направиш една голяма погрешка в живота си. Следователно погрешката произтича, когато ние пренебрегваме разумните отношения, които имат всички същества към нас.

Запример какви трябва да бъдат отношенията ни към хляба? После към кой свят спада водата? Към кой свят спада въздухът? Към кой свят спада светлината? Въздухът спада към дробовете. Водата има отношение към стомаха, защото, ако тази вода туриш в дробовете, ще произведат друга реакция. Светлината има отношение към човешкия мозък. Други неща имат отношение към ръцете ти, към тялото ти. Най-първо, ще видиш ония сили в света какво отношение имат, имат ли отношение към твоя ум, към твоето сърце или към твоята душа. Ще видиш отношенията и после степените на тия отношения какви са.

Сега това мислене е необходимо, понеже по никой друг начин ти не може да произведеш едно хармонично състояние, състояние на постоянен подтик, малък подтик да имаш. Всякога, щом престане подтикът, ти изгубваш смисъла на живота. Нали в часовника имате: *тик-тик-тик*. Какво е туй *тик*? *Так-так-так* – то е един подтик. Като казва *тик-тик* – стрелката се мести надясно. *Тик-так*, това показва времето, каква част от времето се отделя.

Значи ти трябва да имаш един малък подтик. Ти, като мислиш, учен човек ще станеш ли? Ще станеш, ако се движи стрелката. Ако не се движи стрелката, учен човек не можеш да станеш. Учен човек значи, умът ти трябва да работи. Казва: „Добър човек може ли да стана?“ Ако умът и сърцето ти работят, добър човек може да станеш. И силен човек можеш да станеш, ако умът, сърцето и волята работят. Ако умът казва *тик*, ако сърцето казва *тик* и ако душата казва *тик*, ще станеш. При сегашното състояние умен човек не може да бъде, елементарен подтик трябва да има. В природата може да станеш умен, понеже природата е умна. На какво основание? Да обясня математически. Казвате: „Как ще ми докажеш?“ Ще ви обясня.

Понеже природата е умна и понеже ти живееш в нея, ти не може да не станеш умен. Времето като гоиде, ти ще станеш умен. Ако природата беше глупава, ти ще бъдеш глупав. Понеже тя е умна, иска да те изкара от туй първично състояние, от несъзнанието, иска да събуди в тебе съзнанието, да те пробуди към работа – най-елементарната работа, която ще ти даде, ще ти даде една малка форма, една малка задача да се занимаваш. Ако си внимателен, ако слушаш нейния глас на тия предметни учения, тя постепенно ще те направи учен човек. Ако я слушаш, ще станеш учен човек. Ако не я слушаш, ще станеш такъв, какъвто ти искаш.

Кое иска човек? Той иска всякога да бъде невежа. Туй, което природата иска, тя иска всякога учен да станеш. Вие сега разсъждавайте. Учението схващат като едно статическо положение. Кой е ученият човек? Ученият човек е натоварен, един хамалин. Учен човек всеки от вас мога да го направя. Турям му десет тома философски книги на гърба му, направя го философ; туря му десет тома книги по математика, направя го математик; туря му десет тома музикални съчинения на гърба му, направя го музикант. То е смешно. Носиш съдържанието на гърба, но не разбираш нищо от музика. Много хора има, които са учени, натоварени със знание. Един математик казва едно грамадно число: един билион. Той не знае какво нещо е един билион. В ума му седи една идея неразбрана. Казва: „Parlez-vous français?“* Като каже така, той французин ли е? Като кажеш: „Знаеш ли български?“, ти българин ли си? Ни най-малко. Сега вие от кои учени хора искате да бъдете?

Някой казва: „Да гоиде вдъхновението.“ Някои не искат да учат, искат знанието да гоиде по един лесен начин. То не иде по лесен начин. Няма по-лесен начин – щом си в природата, вярвай. Кажу: „Ще бъда учен човек, защото природата е учена. Не може аз да не бъда учен човек. Може да бъда добър, защото природата е добра.“ Вземам природата, първичното в света,

* Говорите ли френски? (*фр.*)

Бога, Който е Всемъдър, Който е Всеблаг. Ти, като живееш при Бога, не може да не станеш благ. Кое желязо, като го туриш в огъня, няма да се нагореши? Като го извадиш от огъня, ще изстине. Следователно огънят изменя състоянието на желязото, нагорешия го. Като е горещо желязото, прави пакост. Ако туй горещото желязо падне върху ръката, ще те изгори. Извадиш желязото, изстине. Ако го туриш на тебе, пак те изстудява.

Путам тогава: как ще направите желязото нито да те изгаря, нито да те изстудява? Можете ли да направите един човек нито лош, нито добър? Как ще го направите? Нали казвате: да бъде неутрален. Вие търсите смисъла на живота. Какъв е смисълът на живота? Смисълът на детето е да остарее. Какъв е смисълът на стария? Да се подмлади, да се сменят две състояния. Старият остарява по единствената причина, че знанието е станало един механически процес. Той мисли, но мисълта е суха, той чувства, но чувството е сухо, той има сила, но и тя е суха. Сух си, ти си изгубил тази пластичност. Старият, като върви, мисли, че за младини е силата. Някой път малките деца обичат да правят шеги със старите. Когато старият не знае как да ходи, малките деца правят шеги. Някой дядо минава, те го удрят с орех или с една ябълка. Дядото казва: „Чакай!“ Той потича, потича десет-двайсет крачки, казва: „Ще ти кажа аз тебе.“ Краката не държат, той не иска да изяви своята слабост, не може да бяга, казва: „Мен, като стар човек, не ми е позволено да гоня едно дете.“ Той се лъже. Той, ако можеше като стрела да се спусне да го хване, дали така щеше да говори? Като го подгони, детето бяга. Той казва: „Аз ще ти кажа.“ После тръгне важно, мисли, че то е вече знание. Днес – *аз ще ти кажа*, утре – *аз ще ти кажа*, клекне дядото.

И вие някой път като дядото казвате: „Аз това ще направя, онова ще направя...“ Вие казвате: „Това ще направя“, и не правите нищо. Не изказвайте вашата слабост на другите хора. Учете се да не показвате слабостта си. След като покажеш една слабост, казваш: „Аз съм неразположен.“ Това е една слабост. Или идеш при учителя, и ти се извиняваш, че не си

знаеш урока, защото си бил малко неразположен. Не си можал да си научиш урока, защото майка ти била болна. Бялата лъжа иде: майка ти била болна на умиране. Учителят проверява, вижда, че лъжеш. Веднъж не си знаеш урока – майка ти била болна, втори път, и учителят почва да се съмнява как тъй майка ти няколко години лежи, и не оздравява. Учителят проверява да види дали е болна майка ти и вижда, че майка ти не е болна. Когато една мома прави в ума си майка си болна, то е една лъжа. Тя създава един лош навик, тази болест влиза в нея.

Сега ще ви приведа един пример. Разправяше ми един майор. Той учил в габровската гимназия, мисля, бил в пети клас. Извадил го учителят по математика, и той казва: „Снощи ме боля зъб и не можах да си науча урока.“ Учителят му повярвал – зъб го болял, не може да учи. И наистина след това го заболява зъбът, подува се страната и извадил този зъб. Една лъжа му коствала един зъб. Като кажеш, че ме заболя зъб, и зъбът те заболява. Този зъб ще излезе. Трийсет и два пъти като излъжеш, трийсет и два зъба ще излязат навън. Тогава? Това е един факт, не всякога става.

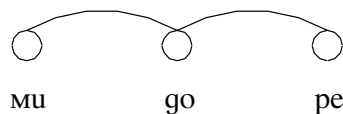
Приложението е: при всяка лъжа зъбите излизат навън. Никога не казвайте неща, които не са верни. Никога не искайте да изклоните чрез една лъжа. Вие влизате някъде и оставяте отворена една врата, изведнъж се извинявате, казвате: „Аз не я оставих отворена, вятърът я е блъснал.“ Веднага намирате още една лъжа: „Аз не я блъснах, вятърът я блъснал.“ Вярно ли е? Една малка лъжа е тази. Това са условия. Човек трябва да използва условията на своя ум. Всякога при човешката мисъл трябва да има светлина. Тази светлина в човека трябва постоянно да се увеличава, да не бъде еднаква. Колкото човек става по-учен, и тя да се увеличава. Човек не може да стане учен, ако неговата светлина не се увеличава. Човек не може да стане добър, ако неговата топлина не се увеличава. Постепенно, непреривно, но се увеличава. Микроскопически се увеличава, но има едно микроскопическо увеличение всеки ден. Може да е една стомилионна част, може да е една десетомилионна част, може

да е една милионна част, може да е една стохилиядна част. Но все таки, има увеличение, колкото и да е малка. В хомеопатията има церове, които от тридесетото деление се отличават със своето действие. Ти можеш цяла една аптека хомеопатическа да я изядеш, и пак няма да се отровиш. Има такива пилули*, които ги вземат за цял – може да ги изядеш, и цялата аптека може да изядеш, понеже са направени техните церове със сладки обвивки. Може да ги нагълташ, но тия церове след шест месеца вече дават един резултат.

Казвам, по-добре вие да се лекувате хомеопатически, да имате хомеопатически подтици. Подтикът ви трябва да бъде от десетото деление, от двайсетото деление, от трийсетото деление, от четирийсетото деление, от стотното деление.

Сега законът на приложението: как може умът да се впрегне на работа?

Теория на музиката – то са музикални енергии. Всеки един тон е едно малко езерце. Този тон, какъв е той? Имате един маркуч вода. Прехвърга се с маркуча водата от едното езеро в другото, като скачените съдове. Имате основния тон „до“. Имате тази енергия в движение – „ре“. Една минимална част като минава от едното състояние в другото – усилват се музикалните трептения. Да кажем, имате музикален тон, поставен на челото. Тази енергия иде отнякъде, тя слиза в нервната система. Искате да пеете. Тази енергия трябва да влезе в музикалния център. Вашият ларинкс, вашата ципица ще предаде трептенията на ухото. Ухото ще предаде трептенията на мозъка, и тогава вие схващате онази енергия, която, дошла в ума на певеца, минала през неговото гърло, предава се в твое ухо и по обратен път ще дойде пак в твоя

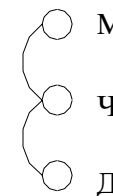

* Хапчета (рус.).

ум. Ако ти разбираш, в тебе ще се зароди едно желание. Всякога, ако ти вземеш едно живо участие, ако ти разбираш един певец, щом като пее, ти неволно го придружаваш. Щом не го разбираш, не можеш да пееш с него.

Та казвам, всяко нещо, което вие не искате да направите, вие сте слаб. За да станат нещата, трябва да се тури мислова сила, подтик. След туй трябва да се тури един сърдечен подтик. Този процес трябва да разбирате.

Имате ум, чувства и воля. Когато дадете подтик на една мисъл (имате една мисъл – М, едно чувство – Ч, и едно действие – Д), трябва да се подкрепи от вашето чувство и трябва да се подкрепи от вашата сила. Ако не се подкрепи... Вие не искате да правите опит. Защото имате една гарба. Тя седи във вашия ум. Тя ще бъде като едно зрънце, посято в земята. Искате да бъдете добри. Вие можете добродетелта да я носите като зрънце, да я разглеждате, да се радвате, че другите хора са добри.

Казвате: „Аз не мога да бъда добър.“ Всеки човек може да бъде добър и всеки човек може да бъде умен, не в статическо положение умен, но в динамическо положение да може да тури ума си в действие. Да допуснем, че вие искате да станете певец. Какво ви трябва? Ще впрегнеш ума си на работа, ще впрегнеш сърцето си на работа. Като се съединят умът, сърцето и волята, ще станеш певец. Ти искаш да станеш математик. Пак умът и сърцето, и волята трябва да ги впрегнеш на работа. Методите за музиката са други. Математикът трябва да смята. Той, като седне, трябва ред задачи да разрешава постепенно. Как се разрешават задачите? Вие имате:

$$\begin{aligned} 1 + 2 &= 3, \\ 2 + 1 &= 3, \\ 3 - 1 &= 2, \\ 3 - 2 &= 1. \end{aligned}$$

В дадения случай едно плус две е равно на две плус едно. Процесът е един и същ. Имате същия резултат, но съдържанията не са еднакви. Едно плус две и две плус едно аритметически е все едно и също, но в природата не е едно и също. В едно плус две равно на три, тук умът действа, умът е вложил повече капитал. В две плус едно равно на три сърцето е вложило повече капитал. Тогава как ще обусловите капитала на волята. Тогава трябва да имате така:

$$\begin{aligned}1 + 2 + 3 &= 6, \\2 + 1 + 3 &= 6, \\3 + 1 + 2 &= 6.\end{aligned}$$

При първия ред имате резултатите на ума, при втория ред имате резултатите на сърцето и при третия ред имате резултатите на волята. Резултатът е все *шест*, но този резултат се различава. *Шест* е форма, но съдържанието на тази форма се различава. Имате все *шест, шест, шест*. Формата е една и съща, но съдържанията на тези форми са различни. При първия ред имате светлина, при втория ред имате топлина и при третия ред имате сила. По някой път се заблуждавате, като казвате: *шест, шест, шест*. Имате три шишета с различни съдържания.

Запример вие някой път седите и казвате: „Това не мога да направя.“ Или някой, който иска да учи цигулка, казва: „За да уча, трябва да имам една стая, цигулка, лък. Като ги нямам, не мога да свиря. Нямам цигулка. Способен съм, но нямам условия.“ На втория ден пак казва: „Да имам цигулка, да имам лък...“ Но цигулката не идва. Какво трябва да направи? Той има един приятел, който се учи на цигулка. Когато неговият приятел учи, да каже: „Дай ми да уча и аз малко.“ Той има няколко приятели цигулари – да ходи при единия, при другия, да им каже: „Разреш ми да посвирия.“ Утре – при друг, и така между десет души приятели цигулари и той цигулар може да стане без цигулка. Като се научи да свири, хората най-после ще му купят

цигулка. Той е човекът, който обича музиката. Така трябва да направи.

Най-първо, ти в природата ще започнеш не със своето си. Христос дава един пример, казва: „Ако сте неверни в чуждото, кой ще ви даде вашето?“ Ти, най-първо, за да придобиеш своето, трябва да служиш на хората. Ти няма да започнеш със своето, но с чуждото ще започнеш, и най-после ще ти дадат твоето. А пък вие искате изведнъж, като дойдете в света, да ви дадат вашето. Вие се заблуждавате. Онова, което ти е отредено, то ще ти се даде само тогава, когато станеш достоен, способен да не злоупотребиш в онова, което Господ ти казва. Вие казвате: „Духът ще дойде.“ Духът най-после иде. Когато ти си готов, Духът ще дойде и ще ти донесе твоето. Но ако ти не си достоен, ако ти не си способен, Той ще дойде и като те види, Той твоето никога няма да го остави на тебе, защото в такъв случай може да направиш една погрешка, която мъчно се поправя.

Туй, което Бог ти дава – не се позволява да направиш вече нито една погрешка. Преди да е дошло твоето, може да правиш погрешки. Като дойде твоето, никога не можеш да правиш погрешки. Преди човек да стане виртуоз първокласен, се позволява тук-там да вземе фалшив тон. Щом стане първокласен виртуоз, не се позволява фалшив тон; ако вземе фалшив тон, ще го забият на вили и мотовили. В природата ако направиш една погрешка, ще направиш цяла пакост в един музикален свят. Като ти дадат музиката като твоя собственост, ти не трябва да правиш никаква погрешка.

Ако питате: „Защо не съм музикант?“ Защото правите много погрешки. „Кога ще станем?“ Когато престанете да правите погрешки. Като престанете да правите погрешки, добър човек ще станете. Като престанете да правите погрешки, умен човек ще станете. Като престанете да правите погрешки, силен човек ще станете. Дотогава, докато правите погрешки, глупави ще бъдете. Дотогава, докато правите погрешки, лоши ще бъдете. Дотогава, докато правите погрешки, безсилни ще

бъдете. Така седи законът. Аз вземам в динамически смисъл процеса, който действа в природата.

Ако говорим за самовъзпитанието, вие казвате: „Това нямам.“ Всичко човек има, всичко имате. Имате единица и три нули, всеки един от вас е единица с три нули. Три условия – трябва да ги обработите.

Сега представете си, че имате едно бяло шише и едно черно шише. Какво означава един цвят? Черният цвят означава, че нещата са събрани. Допуснете, че черният цвят показва, че шишето е пълно, а пък белият цвят показва, че шишето е празно. Вие не сте преподавали науката за цветовете. Черният цвят означава пълното шише, белият цвят – празното шише. Отивате, намирате течност в черното шише. Първия път намирате една течност, втория път шишето е празно. И бялото е празно. Защо е празно бялото? Понеже то, като обича да дава, давало, и се изпразнило. Черното, като обича да взема, се напълнило. Вие мислите: „Защо черното шише се напълнило, а пък бялото се изпразнило?“ Защото едното дава, а другото взема. Добре, но отивате и намирате, че и черното шише е празно. Тогава как ще си обясните? Някой път ще намерите, че и бялото шише е пълно, а черното – празно. Всякога бялото показва, че е празно, а черното – че е пълно, а вие намирате, че черното е празно, бялото – пълно. Как ще го обясните?

Щом черното шише се изпразнило, законът в природата е такъв: туй шише не се изпразнило от устата, дето е сипано съдържанието. То е имало някаква пукнатина. Следователно съдържанието от шишето изтекло. Щом намерите, че едно черно шише е празно, то има пукнатина. Черното шише не може от устата да се изпразни, пукнатина има някъде. Една черна каса се изпразва. Някаква дупка има, някакъв апаш изпразнил касата от дупката. Туй изпразване на черното шише как се казва? Изпразнила се касата. Но касата не е отворена. Обрана е, но не отворена. Черното шише е обрано. Ако бялото шише е празно, там престъпление няма. Бялото шише, бялата каса – сам господарят извадил парите. Когато бялото шише е празно,

показва, че господарят извадил съдържанието. Когато черното шише е празно, тогава някой апаш извадил съдържанието. Следователно там престъпление има. Вие сега имате по едно черно шише. То е вашето богатство. Ако вашето богатство изчезне от черното шише, значи обрала ви. За да ви оберат, къде е причината? Никой в света не може да ви обере, докато вие не сте го научили как да ви обере.

Тогава ще ви приведа този пример. В Лондон, в едно училище на тия големите мошеници, един професор по кражба учил един от способните ученици как да обира. Учителят му имал един хубав часовник и в ученика един ден се заражда мисълта да обере своя учител, да му вземе часовника. Най-първо, обрал него, взема му часовника. Казва му: „Аз исках, най-първо, да обера тебе, да ти покажа, че научих занаята.“ Той му казва: „Аз не те учих ти мене да обираш, но другите да обираш.“ Питам: този професор ако не беше учил ученика да обира, щеше ли да го обере? Този професор го учил на всичкото изкуство. Аз намирам една слабост в този професор. Къде е тази слабост от страна на професора? Слабата страна е, че професорът, като учил, не е знаел, че ученикът ще си позволи него да обере, мислил, че той никога няма да посмее да обере него. Ученикът казва: „Дали ще мога да го обера, без той да усети?“ Ученикът казва: „Аз те обрах, да ти покажа, че съм научил вече това изкуство.“

Ето де вие правите погрешка. Един ден ви се ревне да имате слуга – пръв слуга, който ще се яви в света да ви служи, той е дяволът. Той ще дойде да се представи: „Я ме научи на тази добродетел. Ти имаш знания.“ Той смирен ще дойде. Да знаете, че той ще ви обере. На ученика в света не му трябва слуги. Ще се откажете от слугите, защото, ако имате слуга, той ще ви обере. Първият слуга, който ще дойде, той е дяволът. Затуй законът казва: не разчитай на своите слуги, то е опасна работа. Разчитай на себе си, не разчитай на чуждите умове. Разчитай на своя ум и на своето сърце, и после разчитай на чуждите умове, на чуждите сърца и на чуждите воли. Тъй седи законът. Щом ти разчиташ на ума на другите хора и на сърца-

та на другите хора, ти ще паднеш в една погрешка. Не че е лошо да разчиташ. Разчитай на туй, което Бог ти е дал. Законът е така. Стани слуга на себе си, не ставай преждевременно господар. Тези работи ги разбирате. Погрешките на какво се дължат? Те не се дължат на вас. Те се дължат на вашите слуги. Щом имаш един слуга, законът в природата е, че не държат слугата отговорен, но държат господаря. Най-първо, ти на ума си ще станеш слуга, ти, най-първо, на сърцето си ще станеш слуга и на волята си ти ще станеш слуга. Ти ще се научиш да им служиш. След като се научиш да служиш на ума, след като се научиш да служиш на сърцето си... тогава ще дойдеш до положението да ти служат. Да бъдеш слуга, значи да се учиш. Няма какво да учиш ума си. Умът, той е професор, знае. Впрегни ума си на каквато и да е работа, той ще ти каже какво да правиш. Впрегни сърцето си на работа, и то ще ти каже какво да правиш. Впрегни волята си на работа, и тя ще ти каже какво да правиш. Те са много учени. Човешкото сърце е много учено. Умът е учен. Сърцето казва: „Каквато погрешка аз направя, аз я изправям.“ От вашето гледище сърцето прави погрешки. Кога прави погрешки? Когато вие го направите слуга на вас, то прави погрешки. Когато вие станете слуга на сърцето, то няма да прави погрешки.

Сега аз да ви приведа един пример. Вас ви се вижда чудно как е възможно туй. Допуснете, че вие сте баща, имате много красива дъщеря. Ако вие сам ходите на бакалницата, дъщеря ви седи вкъщи и се учи, питам, младите момци ще целуват ли, ще прегръщат ли дъщеря ви? Тя ще бъде чиста, няма да се окаля. Ако я направиш слуга, че нея пращаш на бакалницата, каквото и да е, все ще се окаля. Най-първо, обучава ще си окаля, после хората ще ѝ кажат някаква лоша дума. Аз това подразбирам. Ако ти служиш на сърцето, ти ще го предпазваш от лошото влияние на света. Ако накараш сърцето да ти служи, то ще направи погрешка, без да иска. Сърцето много пъти е направило известни погрешки, без да са негови. Аз сега говоря за онова, Божественото.

Има едно сърце в нас, което погрешки не прави. Има сърце привидно, което прави погрешки. Има едно сърце, което не прави погрешки. Има един ум, който не прави погрешки. Има един ум привиден, който прави погрешки. Има една воля, която прави погрешки. Има една воля, която не прави погрешки. Аз ви говоря за един ум, който не прави погрешки, говоря ви за едно сърце, което не прави погрешки, говоря ви за една воля, която не прави погрешки. Тази воля ако някой път направи погрешка, погрешката е за нас, понеже ние сме станали преждевременно господари, ние не им служуваме.

Служувайте добре на вашия ум, служувайте добре на вашето сърце, служувайте добре на вашата воля. То е разрешение в новото, за да имате всякога подтик. Няма да се обезсърчавате. Обезсърчението иде от привидния ум. Обезсърчението иде от привидното сърце. Обезсърчението иде от привидната воля.

В Божественото няма обезсърчение, там лесно се изправя всичко, там погрешки няма. Ако ти имаш един приятел, когото обичаш като себе си, ако този приятел бръкне в касата, ще го счита ли като престъпник? Тебе ще ти е приятно, че той взел. Ако ти имаш градина и твоят приятел дойде в градината, и откъсне от плодовете, тебе ще ти стане приятно, ще го считаш привилегия, че е откъснал. Ако дойде този, когото не обичаш, ще кажеш: „Как смее да дойде.“

Там, дето има любов, престъпление няма. Там, дето няма любов, престъпление има. Там, дето има светлина, погрешки няма. Там дето няма светлина, погрешки има. Там, дето има любов, светлина и сила – насилие няма. Там, дето няма любов, няма светлина, а няма и сила – насилие има. Туй е новото. Ако искате да се самовъзпитавате, да имате ясна идея.

Аз ви говоря за процеса на самовъзпитанието. Този е добрият начин да се възпитава човек. Ако така не се възпитава, той ще има много голямо разочарование, ще се мъчи за нищо и никакво в света. Ако всичките хора се мъчат, те се мъчат по единствената причина, че нямат вяра в Божественото си сърце, в Божествения си ум и в Божествената си воля.

Казваш: „Не ми върви.“ За да ти върви, престани да си господар, стани слуга. Или казано другояче: за да ти върви, почни да учиш; за да ти върви, почни да прилагаш учението.

За да ти върви, започни да прилагаш и да изпълняваш. То е постижението, което всеки човек може да има.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Трета лекция на Младежкия окултен клас
13 октомври 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ОТМЕРЕНИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? *„Имаме.“* Може да четете.
(Прочете се темата *„Най-малкото постижение“*.)

Тогава пишете върху най-малкото лишение.

Мислите ли, че всякога най-малкото постижение е добро и най-малкото лишение е едно зло? Пишете тогава върху най-малкото добро лишение.

В тази линия кое е постижението и кое – лишението? При топлината снегът се топи, лишава се снегът. Но когато изгрее слънцето, кой придобива най-първо светлината? Високите върхове най-първо получават светлината, при тях иде най-първо. Ако те огрява светлината, лишава ли се от нея? Тогава високите върхове се осветляват повече, по-рано, а долините по-късно се осветляват. Защо тогава ниските места са по-топли, а високите – по-студени?

Кои хора имат повече топлина? Здравите имат по-малко топлина, болните имат повече. Щом се разболее някой, най-първо, страда от изобилие на топлина. Всичкото лечение се свежда към това, да се намали малко топлината. От богатството на топлината страдат хората, а пък здравият по някой път страда от недоумък на топлина. Някои здрави хора трябва да се разболеят, за да станат по-зdrави. Здравият човек, който се е лишил от топлината, за да стане по-зdrав, да му се даде повече топлина, трябва да мине през пояса на болестта. Защото болестта е долина. В качването и слизането има едно здравословно качване и едно болезнено качване, има и едно здравос-

словно слизване и едно болезнено слизване. Човек, за да стане по-здрав, трябва да придобие известно количество топлина.

Топлината може да бъде механическа, органическа и психическа. По какво се отличава механическото движение, органическото и психическото? В едно механическо движение няма никаква чувствителност. Запример вашият нокът, колкото и да го стържете механически, той е прикрепен. Имате известни части, които са прикрепени към вашия организъм механически отгоре – както и да ги пипате, нямат тази чувствителност, те са механически прикрепени. Значи в механическите процеси съзнанието е отвътре, едно колело, което е отвътре. Едно колело, което се движи, не усеща никаква болка. Мислите ли, че когато се счупи едно колело, то страда? Или да кажем, че съзнанието на човека е в предната част на мозъка. Там има известни бели влакнца, в които, като се разглежда биологически мозъкът, в тях се явява съзнанието на болка. Значи, когато организъмът е свързан с тия центрове на предната част, чувства болка. Ако се прекъсне тази връзка, целия крак на човека може да изгориш, и той няма да чувства болка. Запример, когато някой човек стане безчувствен, известни болки никак не усеща.

У някои хора се усилва чувствителността, а у други се намалява. Кое е по-добро, когато се намалява чувствителността или когато се усилва? Някой път, когато се увеличава, е добре. Някой път, когато се намалява, е добре. Ако чувствителността чрезмерно се увеличи, човек не може правилно да функционира вече на физическото поле. Учените хора, пък и другите, се отличават по това, че като пращат децата, които са високо организирани, в училище, след като свършат училище, стават по-чувствителни, отколкото, когато не са свършили гимназия. Туй зависи от мозъка – едновременно с развитието на мозъка се развива и неговата чувствителност. Ако чувствителността не се развие, и неговите способности, и те няма да се проявят.

Запример, ако не се увеличи човешката чувствителност, невъзможно е да различаваш цветовете. Тогава какъв художник ще бъдеш? Или ако не се развие чувствителността на слуха ти,

какъв музикант ще бъдеш? Ако не се развие чувствителността на езика ти, какво ще различаваш? Някои от вас нали сте опитвали каква е чувствителността на пръстите ви? Едва да докоснете кожата, да може да познаете кожата мека ли е, или е корава. С допиране направете някой път опит едва да се допрете, да видите какво ще бъде вашето впечатление: гладка ли е кожата, или не е гладка; мека ли е, или корава; дали тялото е студено, или не; как ще реагира върху вас? Когато чувствителността е нормална, тогава, като пипа човек, нему му е приятно.

За да познаете дали сте здрав, или не, пипнете някой камък. Разни камъни пипате. После пипнете някое дърво отгоре. Някой от вас, ако сте болен или неразположен, можете много пъти да си помагате, ако идете при някое дърво и само го пипнете – едва да се докоснете, да видите какво влияние ще упражни това докосване и пипане. С дясната или лявата ръка едва да го докоснете, не да презърнете дървото, да го стиснете. Направете някой път опит, когато сте неразположени духом, нещо тъмно ви е. Идете при някое дърво, череша или слива, или каквото и да е дърво. Но да е дърво, към което имате разположение. Ако не обичате това дърво, не го пипайте. Някой път някои от вас не сте разположени към някое дърво, към дървото нямате особено разположение. Някои обичат повече череши, други – сливи, не само плодовете, но и дървото обичат повече.

Сега във вас може да се зароди мисълта: „Защо ще правим този опит?“ Не питам защо правите опита да носите златен пръстен. Казваш: „Защо ще бутам това дърво?“ Вие сте учен човек. Има учени хора, които носят пръстени. Тогава пръстена го носят на първия пръст, на средния или на третия, а някои носят и на малкия пръст. Или някой обича да носи черно голямо копче, някой обича пъстро, някой обича бяло. И мъже, и жени имат някои работи, наричат ги амулети, обичат да ги носят. Или някой носи брошка. Какво ще допринесе някоя брошка? Или някои обичат да носят някой син камък или червен, или портокален, или виолетов, или черен.

Цветовете са свързани със състоянието на човека. Разните цветове са свързани с разните състояния на човека. Когато човек е активен, тази активност иде от червения цвят. То е негативната страна на една сила. Червеният цвят е етикет на активността на живота. Ако гържиш в ума си червения цвят, ще привлечеш онази сила в природата, която ще ти придаде активност. Той е средата, през която енергията минава. Ако не гържиш тази енергия в ума си, тази жизнена енергия не влиза в човека. Или по някой път, да кажем, се е набрала някоя аномална енергия в тебе, ти си раздразнен. За да премахнеш туй чувство на раздразнение, трябва да гържиш в ума си синия цвят, той ще ти даде успокояване. Когато човек се гразни, това се дължи, нему че му липсва нещо. Липсва някой път, но тази липса не може да се задоволи.

Вземете простото впечатление: ученик сте, вие съзнавате, че нямате пари, пък ви трябва пари за книги, трябва за храна. Гостилничарят без пари не ви кредитира. Онзи книжар, от когото трябва да вземете книгите, и той не ви дава книги на вересия. Какво е тогава състоянието ви? Какво състояние вие сте имали? Безпаричието. Нали сте го усещали? Как сте го усещали, може ли някой да ми опише? Нали сте имали такива моменти на безпаричие, какво сте чувствали? Безпаричието е липса на зеления цвят. Когато зеленият цвят липсва, безпаричието иде. Онова, чрез което се събират парите, е синият цвят. За да добиеш парите, непременно трябва да бъдеш спокоен.

Силният човек е винаги спокоен. Слабият човек е винаги неспокоен. Когато дойде вятърът, когато задуха, кого тревожи повече, канарите ли, или листата? Листата, като дойде вятърът, се люлеят. Питам, тази тревога на листата за тяхно зло ли е? Голяма тревога всички имат. Престане вятърът – всички утихват. Обаче, когато тия ветрове духат, канарите са спокойни. Но питам, кой сега приема повече влага от природата, малките листа или канарите? Листата приемат в дадения случай повече.

Сега аз говоря за онзи закон, който съществува в света

и по който човек се развива. Едновременно в три посоки се развива: механически, без да съзнава; органически, като чувства; психически, има вече самосъзнание. Психически развитието седи в самосъзнанието. Ти, като съзнаваш, в туй самосъзнание имаш две чувства: едното, че се радваш на известни придобивки; някой път съжаляваш, че не си придобил нещо. Съзнаваш някъде, че имаш известна сила; другаде съзнаваш, че нямаш сила. Някъде съзнаваш, че си направил нещо добро; някъде съзнаваш, че си направил нещо зло. Постоянно се менят тия състояния. Някой път си разположен, някой път не си разположен.

Сега според вас от какво зависи разположението? От синия цвят. Човек, на когото липсва синият цвят, той е неразположен, има недоумък. Синият цвят съдържа тази психическа енергия на вътрешното богатство. Човек, като съзнава, че има вътрешно богатство в себе си, той е доволен. Емблема е синият цвят, че имаш придобивки. Вярата, когато се развива у човека, тя има синия цвят. Но не е той единствен в света. Синият цвят показва силата на вярата. Приложението на вярата, когато усещаш в себе си светлина, има една мека светлина в ума – тогава синият цвят вече е там. Светлината показва, че туй, което имаш, можеш да го прилагаш.

Някой път имаш вяра, не може да приложиш вярата си. Чувстваш едно вътрешно задоволство, да кажем, чувстваш, че можеш да пееш, но си мълчиш, не се проявяваш. Но в себе си кой как пее – ти ги оценяваш. Мислиш, че много знаеш – да те накарат да пееш, не можеш. Ти може да оценяваш. Казваш: „Този не може да свири.“ Тебе да те накарат да свириш, не можеш. Идеш някъде, оценяваш една картина, но ти да я нарисуваш, не можеш, пък си даваш мнението. Не можеш да пееш, но си даваш мнението. Човек, който не може да рисува, той не може да има устна представа.

Опитвали ли сте се вие да нарисувате някой път едно меко око? Мекотата на окото от какво зависи? Вие, ако махнете клепачите на човека, никога не можете да познаете по окото дали едн човек е мек, или не. Мекотата зависи от клепачите.

Онези хора, които са меки, образуват известни линии на горния клепач. Ако сега ви накарам да нарисувате един мек човек, да създадете едно чувство на мекота? Искате да бъдете меки. Огледайте се в огледалото, ще видите каква форма имат очите. Щом създадете туй състояние във вас, клепачите веднага ще се нагласят, съобразно с тия чувствания ще вземат известна форма. Или искате да създадете едно весело чувство във вас, да се покажете весел. Не засмян, весел. Щом създадете в себе си туй весело чувство, веднага очите ще ви покажат, ще вземат весело изражение, състояние. И устата ще вземе участие. И в мекотата устата взема участие.

Когато човек е много активен, ноздрите често се по-движват, постоянно се движат ту на едната, ту на другата страна, неволно се повдигат. Ако носът престане да се движи, то е вече болезнено състояние. Но да се движи едва, да има тези, едва фините трептения на носа – да бъдат хармонични. Някой път са дисхармонични, някой път едната страна на носа се движи повече от другата. Щом се движи едната страна повече от другата, два принципа има – едната част показва мекота, другата показва сила на носа. Когато човек става силен, груб, движи се едната страна. Когато е по-миролюбив, движи се другата страна. При миролюбивия и войнствения човек се мърда и устата – на миролюбивия по един начин се мърдат, на войнствения по друг начин се мърдат. В движенията на един човек, който вярва, и един човек, който не вярва, има разлика в движенията. Вярата се изразява чрез известно движение, безверието се изразява чрез известно движение. Запример, когато се уплашите, най-малкия страх как ще го покажете? Някоя мишка минала, някой паяк минал или някой се приближил с една игла да ви убоде. Някой път не се гърпате. Трябва да имате самообладание, но все таки правите една конвулсия на тялото си. Той взема една пръчица – страхливият се оттегля, а пък смелият взема една поза да се брани.

Питам сега, от какво произтича страхът в човека? Най-малкият и най-големият страх на какво се дължат? Стра-

хът във физическо отношение винаги иде от едно чувство. Представете си, че вие седите и нямате страх. Докато вие седите, имате равновесие. Докато пазите туй перпендикулярно положение, туй равновесно движение във вас, вие сте смел. Но при най-малкия усет, че вие изгубвате опорната точка в себе си, във вас вече идва страхът, че може да паднете в една или друга страна. Запример някой човек чувства, че му принадлежи. Тогава, в този вътрешен страх, придобива конвулсии и после взема известни мерки. Какво прави, когато мисли, че е принадлежал? Започва да кляка, да седне. Сядането на болния е много малък страх. Този болен не се спира, тогава страхът се увеличава. За да се избави, вече ляга. Ако падне на лицето, то е пак страх, то е един вид страх. Ако падне на гърба, то е друг вид страх. Какъв е страхът на този, който пада с лицето на земята?

На бойното поле има едни, които са умрели с лицето към земята, има други, които са умрели с лицето към небето. То не е произволно. Този, който гледа нагоре слънцето, е по-силен. Затова се обърнал. Този, който паднал с лицето към земята, той повече е свързан със земята и казва: „Ти сега ще ми помогнеш.“ Който се обърнал с лицето към земята, очаква своята помощ от земята. Който гледа нагоре, очаква помощ отгоре да дойде. Единият лежи на гърба, другият на корема. Умрелите ги заравят с лицето нагоре – очакват възкресението, идването на Христа.

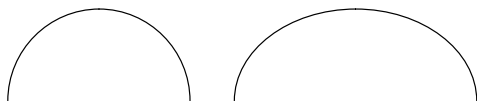
Вие сега, като се плашите, надолу гледате, защото имате страх. Когато ученикът не си знае урока, има един страх, понеже в този страх влиза скритността – не иска учителят да го познае, че не знае – наведе очите, тури очите надолу. То е признак на скритност, понеже е събудено неговото честолюбие. Знае, че го е страх. Той гледа надолу, да го не познаят, че не знае. Той взема една поза, то е пак един вътрешен страх. Да кажем, явява се в тебе страхът, че не знаеш. Учителят ще си промени за тебе мнението, че не си способен, тогава веднага ще гледаш надолу. Какво трябва да правите с туй състояние? Какво трябва да правите? Непременно трябва да задоволите вашата жаж-

да. Представете си, че вас ви е страх. Една спънка в живота: вие сте нерешителен. Някой път човек страда от голяма нерешителност. Имате плюс и минус.

По какво се отличава двамата души: единият, който е решителен, и другият, който не е решителен? Винаги в решителните хора главата долу е по-широка. В страхливите е по-тясна. На решителните главите са по-широки, при нерешителните главите са тесни.

Да кажем, имате четиринайсет сантиметра широчина на главата, имате и петнайсет сантиметра широчина – нормално е това. Или имате шестнайсет сантиметра, или седемнайсет сантиметра – то е вече глава на престо̀пник. Такъв човек може да убие човека и пет пари да не даде. Този, който има четиринайсет сантиметра широка глава, той десет пъти да ти каже, че ще те убие, и сто пъти да ти каже, няма да го направи. Този, който има седемнайсет сантиметра широка глава, веднъж каже, и ще го направи. Не трябва да чакаш десет пъти да ти казва този със седемнайсет сантиметра широка глава. Като ти каже, че ще ти услужи, ще го направи. Този с четиринайсет сантиметра, като ти обещае, ще каже, че условия няма, времето било гъждовно или времето било облачно. Този със седемнайсет сантиметра широка глава, той кал до колена да има, той ще презази калта, и ще го направи. Смел е навсякъде този със седемнайсет сантиметра широчина на главата.

Тази широчина на главата, тази широчина може да бъде механическа, органическа и психическа. Три степени има. Тия три степени в числото седемнайсет, те са крайно устойчиви енергии: каквото кажат, правят, имат достатъчно енергия

всякога. Те са машини, пълни с пара, с въглища, никога не се спират на пътя си. Тези с четиринайсет сантиметра минават за много миролюбиви. Понеже имат малко енергия, казват: „Не си струва да се бием, трябва да пестим енергията.“ Онези имат излишна енергия, навсякъде я изразходват. Затова онези, които имат четиринайсет сантиметра, трябва да джужат с тези, които имат седемнайсет сантиметра, да може да стане една обмяна на енергиите, понеже едните, като са много мощни, другите са много кротки, обменя се енергията, че се уравновесява:

$$14 + 17 = 31 , \\ 31 : 2 = 15,5 .$$

Уравновесяват се, широчината става петнайсет и половина сантиметра. В дадения случай се уравновесяват диаметрите им.

Та казвам, енергиите се разпределят равномерно. Ако и двамата имат по четиринайсет сантиметра, и двамата ще се колебаят – сега, спорят се. Единият ще каже: „Да идем.“ Другият ще каже, че времето не е хубаво. Спорят се двамата. Най-после нищо не свършват. Този със седемнайсет сантиметра казва: „Да идем!“ и свършва работата. Тези с четиринайсет сантиметра – като народно събрание – веднъж обявяват закона, четен е два пъти, десет пъти, и не могат да дойдат до разрешение. Четиринайсет взело надмощие. Военните в едно заседание в два часа разрешават въпроса, широки глави имат. Демокрацията няма широки глави. При военните в два часа и четири часа се прокарва проектът в държавата. В другите – месец, два, три, и ще се отложи до следното събрание.

По някой път и вие във вашите събрания отлагате. Искате да направите нещо, и го отлагате. Запример казвате, че трябва да правите гимнастически упражнения, но отлагате, казвате: „Чакай да дойде март, когато времето е хубаво... В април или май... Другояче, зимно време, трябва да се простудя.“

Сега този, който има седемнайсет сантиметра, като каже, и в март, и във февруари, и в януари ще излезе и ще ги направи. Но за да направите това, трябва центърът на вашия мозък да се мени, в даден момент широчината на главата ви всякога да може да стане еластична, да се разшири, широчината на вашия мозък да се разширява, психически да се разширява. После, като мине, пак трябва да стесните. Нали гайдата, като свири на нея гайдарджията, се разширява. След като свърши, гайдата се смали, той я прибира, тури я под рамото.

Казвам, психически постоянно трябва да се разширява мозъкът ви, за да бъдете устойчиви. Широчината на мозъка дава устойчивост на характера. Дължината на мозъка дава инициатива. Хората с широките глави са устойчиви, на тях може да разчиташ. Като кажат нещо, устояват, не се колебаят. Хората с широки глави издържат голяма обсада. Три години можеш да ги обсаждаш, те издържат. Запример един човек с широка глава двайсет години може да се сърди, издържа. Един с четиринайсет сантиметра след два-три дена ще се примири, казва: „Кой ще се сърди?“ Казвам, ако е за обсадно положение, турете хора със седемнайсет сантиметра. Ако е за миролюбие, турете хора с четиринайсет сантиметра.

Казвам, тия с четиринайсет сантиметра имат статическо положение. Тия хора не могат много да свършат. Може да имат много хубави идеи, но те трябва да дойдат до приложението на техните идеи.

Сега тия числа са свързани с ред други числа. Четиринайсет сантиметра, то е свързано с друго едно число. Да кажем, каква е широчината на вашето чело? Каква е задната широчина или горната широчина на главата? Има няколко числа, които трябва да се вземат в съображение. От всяко психологическо гледище какъв капитал има човек, какъв материален, органически и какъв психически капитал има човек?

Казвам, тия числа, които разглеждаме, зависят от наследствените черти, от ред поколения, които са живели, защото месоядните са развили широчината на мозъка. На всички месо-

ядни главата им е широка. Във всички тревопасни животни главата им е тясна, но е по-дълга. Всички тия тревопасни животни по-голяма инициатива имат. Месоядните са по-подвижни, по-енергични само когато са гладни. Щом се наядат, чорбаджии стават. Щом се нахрани, разположение има. Вземете един лъв – щом се наяде, сеги. Котката, като се нахрани, седне и си прави тоалета, гледа, наблюдава наоколо. Лъвът, щом се нахрани, който и да минава, не става да го гони.

Казвам, тогава същият закон е. Казвам, във всички миролюбиви хора напречният диаметър на главата е по-тесен. У енергичните хора, малко лошите по характер, главата им е широка. Но то е общо казано, има изключения. Нормално е, което съм намерил в моите изследвания, главата да е широка петнайсет сантиметра. Някъде е четиринайсет, тринайсет, дванайсет сантиметра – много миролюбиви хора са те. Някъде е шестнайсет-седемнайсет сантиметра. В моите изследвания само на няколко души македонци съм намерил седемнайсет сантиметра широчина на главата. Главата е сплесната отзад, а отстрани – широка. На един кукушанин главата беше седемнайсет сантиметра широка. Казвам му: „Ти претрепваш човека, без да ти мигне око.“ „И оттамък минавам.“ Казвам: „Главата ти показва, че може да претрепнеш човека.“ „Хич, казва, няма да ми мигне око.“ Някому главата е четиринайсет сантиметра, много миролюбив е, отстъпчив. Казва ми: „Откъде го знаеш?“ Казва: „Аз по натура съм такъв.“ Аз виждам, че има четиринайсет сантиметра. Вземам човека в зряла възраст. На един човек на двайсет и една години като се измери главата, има четиринайсет сантиметра. Ако е на двайсет години или деветнайсет, или осемнайсет, или шестнайсет, мярката има друго съотношение.

Казвам, то е сега механическата страна. Може човек да има четиринайсет сантиметра широчина и може да я измени. Може да се развие, защото има и психическо развитие. Той в даден случай, когато иска да стане активен, може да развие диаметъра на своя мозък, сам може да си създаде условия. Сега,

ако ви накарам да пеете, някои ще запее, пък някои няма да запее. Зависи. Човек трябва да има тази подвижност на ума си – психическа и органическа подвижност. Другото е статическо положение. Когато човек е в едно статическо положение, той, след като учи дълго време, десет-двайсет години, употребява мозъка си. Като кажеш: „Помни, помни“, то е като грамофон, като завъртиш, пее. Пуснеш плочата, изпее песента, спре. То е механическата страна. Онези хора, които имат органическа и психическа подвижност, те имат всякога разположение. Прогресът на човека е в това.

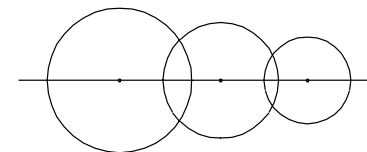
Сегашните хора едва са минали в органическото развитие. В тях няма органически подтик. Има голямо колебание за някакво постижение. Даже в човека подтикът е чисто материален. Онзи, като тури в ума си да печели пари, става певец. Като няма побудителна причина парите, не пее. Малко музиканти има, които са идеалисти, парите на второ място да ги държат, или художници – да имат чисто идеална цел. Някои от вас учите, но причината не е психологическа, науката. Засега имате друга причина – да си уредите живота. А пък то, вашия живот какво ще го уреждате. Най-първо, всяко същество, което е родено на земята, неговият живот е уреден. Въздух имате – уреден е животът. Светлина имате, вода имате, малко хляб – като пороботите няколко часа, ще го имате. Единствената спънка е само хлябът. Някой път имате спънка за обуца. Искате да имате обуца от четиристотин-петстотин лева. Защо да нямаме цървули за десетина лева? Само вземете кожа, и си направете цървули, колко ще ви струва? Може да имате обуца за десет-двайсет лева.

Казвам, ние си създаваме някои излишни работи в живота – те не са необходими.

При сегашните условия, за да бъдете сполучливи в живота си, не се приближавайте един до друг. Пазете онзи закон в света.

В една слънчева система пътищата са определени. Трябва да се пазите с някои хора, дето ще имате среща. По някой

път усещате, че сте далеч, някой човек е в орбита дошъл в противоположна посока. Някой път вие казвате: „Много ми е далечен.“ То е в реда на нещата. Не искайте да бъдете винаги близо. Какво ще се ползвате, ако сте близо?

Природата обича всичките неща да бъдат на определена дистанция. Ако един предмет го турите в неговия фокус, може да ви бъде приятен; щом семести фокусът, не е така приятен. Като дойде до един човек, имате най-хубавото мнение за него, нито крачка по-близо да не отивате. Когато за някого давате много лошо мнение, вие сте дошли наблизо, отдалечете се. Нали някой път някои хора, които вие не ги обичате, отбягвате ги, гледате да седите далеч от тях. Физически се отдалечавате, психически седите близо, постоянно ги държите в ума си. Отдалечете се малко, турете го малко надалеч, понеже, като го турите надалече, тия грапавини, които ги има, няма да ги виждате. Планината се вижда отдалеч много идеална. Художниците, като рисуват планината, представят я такава, каквато не е. Отдалеч планината се вижда идеална. Художниците не представят планината такава, каквато е, турят ония меките линии. Казваш: „Колко е хубаво да иде човек на планината да се разходи.“ Знаете колко са опасни планините? Едно малко подхлъзване някъде може да ти коства живота.

Сега всички вие седите и казвате: „Нямаме дарби.“ То е едно самозаблуждение. Някой казва, че не е талантлив. Тия таланти, които има, не ги развива, иска Господ да му даде повече. Как ще развие тях? Допуснете, че един човек обича да се кара, допуснете, че той обича да прави свади. За какво употребява тази си дарба? Някои са много майстори да свадят двама души. Има хора, които, като влязат някъде, веднага ще свадят,

непременно ще объркат работата. Какво казва този човек, който скарва хората? Той, като влезе, казва, че много близко са дошли, той ги скарва, да се отдалечат малко. Той влезе, намира, че бащата е подчинил сина, не го пуца; майката много обича сина, че го гържи. Той, като влезе там, започва да му разправя за хубостите на света, научно внася една идея. След туй синът желае, иска да излезе навън. Дотогава не искал да ходи в странство да се учи, сега казва: „Ще ида в странство да се уча.“ Някой път този, който прави раздори, е на място, но някой път може да направи някой раздор да не е на място. Психически съзнава, че човек може да напусне някое състояние.

Сега, някои от вас, като говоря, какво имат предвид? Някои от вас имате хубаво разположение на духа, мечтаете... Туй положение, в което мечтаете, нищо не може да направите. Трябва да дойде някой, да те разбърка. Разбърка те, че изгубиш равновесието си. Казваш: „Взеха ми мира.“ Ти, като изгубиш мира си, ще започнеш да мислиш. Дотогава ти си седял захласнат: „Колко е хубаво, всичко туй свети!“ Като дойде едно вътрешно страдание, започваш да мислиш.

Та казвам, тези смени, които стават в природата, вие ги считайте за добро. Вие по някой път сте неразположени. Туй неразположение е на място. Някой път неразположението не е на място. Когато се смени едно разположение с едно неразположение, то е на място. Когато едно неразположение задълго се задържа, тогава е вредно. Когато едно неразположение задълго се задържа, то е опасно. Богатият, който има богатство, той разчита на богатството. Сиромасът, който изгубил вярата в богатството, разчита на своя труд, впрегнал ума си на работа.

Сега аз ви говоря по този начин, понеже минавате през тази зона. Всички ще минете, няма да остане ни един, който да не мине. Някои от вас искате да мине светът без страдания. Някои от вас ще минете през много страдания, някои – през по-малко. Който мине през много големи страдания, ще има по-големи придобивки. Който минава през по-малки страдания, ще има по-малки придобивки. Който минава през по-големите ра-

достии, по-големи придобивки ще има. Който минава през по-малки радости, по-малки придобивки ще има. Защото придобивките зависят от две неща: зависят от голямата радост и зависят от голямата скръб. Никога след една малка радост няма да дойде една голяма скръб. След една голяма радост иде една голяма скръб и след голямата скръб иде голямата радост, по-голяма, отколкото е била скръбта. След една голяма радост ще дойде винаги една голяма скръб. Редуват се, равновесие има. Малките скърби се редуват с малките радости. Това са сили вътре в света. Радостта носи една сила, скръбта носи друга сила.

Да ви обясня. Скръбта, това е един необработен материал, радостта е един обработен материал. Скръбта е един незрял плод, а радостта е един зрял плод. Скръбта е един окапал цвят, а радостта е един цвят, който сега цъфти. Това са закони вътре в природата.

Та казвам сега, както и да мислите, вие не може да измените реда в природата, който съществува. Този ред трябва да го разберете, тъй както е. Вие може да имате всички теории за живота, но теориите трябва винаги да се съобразяват с фактите. Фактите са една истина, която не търпи възражение. Следователно, ако вашето разбиране за живота не съответства на фактите, ако вашите теории влизат в стълкновение с фактите, вие трябва да коригирате теориите. Винаги коригирайте вашите мисли, вашите желания с фактите, които стават. Един факт, това е един резултат на една мисъл, на едно чувство на едно възвишено същество, което минало по този път. Ползвайте се от опитността на тези, които са минали. Един минал реката и казва: „Тази река е дълбока, има два метра дълбочина.“ Ти искаш да минеш реката, нямаш представа за нейната дълбочина, че може да се удавиш в нея.

Всички хора са много заети със своя личен живот. Може някои да се смущават. Най-голямото смущение произвежда храната, най-голямото смущение произвежда жаждата, най-голямото смущение произвежда въздухът, светлината, движението

на въздуха. После вече се раждат ред други, по-второстепенни. В живота тия работи са предвидени.

Ако вие имате един другар, който е предприемчив, нахален, казвате: „Той е нахален.“ Друг пък е много скромен, срамежлив. Питам, срамежливият какво ще направи? Ако пратите един срамежлив човек на фурната да ви вземе хляб и друг, който не е срамежлив, кой ще донесе хляба по-скоро? Срамежливият целия ден ще седи да чака. Седи, срам го е. Вие по някой път имате някои убеждения, но ви е срам да си изкажете убежденията. На място е срамът, но да се срамуваш целия ден да кажеш? Знаеш да говориш един език, но някой път не искаш да се покажеш. Знаеш много добре да говориш езика, и те е срам. Мълчиш, срам те е да кажеш, че знаеш да говориш френски. Един българин и един французин не могат да се разберат. Ти знаеш френски, но те е срам да се намесиш, да станеш един преводчик, за да се разберат двамата.

Онова, което радва хората – вие се радвайте на това, че имат нужда един от друг. Всичките хора имат нужда един от друг. Природата е надарила хората различно, две същества не е направила еднакви, те се различават. Всяко едно същество носи такова качество, което другите нямат. Другите носят такива качества, които другите нямат. Двама, като се съединят, една хармония се явява. Ако хората нямаха нужда един от друг, те щяха да бъдат разделени.

Сега въпросът е: ние не трябва да влизаме в орбитата на една комета, която иде в пространството. Да бъдете в един организиран свят. Всякога след препятствията в живота ще дойдат и благоприятните условия. Поне вие тук, които живеете в умерения пояс, зимно време нямате условия, но напролет, след като минат три месеца, след като минат декември, януари, февруари, дойде март, от двайсет и втори март започва вече пролетта, условията се проявяват.

Сега ще ви запитам като един гръцки свещеник, който запитал своите пасоми. На една задушница, като взел хляба и го наредил на една камара, попитал хората: „Братя селяни, вижда-

те ли ме?“ „Виждаме те, дядо попе. Виждаме те, дядо попе – малко калимавката.“ „Идната година никак да не ме виждате.“ Никак да го не виждат изказва користолобие. Ако вие искате да не ви виждат хората, то не е скромност.

Казвам, човек не трябва да се показва. Ако искате, като този поп да се не показвате, да ви не виждат никак хората от камарата хляб... Какво трябва да каже? Трябваше да каже: „Искам идната година да ме виждате повече, не само калимавката, но и главата.“ В психическия свят другояче е *никак да ме не виждате* – тази калимавка да бъде по-висока, да поспадне това, което взел, да раздадете богатствата, които имате във вас. Мнозина гържат методите на свещеника – идната година да се не виждате, богатството да се подигне, че никак да ви не виждат. Всички искате да бъдете видени като свещеника. Нали вие сте виждали как се прави задушница. На едно дълго платно натурени жито, хляб, всичко туй. Някой път по четирийсет-петдесет жени се събират и свещеникът ходи, обикаля, после отрязва от питите, взема си по един дял. Значи, преди да е опявал, иска да го знаят. Като опява, дойде до хляба, понеже за него остава. Той казва: „Да ме не виждат, понеже всичкото, каквото имаш, да си го взема.“ Туй схващане е чисто материалистическо.

Някой път казвате: „Човек не трябва да се показва.“ Човек да се показва намясто. Ако знаеш да пееш, пей на хората, защото, като пееш, другите хора се ползват. Ако знае да се покаже навреме, всички ще се ползват. Всяка една мисъл, която се проектира в света, образува известни трептения. Аз, като ви говоря тук, вие се явявате по този механически начин. По някой път вие седите и мислите по някой въпрос. Проблесне ви една мисъл отвътре. Тази мисъл дошла отдругаде. Човек трябва да мисли по психологически начин, да възприема. Запример туй, за което сега съм ви говорил, ако мислите, ще дойде друга, по-голяма светлина. Вие, като слушате, казвате: „Тази работа е неразбрана.“ Според вас кои неща са неразбрани? Туй, което можеш да направиш, е разбрано. Щом може да пееш, то е разбрана работа. После при разбраните работи знаеш откъде да започ-

неш и къде да свършиш. Те са двата принципа – началото и краят. Когато знаеш един предмет, ти имаш началото, краят е в твоята воля. Щом едно нещо можеш да започнеш добре, може и да свършиш добре, ти го знаеш.

Щом започнеш добре и свършиш зле, по човешки е. Щом започнеш зле и свършиш добре, по ангелски е. Щом започваш добре и свършваш добре, по Божествено е. По човешки добре започваш и зле свършваш. По Бога добре започваш и добре свършваш. Човек трябва да мине в трите степени: да започне добре и да свърши зле, да започне зле и да свърши добре и да започне добре и да свърши добре. То е смисълът на живота сега.

Та казвам, страданията и радостите, това са двата живота, които текат. Тогава отношенията между ангелите и хората – там, дето хората започват добре и свършват зле, човек дето свършва, ангелите започват. Ангелите идат да помагат, те поправят. Там, дето ангелите свършват добре, там хората вземат от тях, има какво да им дадат. Бог съединява: добре започва и добре свършва. Тогава на хората, които свършват зле, дава им доброто и на ангелите, които започват зле, дава им доброто. Той примирява тия два свята.

Сега вие живеете в света на постоянното разочарование. След туй очаквате някой да дойде да го поправи. Да кажем, направите някоя погрешка, кой ще я поправи? На коя способност трябва да разчитате? Направил един една погрешка, на какво трябва да разчита? Трябва да разчитате на вашето състояние, на вашата съвест. Трябва да разчитате на причинността във вас, да мислите върху причини и следствия. В разбирането да сте прави и в приложението. Онова, което сте разбрали, да приложите. Трябва да разчитате на вашата смелост, трябва да разчитате на вашата твърдост и трябва да разчитате на вашето постоянство.

Казвам, човек трябва да изучава себе си, в даден случай да апелира към онези чувства и способности, които може да му помогнат да постигне нещо. Той, за да бъде смел, за да бъде устойчив, има известни чувства, на които трябва да разчита. Трябва да разчитате на някои ваши способности. Вземете един художник, който добре знае своето изкуство. Взел кутията бои,

знае как да си служи. Взема една боя, маже. Който не знае, ще прави опити, ще цапа. Казва: „Нищо не излезе.“

Вашиите чувства и вашите способности са боите. Ако знаете как да ги предизвикате, ще нарисувате нещо хубаво. Ако не знаете, само ще нацапате платното. После казвате: „Нещо не става.“ Някой път и платното отива, и боите отиват.

Каква основна мисъл остана във вас? Щом някой ви обича – нито крачка напред, нито крачка назад. Вие сте дошли до едно място – този, който ви обича, иска да ви каже нещо – нито една крачка по-близо. Ако някой художник ви рисува, както ви постави, вие не трябва да се мърдате, за да ви нарисува. Ако се мърдате, не може да ви нарисува. Ако поставите пясък в едно шише, ще има пясък между песъчинките. Листата на едно дърво – всяко седи на мястото си, може да се допират, но всяко седи на мястото си. Песъчинките в шишето са много близо, но има само търкане, никаква органическа връзка няма; има една близост, няма никакво сродство. Казват: „Много се търкат.“ То е механическо.

Казвам, туй помнете: този, който обича – нито крачка напред, нито крачка по-назад.

Тогава – нито напред, нито назад. Тогава ще вървите по пътя на вашата орбита и не бойте се.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Четвърта лекция на Младежкия окултен клас
3 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Бележка на стенографките: На 20 и 27 октомври 1939 г. Учителят не държа лекции.

ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ

„Отче наш“

Имате ли тема? „Имаме.“ Каква? „Най-малкото добро лишение.“

За втория път пишете върху функциите на правите и кривите линии.

Трябва да се спирате и да мислите. Запример, когато една права линия се развива на носа, какво дава? Вие трябва да изучавате ония хора, които носят правите линии, и други, които носят кривите линии. Носът не седи от една права линия. Вие мислите, че линията на носа е права линия. То е проекция на правата линия. Ако разгледате един човек отблизо, той изглежда по-голям, ако го разглеждате отдалеч, е по-малък. Всъщност, както разглеждате човека отдалече и отблизо, кое е реалното в двата случая? Вие трябва да коригирате. Вие мислите, че този човек, който е близо, е по-голям, а който е далече, е по-малък. То е относително така. По някой път гледате един предмет под микроскопа – вижда ви се голям. Друг път без микроскоп не може да го видите. Питам, предметът, който виждате под микроскопа, толкова голям ли е, колкото се показва, или в микроскопа се е увеличил две-три хиляди пъти? Показва се голям, а всъщност без микроскоп не може да го видите. С микроскоп виждате нещо увеличено.

На какво се дължи, че отдалече като виждате предмета, имате една реалност, отблизо като го виждате, имате друга реалност? Когато гледате един предмет отдалече, какво виждате? Виждате в него само външната страна. Когато се приближи, виждате предмета отблизо, виждате и подробностите.

Отдалече само няколко важни черти се виждат. Запример, ако гледате един човек отдалеч от един километър, какво ще видите? Ще видите само един човек, който се мърда. Колкото се приближавате, ще започнете да виждате неговия силует, тялото му, главата му, после очите му, веждите му, устата му, носа му. Най-първо виждате само един човек и казвате: „Аз го видях.“ Кое е онова в човека, което сте видели? Всички имате еднакво понятие за човека. Всеки един от вас, като види някой човек, ако ви накарат да го нарисувате, ще нарисувате човека с тия черти, които ви направили впечатление. Кое е най-важното в човека? Като го срещнете, кое ви обърна внимание? За някой човек казвате, че е много добър, друг ви се вижда енергичен, някой – флегматичен. По какво определяте това? Казвате за друг, че е умен. По какво определяте, че е умен? Или казвате, че е весел, или малко меланхоличен, или нервен, или сприхав. По какво го забелязвате?

По аналогия, приближавате се към един предмет, погледате го и казвате, че е студен или горещ. Сега тази горещина вие не я виждате, вие я усещате. Вие усещате горещината. Може да кажете: „Аз видях топлината.“ Кои неща се виждат, кои се усещат? Каква е разликата между виждането и усещането? Красотата чувства ли се, или се вижда. Топлината усещате ли я, или я виждате? Топлината се усеща. Сега няма да се спираме повече, че това са философски въпроси, понеже всичките хора не са философи.

Философите имат специфично състояние. Някои хора даже не знаят какво нещо е философия. Запример философия е какви са причините на красотата и какви са причините на грозотата, какви са причините на здравето и причините на болестта, кои са причините на невежеството и причините на знанието. Всяко нещо си има свои причини. Едни считат, че тия причини са разумни, други считат, че тия причини са неразумни. Кои са сега на правата страна? Ако един човек ви хване за ръката, ще разбере ли колко сте разумен? Какво разбирате, ако ви хване и ви стисне ръката? Някоя мечка може да ви стисне.

Мечката, като ви стисне, какво ще направи? Сега, кога знанието е разумно и кога – неразумно. Ако мечката те хване, какво ще почувстваш? Нейната сила. Човек ако те хване, кога ще почувстваш, че този човек е разумен? По неговата обхода, както той постъпва, вие ще определите вашите чувства. Има нещо в обходата му разумно. Ако той се обходи разумно, ще считаш, че той разбира нещо.

Някой цигулар ви свири нещо. Как ще познаеш дали цигуларят е умен, или не е умен? Или един художник, как ще познаеш дали е умен, или не е умен? Да допуснем, чу той рисува хора с изкривени носове, с изкривени уста, с изкривени уши. Мислите ли, че този художник е много умен? Постоянно като карикатурист вижда само опакото. Да допуснем, че вие сте художници и някои от вас постоянно рисуват меланхолия, навсякъде, кого как видите, виждате все лошото. Питам, умен ли сте вие? Не е вярно това. Ако всичко в света е лошо, ако светът беше само лош, вие не може да разсъждавате, всичко щеше да бъде еднообразие и вие нямате условия за знание. За да имате знание, трябва да имате какво да сравнявате. Запример, ако една повърхност е всичката бяла, каква подробност виждате в белотата? Виждате белия цвят, но кое ви привлича вниманието? Няма специфичност в белотата. Ако увеличите туй бялото, ще видите, че има едно различие, ще видите, че тази хартия не е навсякъде еднакво бяла. Вас ви се струва, че е бяла. То е едно вътрешно понятие. Белият цвят е вътрешно понятие, както аз виждам.

Сега, по какво се познава човек, който вижда и който е сляп? Слепите хора виждат само тъмнината. Хората, които имат зрение, виждат повече – виждат светлината, виждат после и тъмнината. Слепият вижда само тъмнината, няма понятие за светлината. Онзи, който вижда, има понятие за светлината. После, тъмнината за него е сянка. Слепите хора виждат сенките на нещата. Хората на зрението виждат реалността на нещата.

Казвам, ако вие се приближите до един предмет много

близо, този предмет във вашето съзнание ще покрие реалността и вие ще видите една малка сянка. Ако много се приближавате до един човек, изчезват тия специфични черти, с които ви прави впечатление.

Сега изводът какъв е? Какво трябва да прави човек? Някои работи вие обичате. Ако човек влезе във водата, може ли да живее? Не може. Човек, за да живее, трябва да бъде извън водата. Човек трябва да бъде вън от водата, но ако извадите една риба вън от водата, тя умира. Ако човек извадите извън водата, ще живее, и му е по-добре. Ако човек турите във водата, умира. Ако рибата извадите извън водата, тя умира, защото рибата живее във водата, а във водата човек умира. И защо рибата, като излезе из водата, умира, а пък човек живее? Там, дето човек живее, рибата умира; там, дето човек умира, рибата живее. Сега вие не сте философи, защото не може да разрешите този въпрос.

Сега, като разсъждавате защо рибата живее и защо човек умира във водата, ще кажете, че няма въздух. Във водата има доста въздух, как рибата намира въздуха във водата, а човек не може да го намери? Казвате, че рибата без вода не може да живее. Във въздуха има доста вода, но във въздуха рибата не може да намери водата. Човек намира водата там, дето рибата не може да намери водата. Там, дето рибата намира въздуха, човек не може да го намери. Кой е по-умен тогава? И двамата имат един въпрос, който не могат да разрешат. Рибата намира въздуха във водата, а човек не може да намери въздуха във водата. Човек намира водата във въздуха, а рибата не може да я намери.

Има два вида мъчнотии тогава. Вие, като срещнете мъчнотиите на рибата, къде трябва да разрешавате тия мъчнотии? Във водата. А като срещнете мъчнотиите на човека, тогава къде трябва да ги разрешавате? Не във водата, но във въздуха. Има мъчнотии, които се разрешават чрез въздуха, има други, които се разрешават чрез водата. Ако си сух, как ще разрешиш сухотата? Във водата ще разрешиш сухотата. Пък

ако си влажен, къде ще разрешиш мъчнотията? В сухотата. Как ще се освободиш от голямата влага? Сега ще приведа на какво съответства сухотата. Сухотата и влагата на какво ще ги уподобите? Да си сух, значи имаш повече светлина. Да си влажен, значи имаш повече топлина.

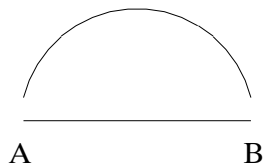
Тогава правата и кривата линия на какво ще ги уподобите? Правата седи само от две точки. Между две точки може да се прекара само една права линия. Тия съседни точки са много наблизо. Тогава кривата линия седи от колко точки? От много повече. Кривата линия е сбор от прави линии,

от много точки. Следователно, като има да разрешиш само един въпрос, ти си в правата линия; като разрешаваш едновременно много въпроси, ти си на кривата линия. Тогава, в тази крива линия, за да разрешиш тия въпроси, трябва да имаш мярката на правата линия. Ако ти не можеш да разрешиш най-малката мъчнотия, не може да разрешиш и голямата. Всяка голяма мъчнотия е сбор от много малки добрини. Ти, ако в малкото не си добър, и в многото не можеш да бъдеш добър. Пък ако си добър в многото, и в малкото си добър. Ако си лош в многото, и в малкото си лош.

Някой път вие не се харесвате, искате да бъдете някак-ви. Как бихте нарисували идеално човека? Някой път вие не се харесвате. Какви трябва да бъдете сега? Искате да бъдете красиви, но в какво седи красотата на човека? Казвате, че лицето не е тъй, както трябва, не е обло, не е продълговато или челото, носът не трябва да бъде такъв; носа, ушите някой път не си харесвате. Щом не се харесвате, де е погрешката?

Имате една права линия *AB*.

Туй показва един разрез на устата. Не харесвате устата. В устата горната

и долната бърна, това са полета за приемане на чувствата. Ти с устата усещаш онази деликатност, която се крие в някой предмет. Като приближиш един предмет до устните, още като допреш, усещаш какъв е предметът. Следователно, колкото долната бърна е по-дебела, колкото туй поле е по-гладко, толкова чувствителността е по-развита. Този човек в яденето прави избор. Запример много от животните между хилядите треви, които има, още като бутне тревата, знае за ядене ли е, или не. Но ако турите един човек на това място, той не може да знае. Съответното ядене той, като го бутне, различава го. Но чувствителността на устата не е само един вид, много видове чувствителност има устата.

В хората, в които има голяма любознателност, това не е като правило, но изобщо, горната бърна се издава надолу, крайните страни на устата се издигат нагоре, средната част слиза. Онези, които

са много любознателни, много обичат да боравят с чужди работи, и носът взема вич*, носът слиза надолу и се завърта. И той иска да знае, казва: „Я ме научи, и аз да зная.“ И той слиза, и придобива комическа форма. Когато носът иска да научи това, което устата научават, той става смешен. Щом носът се влияе от устата, той става малко комичен, изопачава се. Носът не може да носи формата на устата и устата не може да носи формата на носа, защото устата е силна в пасивното в света. Тя е сила, която дава устой. Устата показва устойчивост на характера. Устата показва дали човек може да издържа обсадата, или не, а пък носът показва дали човек може да победи, или не. Устата не може да покаже дали ще победиш, или не; тя показва издръжливостта каква е. По устата може да познаеш дали един човек може да издържа, или не в една работа. Като обещае, дали ще устои на думата си, показва устата. Но устата няма да покаже дали ще свърши тази работа, или не. Носът

* Изкривен гвоздей, винт, свредел (обл.).

показва дали ще свърши работата, или не.

Каква е разликата между онзи, който устоява и онзи, който побеждава. Онзи, който устоява, не показва, че той ще победи. Онзи с устата започва една война, а с ума се свършва. Яденето е една война, като хванеш изведнъж със зъбите. По някой път вие с устата, ако ухапете някого, как ще разрешите въпроса? Ако носът ви не вземе участие в тази война, ако ухапете човека, как ще свършите работата? Да кажем, забиете зъбите, кръвта излезе из устата, как ще свършите войната тогава? Много зле ще свършите. Тогава носът ще ви каже: „Този човек не трябва да го пипаш, понеже той е силен.“ Носът ще ви покаже, че не трябва да пипаш, защото, ако пипнеш, ще се намериш в трудно положение. Устата, като дойдеш до нея, тя те хваща между зъбите. Тя има само един метод – каквото дойде, казва: „Я кажете на зъбите какво решават.“ Казват: „Трябва да го сдъвчем.“

Не всички неща, които се дъвчат, са приятни. Има неща, които, като дъвчеш, са приятни. Ако дъвчем един горчив плод, какво правите? Изплювате го навън. Онзи, който не плюе, добре е ял; онзи, който не плюе, умът взел участие в яденето, той си дал мнението. А пък когато устата сама е разрешавала въпроса, без ума, винаги плюе. То са общи изводи, които са верни, че ако в една работа само устата е взела участие, ако в една работа, само чувствата са взели участие, ти ще плюеш. Ако и умът взел участие, тогава няма да плюеш, плюнката ще служи като омекчаване. Плюнката не е гадена да я изхвърлиш навън, но то е като условие за смекчаване на ония условия, които имаш, или храната да може по-лесно да влезе в стомаха.

Да дойдем сега до главния принцип. Казваме, каква е причината на нещата? Има една Разумност в света. Някои казват, че нямало никаква разумност в света. Те чувстват само нещата. Защото ти минаваш покрай едно дърво. Туй дърво ти обажда каква разумност има. Ти вървиш, онези дървета, които имат излообразни листа – бодне те. Каква разумност има в туй бодване? Няма никаква разумност. Ти вадиш заклю-

чение, че трябва да бъдеш внимателен, понеже туй бодване на ръката е болезнено, но това бодване в очите може да те лиши от един орган, който може да ти бъде полезен. Ако те бодне туй листце, каква разумност има в туй бодване? Там няма никаква разумност, но ако дълбоко си заспал, че дойде някой твой приятел, не те бута, но те бодне с една игла, ти скочиш. Тогава в туй бодване има смисъл. В самото бодване няма, но онзи, който те бодва, употребява бодването за нещо разумно, той има нещо в ума си. След като се прояви твоето съзнание, може да ти каже защо те е боднал.

Нали сега вие всички обичате да бодвате. Всеки от вас има една игла, с нея се бодвате. Много обиди стават, понеже някой път не знаете как да бодвате. Запример наместо да забиеш иглата една десета от милиметъра, ти забиеш цял един милиметър. Наместо да забиеш иглата един път, ти забиеш десет пъти повече, отколкото трябва. Вие казвате тъй: „Ти си голям невежа.“ В какво седи обидата тук? Обидата седи в това, че не говориш една истина. Казваш: „Ти си много лош човек.“ В какво седи лошавината? Не знаеш да се обхождаш. В какво седи добрата обхода? Ако караш човека със счупения крак да ходи, умен човек ли си? Значи, какво трябва да правиш със счупения крак? Ще вземеш човека на гърба, ще го носиш. Тогава ти минаваш за добър човек, искаш да помагаш. Срещнеш един здрав човек, туриш го на гърба си, какъв ще бъдеш? Този, който го носиш, може като тебе да върви. Казваш: „Хайде, да не се умориш, ела на гърба, ще те нося.“ Питам: какви са съображенията? Ако носиш този със счупения крак, разбирам, но ако носиш този със здравия крак...

Вие не трябва да се спрете, да имате едно статическо положение. Какво трябва да правите? На здравия ще кажете: „Ела да ходим двамата. Ако ме носиш на гърба, ти си будала. Ако вървим заедно, ти си умен.“ Ако туриш този със счупения крак да ходи, ти си от невежите, не разбираш отношенията на нещата. Човек със счупения крак не ходи с него. По някой път казвате: „Ние такива глупости не правим.“ Всичките хора все

от това страдат. На дълъг път с едно счупено чувство, с едно нахърнено чувство не ходи. И на чувствата се чупят краката. Мисълта има много деликатни крака. На мисълта краката са малко сухички, тънки, много деликатни. На чувствата краката са цамбурлести. Значи счупеното чувство ще го носиш на гърба си. Здравото чувство ще го туриш в пътя, него няма да го носиш.

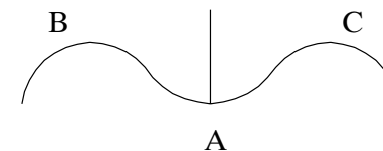
Тогава, да кажем, вие се интересувате за някой човек да знаете. Природата скрила някои работи, иска да ви опита, да разгадаете тайните. Ти си любознателен. Искаш да знаеш какво правят двамата души. Когато в някоя стая са турени ябълки, децата гледат, искат да знаят откъде да влязат, да си вземат от ябълките. Те търсят начин да се приближат близо до тях. Често децата са любознателни да видят какво има в тръвната*, защото кокошките обичат там да снасят яйцата. Поглеждаш дали има яйца, посягат, и го турят в джоба. Това малкото дете отива на бакалина и си купува захар с яйцето, размяна става. Детето, което не е любознателно, не го интересува яйцето, не се спира, само погледне. Научно го интересува, то знае туй яйце какво ще го ползва. Може да има за него яйце, ще го тури в джоба, занася го на бакалина, казва: „Дай си мнението сега.“ Вие не правите ли така във вашите тръвни, не бъркате ли във вашите кесии? Вие казвате, че тази постъпка, която детето направило, не е разумна. В дадения случай туй дете иска да знае каква сила има в туй яйце, каква е силата.

Мене ми разправяше едно момиченце. Останало с баща си вкъщи, то намерило в тръвната две яйца. Вижда, че баща му спи. То заравя яйцата в пепелта и чака да се опека, да ги изяде, съображения има. Ако я обвинят, че тя опекла яйцата – баща ѝ е вкъщи. Казва: „Тия яйца, като ги заравят, ги плюят.“ Защо ги плюят? Понеже не се пукат. Ако ги зарови и не ги плое, след десет минути се пукат: този въздух в яйцето, като се затопли, ги пука. „Като пукна, казва, баща ми скочи. Аз излязох из врата-

* Плетен конусовиден кошер с пчелите (обл.).

та навън. Баща ми беше умен човек, помисли си, че нещо в съня си е скочил и си легна пак.“ Сега децата плюят яйцата, за да не се пукат. Туй става, когато жарта е много силна, тогава се пукат. Ако е умерена, не се пукат. Казвам, от кого човек се е научил да ги плое. Той е направил хиляди опити, и децата вече знаят мярката, знаят, че ако не се наплое, яйцето се пука, и вземат предпазителни мерки.

Казвам, любознателността дава една форма на устата – двете страни на устата ги подигне, средната част се огъва надолу. Когато човек изгуби любознателността, тогава устните се приравняват. Устните са като един хомот, тия желания са като един хомот. Когато човек е роб на тия желания, той си туря хомота, стягат го. За да се избави човек от желанията, той трябва да впрегне ума на работа. Допуснете, че във възгледната страна на кривата А имате един напор. Тук имате събрана енергия, която слиза от тия върхове: В, С. Тази енергия трябва да излиза нагоре, да мислите. Значи човек в своето развитие събира енергия, която дава вече ход на ума да работи. Ако човек не чувства нещата, той не може да мисли. Значи най-първо човек започва да опитва нещата, че тогава ще започнеш да мислиш за известни техни качества.

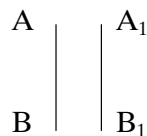
Носът има известна чувствителност, устата има друга чувствителност. Устата показва един предмет какво може да ти даде. Чувствителността на устата показва предметът каква полза може да принесе, какво може да ти даде, да задоволиш твоите чувства. Чувствителността на носа показва какво може ти разумно да се ползваш. Следователно, когато чувствителността на носа е нормална, неизопачена, човек разсъждава нормално, правилно.

Та с тия сетива човек усеща нещата, но от носа започва

разумната страна. Чрез ума си ние познаваме, че всичките неща имат отношение едно към друго. Какви са отношенията на тия две линии AB и A_1B_1 ? Какви са отношенията на две релси, по които пътува един трен? Значи тия релси съществуват, за да може по тях да върви една желязна кола, един трен. Но сега се правят опити – не само по две релси, но по една релса може да ходи трен, но то не е практично. И човек е едно същество, което ходи по две релси. Имате две успоредни линии, краката. Тренът му върви на тях, но в него и тренът се движи, и релсите се движат. В механическия свят колата се движи между релсите, те седят на едно място. В човека тренът седи, релсите се движат. В механическия свят тренът се движи, релсите стоят. Човекът намерил, че е по-практично релсите да се движат, машината да стои.

Накъде се движи? Посоката на движението накъде е? Вие вървите тъй напред, но посоката на вашето движение накъде е? Посоката е нагоре. Значи, ако ти отиваш нанякъде, трябва да знаеш накъде отиваш. Отиваш горе в планината, кой е стимулът в тебе? Не само в една посока, но туй движение може да бъде в много посоки. В умствения свят ние искаме нашите чувства да хванат правия път. Този път нагоре е път на разрешение. В плоскостта ние определяме дължината на нещата и широчината, но нещата трябва не само да се удължават и да се разширяват, но трябва и да се удебеляват. Влизаме вече в първото, второто и третото измерение. Човек се движи в три посоки, но може да се движи и в четири. Ако правилно мислиш, ти се движиш в четири посоки. Ти трябва да знаеш отношението на първото измерение. Има същества, които живеят в тялото. Трябва да разбираме отношенията на телата на третото измерение.

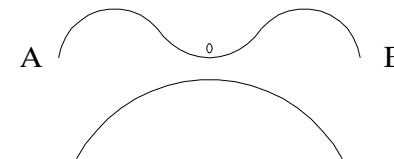
Човек, като започне да мисли, той навлязъл в четвъртото измерение, в света на растенето. В света на човешката мисъл нещата се разширяват. Растенето е едно разширение.

Ако имате четири точки, имате един квадрат и до него образувате друг квадрат. Туй не е органическо растение, то е механическо натрупване. В четвъртото измерение нещата се организират, имат растение. Едно нещо расте, както една семка. Ако турите едно пясъчно зърно в земята, не може да расте. Може да турите хиляди пясъчни зрънца, механически да ги съедините, да направите едно механическо тяло – направите циментена каша, но кашата не показва процес на растение. Ако турите една семка, след десет-петнайсет години ще видите, че тази семка образува цяло едно дърво.

Та казвам, когато човек механически се развива, той с това произвежда своята смърт; когато органически се развива, произвежда процесите на истинския живот. Когато човек се развива правилно, той не умира.

Защо устата се е огънала надолу? Тази тежест в средата на устната трябва да се отмахне, да добие едно праволинейно движение. Ако туриш тази тежест към краищата на устните, какво става тогава?

Тази линия ще бъде вече крива. Нали с кривите линии правят мостове, така ги правят, че тежестите да отиват в крайнините. Когато имате мъчнотии в света, какви се тежестите? Тогава умният човек веднага поляризира тежестите в краищата. Тежестта се увеличава и може да стане едно скъсване. Тук нямате опорна точка. Тази точка е подвижна. Значи, тия две страни A и B на устата тук са опорни точки. Те са, които трябва да се движат. По някой път тази линия постоянно се движи отстрани. Наместо да се движи средната точка, движат се крайните точки, устата постоянно се движи. Знаете ли какъв е характерът на тоя човек? Този човек, ако разгледате, започват да се движат ъглите на устата. Когато е весел, пак се мърда. Щом започнат да се движат крайнините на устата, ще

ги спрете, ще спрете туй движение на устата си. В средата тук бърната трябва да се движи.

Казвам, човек в умствения свят трябва да бъде много умен. Аз съм наблюдавал и животните, и хората. Някои деца, като се замерват с камъни – някой път децата се събират на две тайфи и започват да се замерват с камъни – като хвърли камъка, другото дете още отдалече знае, наведе се. По някой път не може да се наведе както трябва, хлопне го. С камъни правят война. В живота като хвърлиш камък на някое куче, то се завърти, и то прави същите движения.

Та казвам, в мисловния свят ония, които са разумни, щом ги задяват, той се навежда. По някой път ти напишеш една статия във вестника и щом започнат да те нападат, какво трябва да правиш? Как бихте разрешили въпроса? Да кажем, вие сте поет, напишете нещо хубаво, някой ви критикува, казва: „Много глупава работа, думите не са намясто.“ Какво трябва да правите? Сега, ако той е един добър критик, той ще ви коригира правилно. Казва: „Еди-коя си дума еди-къде си трябва да се тури така и така.“ Той върви по хармоничен път. „Планини високи, долини дълбоки, полета кални, планински върхове сухи...“ – поезия ли е това? Че в полетата става кал – „полета кални, върхове сухи“, как ще разберете сега този въпрос? Този човек писал нещо, но той от поезия нищо не разбира.

Каква беше темата? „Най-малкото добро лишение“. Има много дефиниции. Да кажем, правите вие баница с най-малките разноси. Или направите баница, която ще струва три-четири хиляди лева, и правите баница, която ще струва пет хиляди лева. Другата струва три-четири. Пет хиляди лева, казвате: „Как може това?“ Стават тия работи, увеличават се. Когато идвал руският император в България, излязъл му цирей. Лекувал го един българин. Купил една лоена свещ за двайсет и пет стотинки. Обаче тази свещ, като преминала през всичките книги, станала дванайсет хиляди рубли. Да пишат в книгите за един цар е срамата, двайсет и пет стотинки, много евтино. Турили дванайсет хиляди. Питам, вярно ли е това? Не е вярно. Какви са

съображенията? Съображенията са всеки да вкуси от лоената свещ. Чудното е, че като ядат свещ, тя се увеличава – от двайсет и пет стотинки става на дванайсет хиляди. Колко пъти се е увеличила?

Сега по какво се отличава един поет? Поетът може да описва нещата както са. Изобщо целта на поета е, като описва страданията, да ги опише такива, каквито са. Целта е да опише нещата в стихове такива, каквито са. Може някой да ги направи ясни, преувеличени, той може да ги направи по-малки, по-големи, за да бъдат ясни за човешкия ум, но всичките поети имат желание да опишат страданието, тъй както е, и да опишат красотата на някой предмет, тъй както е.

Казвам, когато нещата не се турят в техния истински образ, не е поетично. Всичките неща, които се турят в образи, които са естествени, са поетични. Та всеки от вас може да бъде поет. Когато мислите право, вие сте поет. Когато мислите криво, вие не сте поет. Страданията в света аз ги наричам – това са недовършени работи. Ти идеш в бакалницата, купиш си захар за двайсет и пет стотинки, дадеш веднага парите. Ти купуваш от бакалницата, и една-две години не плащаш, събират се много. Ти започваш да се съмняваш, че те са надписали. Вие не сте писали поезия. Поезията се изгубва, щом започнеш да критикуваш, защото поетът е бакалин, той пише. Ти си критик, който взимаш. Казваш: „Не си го направил правилно.“ Тогава ще започнете да се проверявате, понеже ти всякога не си вземал по двайсет и пет стотинки, някога си вземал по за два лева. Разнообразие.

Казвам, когато хората се критикуват в поезията, аз считам, че със звонкови не се е плащало. Щом ме критикуват, тогава кой е бакалинът? Онзи, който те критикува, той е онзи, който вземал назаем. Ти ще кажеш в себе си: „Аз съм бакалинът, той е един от клиентите, който може да ме критикува.“ Като те критикува направо, ще кажеш: „Аз съм бакалинът, той е клиентът. Клиентът има право да критикува бакалина.“ И той критикува някой път. Кога? Той пише, горкият. Казва, той

е поет. Но казвам, този бакалин, ако нямаше клиенти, ако клиентите не вземаха назаем, щеше ли да стане поет? Да благодари, че тези клиенти не плащат: той се научи да пише. Като плащат те, той не пише, но все така той иска да знае колко оборот е направил, трябва да знае колко пари е взел. Държавата ще каже, че от този капитал, с който търговецът търгува, държавата трябва да вземе нещо. Бакалинът много причини има да стане поет, външни са причините, които го заставят да пише.

По някой път искате да знаете защо са мъчноотиите в света. За да станете поети. Без мъчнооти поезия не може да има; страданията, това са поезията в света. Ти в противоречи-ята започваш да мислиш. Ако знаеш как да мислиш, то е разумно нещо в природата. Тя ще те застави да мислиш. Като започнеш да мислиш добре, тия страдания вече изгубват своя ефект. Те не са такива мъчения, както ние мислим.

Та казвам, при сегашните условия вече му е даден известен капитал в неговия ум, в мозъка. Има известен капитал, вложен в неговото сърце, има известен капитал, вложен в неговото тяло. Даденият капитал трябва да се обработва. За бъдеще ще има други условия. В дадения случай използвай това, което имаш, защото ти, като роптаеш, ще намериш основата. Защо роптаеш, че животът ти не е добър? Ти всякога можеш да го направиш добър. Вие ще бъдете толкова умни...

Двама приятели се оплаквали, не им вървяло. Ученици били, искали да учат, нямат средства. Казват: „Другите ще станат учени, ние дето ходим, никой нищо не ни дава.“ Един ден един им казва: „Аз да ви дам един съвет. Един български чорбаджия обича да се разхожда покрай брега на реката. Като се разхожда, единият от вас ще го блъсне в реката, пък другият ще иде да го извади. Като го извадите, той ще ви даде, и вие туй ще си го разделите.“ Те направят опита. Той като се разхожда, единият го блъска, другият се спуска да го извади. Казва: „Синко, ти спаси живота ми. Ти си много добро дете. Ела, аз ще те уча, синко.“

Вас ви се вижда малко приказно, че дето ще ходиш да крадеш, блъсни богатия във водата, другият да го извади. Богатият казва: „Синко, аз много ти благодаря, че ти не мислиш като онзи. Ако и двамата ме бяхте блъснали, щях да се удавя. Добре че единият мисли да ме блъсне, а другият не мисли така.“ Богатият разсъждава правилно. Казва: „Ела да те изуча, та да няма нужда да блъскате чорбаджията във водата.“

Или аз изваждам заключението: като си чорбаджия, не чакай да те блъснат в реката, че тогава да помагаш, предвиждай нещата. То е предвидливост. Ако не предвиждаш, природата ще те тури в трудно положение, докато те застави да мислиш. Може да се случи да те блъснат. Вие може да се смеете, но колцина от вас не сте изваждани от водата, които не сте блъскани?

Казвам, развивайте гарбите, които са поставени във вас. Някои от вас имате изобретателност. Вие, като сегите, не знаете какво да правите, изобретете нещо. В този клас изобретете нещо. Всички не сте богати, умът ви работи, защо да не изучавате предмета по научен начин, на физическа основа да може да намерите начин да намирате златото в земята? Златото има особени трептения. Сега във физиката имат известни инструменти, отдалеч знаят какво направление вземат тия подводници, следят движението на тия подводници, пуснат мината и може да потопят кораба. Учени хора са, като се движат подводницата, отбелязват с един инструмент движението: както сянката на един предмет, така се движат и тия вълни. Един седи и наблюдава, а инструментът показва накъде е подводницата. Като дойде до известно място, бутне едно бутонче, там има мина поставена, и избухне мината. Хората от зор са научили тия работи.

Някой път, вие не сте правили опити, да помиришеш парите на какво миришат. Ваши двама приятели, като турят наполеон в земята, го намират с пръчката, но други заровени пари не могат да намерят. Те намират заровения наполеон, защото умът на тия, които го заровили, работи – между онзи,

който го заровил, и онзи, който търси, има връзка и той с мисълта им помага. Не че той е научил това изкуство да намира заровени пари. Туй още не е знание. Знанието е непосредствено ония вълни, които излизат от парите, ония радации, да ги схванеш. Ако това можеш да схващаш, ти ще идеш направо на мястото.

За туй състояние човек трябва да бъде много чист. Всички хора страдат от една вътрешна нечистота, която преняства на инструмента, който Бог ви е дал. Ако вие всички бяхте живели добре, според Божия закон, всичко в света е така направено, че и най-големите мъчнотии лесно се разрешават. Ако мъчно се разрешават, причината е във вас, вашият инструмент не работи. Ако са повредени очите, причината е в инструмента. Ако очите ви са здрави, няма да се блъскате. Ако сърцето ви функционира правилно, ако умът ви функционира правилно, всичко ще се нарежда добре. Противоречията, които съществуват в света, имат една вътрешна аномалност.

Та сега, когато ви дойде една мъчнотия, считайте, че е за добро, не само за добро, но търсете едно разрешение. Да кажем, една малка постъпка може да поправи положението. Един пример. Един голям банкерин дава обявление, че му трябва един касиер, един честен момък търси за касиер. Явяват се десет-петнайсет души, всички с препоръки. Той, като ги поглежда, казва: „Ще ви имам предвид.“ Влиза един млад момък, но преди да иде при него, вижда един лист, паднал на земята. Навежда се, вдига го. Казва: „Четох във вестника, че ви трябва един касиер. Аз нямам препоръки.“ „Вие, казва, носите най-добрата препоръка. Вдигането на този лист и поставянето намясто е най-голямата препоръка. Значи може да бъдете касиер.“ Вдигането на листа и поставянето намясто, то е един навик в него, една добра черта, то спасява цялото положение. Другите минават, и не виждат листа.

Казвам, онзи, който се навежда, той е, който учи. Ако създадеш в себе си един добър навик, то е спасителното положение. Не се гразнете. Вие се сърдите някой път за нищо и никак-

во. Или имате една задача, не давате достатъчно време. Сега на вас ще ви дам да изучите „Махар Бену“ и „Давай, давай“. Всеки един да изучи едната песен за две-три седмици. Всеки да изпее песента по начин, както той намира за добре. Може да вземете едната или другата песен, но да я изпее по всичките музикални правила, не като някой оперен певец. Ако цялата песен не можете, то половината или четвъртината.

В музиката трябва да се пее ясно, да се вложи красота в тона, а същевременно и мекота. Когато пее човек, трябва да има яснота, ясен трябва да бъде гласът. Всякога, когато човек не се тревожи, гласът е ясен. Щом се тревожи, има известни трептения. Щом човек има хубаво разположение, то се отразява върху ларинкса, гласът е ясен. Щом неговите чувства са естествени, тази пълнота се предава. Някой човек пее, има нещо хубаво в гласа му. Някой път изпейте една песен на един ваш приятел и кажете колко пари ще ви даде за песента. Колко ще му се откъсне, като те слуша? Може да пееш, пък нищо не ти дава, значи имаш още да работиш. Ако извади, че ти даде десет-двайсет стотинки, един лев, то е нещо, защото вашият приятел не е богат. Ако ви даде един грош, може да е много, ако вземете неговото материално положение. Той, да кажем, има десет гроша в джоба си, и ви даде един грош – доста е.

Българинът – десет стотинки дава, не му прави впечатление. Като му кажеш два-сет стотинки, вижда му се много. Като мине три-сет-четирийсет стотинки, пак дава, но два-сет е много нещо. Изобщо, ако кажеш два-сет, много му се вижда, два-сет за него е динамично число. Като дойде до два-сет, мисълта работи. При десет не мисли и при три-сет не мисли, като кажеш два-сет, много му се вижда, мисли. Ако искаш десет, дава, два-сет не дава. Ако поискаш два-сет, казва: „Два-сет не давам. Три-сет давам, но два-сет не давам.“ Счита го фатално. Може да даде два-сет и една, но два-сет не дава. Туй число за българите е динамично, както тринайсет в Европа. Ти не може да накараш някой да влезе в стая с номер тринайсет и затова там в хотелите ще намериш дванайсет, дванайсет и

половина, но тринайсет няма. Динамични мисли има. Динамичните мисли спират. Една динамична мисъл не може да я спреш. Тя иска разрешение. В живота има динамични мисли. Всеки трябва да ги употребява намясто. Ако ти една динамична мисъл не я употребяваш намясто, ще страдаш.

Сега коя мисъл остана? Много работи говорихме. Започнахме с човешката уста. С устата въпросът не се разрешава. Някой човек иска пари назаем и искаш да знаеш дали ще ги върне. В това време си бърше устата с кърпа – той не мисли да ги върне. Друг иска пари назаем. Питаш го: „Ще ги върнеш ли?“ Той си туря пръста на носа – този човек мисли, той ще ги върне. Който си бърше устата, казва: „Ще ги изям всичките.“

В човека има известни положителни и кинетически сили, които трябва да ги развиете. Ние сме в края на една епоха, има много материал насъбран. Ние се намираме в живота пред мисли и желания неразрешени. Запример има в тебе едно чувство на обидата. Човек трябва да се налага, че трябва да се обиждаш, но при обидата трябва да решиш въпроса. Обидиш се – ако решиш въпроса, право е; ако не си решил обидата, ще дойде експлозия наново. На една бомба може да се запали фитилът, но умният човек няма да остави да изгори, той ще отреже фитила. После ще знае как да извади тия възпламенителни вещества от този материал, да се освободи бомбата. Всяка една динамична мисъл е като една бомба, на която трябва да се отреже фитилът и да се извади възпламенителното вещество. Изисква се работа. Всичката опасност е в тази взривност. Някой път вие се докачате, не мислите. Казал ви някой нещо. Някой може да се докачи от много, някой може да се докачи от малко. Човек трябва да бъде толкова умен, че да не се докача никога.

Сега, да кажем, че вие се обезсърчите. Какво трябва да правите? Художникът се обезсърчи, какво трябва да прави? Да рисува. Отива един американец с изкуствен нос в Италия при един отличен художник да го рисува. Казва му: „Ще ви нарисувам“ и му туря една голяма сума. Казва: „Колкото искате, ще ви платя, само да ме нарисувате.“ Рисувал го един ден. На другия

ден отива, но турил носа си малко накриво. Цяла седмица отива да го нарисува и най-после художникът казва: „Господине, за пръв път срещам като вашия нос, не мога да го нарисувам.“ Той казва: „Никой досега не е успял да го нарисува, постоянно се движи, не е естествен.“

Не разрешавайте изкуствените въпроси. Изкуственият нос, то е един въпрос, който не може да се разреши. Има задачи в света, които не търпят никакво разрешение: както и да го разрешаваш, ще видиш, че някъде е мръднало. Разрешавайте онова, което принадлежи към Божествения свят. Разрешавайте Божествените задачи, те са естествени. Човешките задачи са изкуствен нос – нямат разрешение. Човешките работи ще ги оставите, те са една сянка на реалността. Един изкуствен нос е по-добре, отколкото без нос. Едно малко зло е за предпочитане. Един изкуствен нос е за предпочитане, отколкото без нос да бъдеш, макар и изкуствен. Та изкуственият нос ни най-малко не може да определи твоята разумност. Но при един естествен нос веднага ще се определи твоята интелигентност.

Когато се намирате в трудно положение, погледнете носа си и кажете: „Много си добър, реши този въпрос.“ Погали носа си отгоре. За в бъдеще бих ви препоръчал да носите една кърпа много хубава и не хващайте носа с ръка, но с кърпата. Сутрин вземи кърпата, поглади носа си. Ако искате да се развивате хубаво, пипайте носа си много добре, особено онези от вас, които искате да бъдете художници, музиканти, пипайте добре носа си. Другояче няма да се научите. Пипането събужда ония хубави, възвишени чувства.

Природата е нещо много чувствително. Всяко побутване вече произвежда ефект. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, всичко това трябва да знаеш. Каквото помислиш, каквото вършиш, всичко това произвежда известен ефект. Когато бутнеш всяка мисъл, ръцете трябва да бъдат чисти, че ако не са чисти, пръстите ще оставят петно върху тебе. Като дойде човек да побутне, трябва да мисли. В чувства, в мисли, в действия човек трябва да бъде чист. Разумен трябва да бъде, да

не прави нещата, както и да е.

И за бъдеще, за да бъдеш умен, умът ти трябва да функционира добре; за да бъдеш добър, сърцето ти трябва да функционира добре и за да бъдеш силен, тялото ти трябва да функционира добре. Туй зависи от светлината, която възприемате, зависи от топлината, зависи от силата, която постоянно се влива. Защото има една светлина, която постоянно трябва да се влива в човека.

Казвам, хубаво да мислиш – разбирам процеса на вливането на светлина. Когато кажем, че добре трябва да чувстваме, разбирам вливането на Божествената топлина. Когато кажем, че добре трябва да работим, разбираме вливането на Божествената енергия в човека, на силата. Тогава човек е винаги здрав.

Казвам, когато говорим за добра обхода в мисли, чувства и постъпки, ние разбираме правилното вливане на светлината, топлината и Божествената сила в човешкия организъм.

Човек трябва вечно да се подмладява. Животът не е нищо друго освен вечно подмладяване.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Пета лекция на Младежкия окултен клас
10 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли загадена тема? *„Имаме.“* Четете. *(Прочете се темата „Функциите на правите и кривите линии“.)*

В дадения случай вас ни най-малко не ви занимават правите и кривите линии. Да допуснем, че един художник седи в природата, занимават го планинските върхове каква реалност имат. Иска да нарисува този връх, иска да нарисува планината. Казва, че той нарисувал планината. Вярно ли е, че той нарисувал планината? Каква вероятност има, че той нарисувал планината? Донякъде виждате, че той нарисувал цялата планина привидно. Сега и във фотографията, ако вземем, има неща, които не може да се фотографират, избягват фотографията. Един художник рисува по един начин, друг – по друг начин. Във всичките картини ще забележите, има едно различие. Ако рисувате сутрин или ако рисувате на обяд, или два часа след обед, или вечерно време, когато залязва слънцето, картините се различават.

Да кажем, вие имате едно състояние, към коя категория то спада? Имате едно състояние средно: нито много скърбите, нито много се радвате, не е и състояние на индиферентност. „Той, казва, е индиферентен. Като че от нищо не се интересува.“ Ти не се интересуваеш, пък мислиш за това, от което не се интересуваеш. Имаш някой противник – ти не се интересуваеш от него, но се интересуваеш накъде отива. Ти не се интересуваеш от разбойниците, но се интересуваеш къде ходят; не те интересува това, което вършат, но се интересуваеш да знаеш по кое място се движат разбойниците, защото искаш да пътуваш

нататък. Ако те пътуват в посоката, в която и ти се движиш, ще вземеш в съображение да не минаваш в тази местност. Ти не се интересуваши от студа, но ти е топло. Ако речеш да пътуваш, много те интересува студът в дадения случай.

Тук имате една категория от числа. Сега какво отношение има между 1 и 2, и 3? Тук имате един процес. Един човек, който мисли да направи нещо в света, е 1 2 3. 7 8 9 – този свят принадлежи към Божествения свят, първичния свят, в който нещата са създадени. Ти трябва да знаеш какво нещо е идея, Божествен свят. Представи си една идея, която няма никакви сенки. Представи си, че имаш едно добро, което няма никаква форма. Може ли да си го представиш? Какво разбирате под думата *представи си*? Когато някой слуга се представя някъде. От нямане на думи се употребява една и съща дума за няколко значения: може *да си представиш*, в едно отношение; може *да се представиш* някъде само да те види, да се представиш като някой слуга.

Но в дадения случай тия неща имат отношение. *Едно* – имате сутрин, *две* – обед, и *три* – вечер, залез на слънцето, имате три числа, но не целия процес. Вие какво трябва да вършите сутрин? Сутрин трябва да станете от леглото. На обед, като изгряло слънцето, ти се намериш на полето, търсиш някоя сянка, под някоя круша да седнеш. Гледаш да не те пече толкова слънцето. Кога се търси сянката? Сянка се търси лятно време. Щом човек търси охоложен живот, охоложен живот има само на обед, под сянката на някое дърво. Щом няма сянка, какъв охоложен живот имаш? Онази малката сянка, която се хвърля от дървото, ти причинява една вътрешна приятност,

1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21

която мъчно може да я предаде един художник. Как бихте могли наистина да предадете приятността на една сянка?

Може да приведа много примери. Представи си, ти си беден студент, беден ученик, баща ви заминал за другия свят, не може да си изкарате работата. По някой път може да кажеш: „Да взема един билет от лотарията.“ Този билет ще спечели един милион лева; една четвъртинка е двеста и петдесет хиляди. Казва: „Да ми се паднат двеста и петдесет хиляди лева.“ Това е под сянката на дървото. Нему му е приятно, като мисли, че може да му се паднат двеста и петдесет хиляди. Изведнъж каква идея ще му дойде? Представете си сега, че се случва, че му се падат тия пари, билетът спечелва. Какво ще направи студентът? Най-първото нещо, този студент, с обикновени идеи, които има, ако е музикант, ще си купи някоя свирка. Зависи от степенята на неговото развитие какъв инструмент ще си купи. Може да си купи китара, може да си купи цигулка, може да си вземе кавал, може да си вземе пиано, орган. Вече разполага – двеста и петдесет хиляди има. Но, най-първо, той с инструмента ли ще се хване? Какво ще направи най-първо? Той е гладувал, госта не е ял. Той ще иде и ще има един хубав обед. Как ще го наречете поетически обема? Няма да бъде скромнен, но веднага ще иде в един ресторант, дето масата е добре покрита. Аз вземам един модерен студент, не както са живели преди хиляда или сто години, но със сегашното разбиране.

Ако е един от вас, какво ще правите? Някой казва: „То са заблуждения.“ Някой казва: „Аз мисля сериозно.“ Че какво мисли той сериозно? Пет пари няма, мисли сериозно. Казва: „Аз да имам пари, ще направя едно здание, една болница.“ Друг ще направи едно училище, трети – някоя църква, някой дом в планината. Друг мисли да направи плантация, да я насади с дървета. Мисли, мисли... Често хората изпадат в такива състояния и мислят така.

Има един пример. Един българин нямал кон. Ходи един ден и по пътя намира едно петало. Взема петалото и казва: „Ще гойда и конят.“ Връща се вкъщи и казва: „Ще гойда и конят,

жена.“ „Как ще дойде?“ „Петалото вече дойде. Щом петалото дойде, ще дойде и конят. Конят има четири петала, и другите три ще дойдат. Скоро ще дойдат и четирите петала, и конят иде.“ Той бил религиозен човек и казал: „Най-първо, ще идем на хаджилък, като дойде конят.“ Тя казала: „Като се върнем от хаджилък, ще идем на гости при майка ми.“ „Къде, казва, ще караш уморен кон?“ Буквално това не е вярно, но всеки от вас мисли такива работи, като този кон. Не е лошо. „Къде, казва, ще ходиш с уморен кон? Да си почине.“

В дадения случай вече имате една реалност, но тази реалност спада към тази категория: 1 2 3. Като изгрее слънцето, казваш, че ще станеш, но като изгрее слънцето, лежиш под юргана. Казва: „Като ме напече слънцето, ще седна под сянката. Като залезе слънцето, ще се върна вкъщи.“ Слънцето изгрява в ума ти – ти си седнал под крушата отдолу, слънцето залязло. И ти си си на кревата. В ума ти станал цял един процес: слънцето изгряло, ти си под крушата, връщащ се вкъщи, а ти си все под юргана, разсъждаваш. Казваш: „Трябва да е изгряло слънцето сега.“ Ставаш. Като изгрее слънцето, през целия ден няма да се занимаваш, че е изгряло. Може един момент да погледнеш, и после вървиш по пътя, занимават те посторонни работи. От сутринта, като станете, до обед колко часа има? Да вземем най-хубавото време – май, когато вече цъфтят цветята, дърветата, имате най-хубавото разположение, в колко часа изгрява слънцето през май в умерените пояси? Ако е на двайсет и втори март, изгрява в шест часа. Всяка сутрин изгрява една минута по-рано и вечер една минута по-късно залязва. Значи за март имате девет минути и за април трийсет минути. Какво ще бъде вашето състояние? Излизате на изгрев, времето е свежо, няма да бъде толкова топло, слънцето взема да се издига нагоре, дойде до единайсет часа. В кое време ще ви бъде най-приятно? В май слънцето ще изгрява в пет часа, в март в шест часа. Каква е разликата между пет и шест?

Ако вземем числото 1 2 3, общият сбор колко е? Шест,

то е резултат на 1 2 3. Да допуснем, трима души са те, трима души, които работят. Общият сбор на тяхната работа ще бъде шест. Какъв е този сбор? Да допуснем, че имате една човешка мисъл, едно човешко чувство и една човешка постъпка. Те представят един сбор на човешки мисли. Представете си, че и 4 5 6 представят сбор на човешки чувства. Колко е той? Шест. 7 8 9 е равно на двайсет и четири, равно е пак на шест. Представете си, че то представя сбор на човешки постъпки. Ако продължавате да събирате цифрите на тези редове числа, сборът е равен все на шест. Имате числата: единица, две е основа, три – киселина. Ще забележите, числата в тази редица изменят своето място.

Запример мнозина от вас имате хубаво разположение, искате да бъдете красиви. Един човек сам може да създаде своята красота. Един художник, който рисува, той не рисува като фотографа. Тя не се фотографира – всяка една идея, тя има една неопределена форма. Някои идеи са смътни. Идеите имат форма, но са смътни. Твоето око не може да схване твоята идея. Някой път години трябва да мислиш върху едно нещо, за да може да си представиш идеята, да се очертае в твоя ум. Туй е в Божествения свят. В първия свят резултата имате:

$$1 + 2 + 3 = 6 .$$

Имате едно състояние на мисълта, най-красивото състояние на мисълта, в което няма никакво противоречие. Във втория ред от числа:

$$4 + 5 + 6 = 15 .$$

Тази идея е поставена в своята активност – двама хора, които, събрани, се спогаждат. *Петнайсет*, то е най-красивото, че се спогаждат. Най-първо, главата мисли, гробовете чувстват, а стомахът е счетоводител. Главата мисли, гробовете разполагат, а стомахът е счетоводител, той прави сметките.

Той е касиер. Той, каквото придобие, изпраща го в кръвта, в гробовете. Гробовете, те пречистват тази кръв. Казвате: човек трябва да мисли. Главата трябва да мисли, гробовете трябва да чувстват, а стомахът какво трябва да прави? Трябва да работи. Ако стомахът правилно не работи и ако гробовете правилно не чувстват, и ако главата правилно не мисли, какво състояние ще имаш? Ако главата не мисли, ще остане недоразвита. Ако гробовете не чувстват, животът не може да се съгражда. Ако стомахът не работи, няма нищо да се придобие.

Та казвам, при сегашните условия трябва всички да знаете да се нагласите... Някой път вие се намирате в едно трудно положение, не знаете как да се поставите. Гладен си, няма да гадеш предимство на главата, ще гадеш предимство на стомаха, ще кажеш: „Той трябва да работи“, нищо повече. Неразположен си. На кого ще гадеш предимство? На гробовете си. Имаш спънки в живота, на кого ще гадеш предимство? На ума. Той разрешава. Вие някой път не знаете кому каква работа да дадете. Вие сте гладен. Впрегнете ума на работа, да разрешите въпроса за глада. Той ще ви даде материал. Стомахът трябва да гоиде да работи, за да заговори глада. Работата трябва да се свърши. Сега в модерния живот ставате сутрин и обущата ви са кални. Мислите къде да спрете на улицата някой ваксаджия да ви вакса обущата. Туряте крака, този човек започва да намазва обущата, след това вие му правите забележка, после ще му платите за работата. То е едно положение. Ако той не ви вакса обущата, казвате: „Не е добър този ваксаджия, втори път не се спирам на него.“ Втори път се спрете и казвате: „Тия ваксаджии не знаят как да ваксат.“ Ти знаеш как да ваксаш. Щом не харесваш ваксаджиите както ваксат, ваксай си ги ти. Стани сутрин и си ваксай обущата хубаво. Най-първо, ти се опитай да ваксаш. Като опитах този занаят, ще бъдеш опитен, ще знаеш другите дали добре ваксат.

Сегашните хора, вие, по някой път искате да проповядвате. Че един ваксаджия може да проповядва. Като туриш десния крак да ти вакса обувката, казва: „Както ти ваксаш обущата,

така и ти да станеш умен, всичките работи да вървят.“ Сега ваксаджията мисли и нищо не казва. Като туриш левия крак, пак той казва нещо. На левия крак какво трябва да кажеш? Ако на студент ваксаш, кажи: „Дано да си издържиш изпита.“ Като туриш десния крак да ваксаш, какво трябва да кажеш? Вие, ако сте ваксаджия, какво ще кажете, кажете ми? Ако аз си ваксам обущата, на десния крак ще кажа: „Искам добре да мисля днес.“ Като ваксам лявата обувка, ще кажа: „Искам добре да чувствам през целия ден.“ Наваксам ги хубаво, тръгна да реализирам. И тръгна: „Добре да мисля – стъпвам с десния крак. Добре да чувствам – стъпвам с левия крак. Добре да мисля, добре да чувствам, добре да мисля, добре да чувствам...“ – вървя, няма никаква мъчнотия. Отидоха си всичките мъчнотии. Свършвам изпита, всичко зная. Като кажеш, всичко знаеш, какво ще разбиха? Че всичко си изучил. За този ден вече си научил как да мислиш, за този ден си се научил как да чувстваш.

Казвам, ако в съвременното възпитание вие направите едно съединение, се образува сол. Какъв е вкусът на солите? „Солени, горчиви. Сладки няма.“ Горчивата сол е много активна, има повече киселини. Солта е син, бащата е вложил повече. Синът има характера на бащата. Ако е по-солен, мяза на майка си. Ако е сладък, мяза на себе си. Детето, като мяза на баща си, е горчиво, като мяза на майка си, е солено, като мяза на себе си, е сладко.

Сега някой може да ви каже: „Какъв дявол си ти.“ Какъв смисъл давате на дявола? Дяволът не е нещо лошо, дяволът в дадения случай е киселина – дяволит човек е, кисел е. Доброто при сегашните условия е основа. Като се съединят доброто и злото, дават сегашния човек. Човек, като минал през доброто и злото, той е станал сладък вече. Вземете който и да е човек, който не е страдал. Лошият човек какво трябва да се прави? Той казва, докато не са го били: „Бий.“ Но щом го бият, няма да каже: „Бий.“ Той, най-първо, не знае какво нещо е боят. Казва: „Налагайте.“ Той не е опитал удара. Като удрят някого, не може да влезе в положението на онзи, когото бият, че боли от

тези удари. Обаче в деня, в който него бият, той вече разбира и когато бият някого, той чувства, че е лошо нещо боят, той става сладък.

Защо някой път казвате, че не искате да страдате? Нямате понятие за живота. Ти опитваш киселините на баща си. Горчивото е сила в себе си, един неорганизиран материал. Имате соленото, то е вече процес на организиране, солта е вече напълно организирана. Когато говорим за сол в света, разбираме нещата добре организирани. Имаш един хубав инструмент, един орган, една цигулка, една китара. Имаш картина, която рисуваш хубаво. Гледаш, ще изучаваш хубавите черти. Да кажем, срещаш един човек, има какво да учиш в него. Има правилни вежди. Заг тия правилни вежди седи една отлична мисъл. Виждаш правилно чело. Заг това чело седи такава разумност. После виждаш един правилен нос. Заг този нос седи една хубава интелигентност, човек, който хубаво наблюдава. Виждаш правилни уста. Заг тия правилните уста седи една хубава проява на чувствата, хубава чувствителност. Ухото представя неговата честност, може да разчиташ на него. Като гледаш ръцете му – онова, което може да свърши, зависи от ръцете. Музикантът трябва да има отлични ръце, за да бъде един добър музикант. За да бъдеш един отличен пешеходец, трябва да имаш отлични крака, подвижни. Като вие вървите, вие не се радвате, че музикално стъпвате. Някой път ходите тромаво, тежко. Кое е хубавото ходене? Ти ще туриш, ще научиш краката да мислят. Ако си неразположен, ти не мислиш. Ако ти си неразположен, ти не мислиш. Тогава ще вземеш да стъпиш на пръстите, после на тази, издутата, част на крака след пръстите, като една възглавничка дето е. С краката свързваме Божествения свят. Ще стъпиш на пръстите си, ще накараш себе си да мислиш. Правилното ходене трябва да започне от първия пръст. Трябва да се научите да ходите. Красота ще дадете на ходенето. После динамика турете. После на ходенето ще предадете благородство, справедливост. Много малко енергия да харчите. След туй ще туриш форма, красота на движението. И после малкият

пръст да е резултат в туй ходене. Трябва да туриш мисълта си в краката и веднага тази идея трябва да мине. Стъпиш, отиваш в училище, значи впрягаш ума си на работа. Първо палеца, после впрягаш своето сърце. Деня трябва да прекараш добре. Този ден да бъде красив, да не допускаш никакво неразположение. Каквото и да се случи, да не допускаш неразположение.

Времето се заоблачи, вие допускате една лоша мисъл, ставате като времето. Вие не разбирате времето. Заоблачи се времето. Туй време толкоз ви обича, то се заоблачи, за да не ви изгори слънцето. Заоблачи се небето, че като излезете навън, понеже вие сте свикнали, да не ви изгори. То ви обича и то се заоблачава, само то ви гледа, не иска други да ви гледат. Всички вие правите такива заоблачавания. Когато иска някой да ви обича, ще заоблачи цялото небе, само той да ви гледа, никой друг няма да ви гледа. Питам, от какво зависи заоблачаването? Вие искате да ви обичат. Този, който ви обича, ще заоблачи цялото небе. Той не иска никой друг да ви гледа. Когато влезете в една къща, нали се заоблачавате от слънцето. Всичко е заоблачено, то е малко за да ви предпазят, не се страхувайте. Турят украшения, картини, за да се отвлече вниманието ви. Защото какво има в един таван? Тук отдолу таванът е хубав, но отгоре на тавана какво има? Вие тук го гледате идеален, колко е хубав, беличък. Ако се качите горе на тавана, работата не е такава.

Казвам, не си създавайте една картина, която горе е една, отдолу е друга. Имайте един таван, дето няма нищо, таванът да бъде прозрачен. Може ли да си създадете таван от мислова материя? Някой седи и казва, че няма обуца. Мисли си, че имаш хубави обуца, от лъскава кожа направени. Макар че ги нямате, мисли си, че имаш. Нямах ръкавици. Носи най-хубавите ръкавици кожени. После гладен си – мисли за най-хубавото ядене или ябълки, или круши. Наядеш се, и трябва вече да си починеш. Мисли, че си под някоя круша, легнеш си и слънцето отгоре минава, макар че го нямаш. Вече си се изморил от работа, дълъг път си ходил – почини си на такъв хубав креват, засни си и кажи: „Колко е хубаво всичко туй.“ Ако ти си представиш своята

опитност, може да си представиш тъй реално. Казва: „Говори ми, както мислиш.“ Ако говориш, както мислиш, няма да те разбере. Казва: „Аз си въобразявам, че имам пари.“ „Имаш ли ги?“ „Нямам ги.“ „Въобразявам си, че имам обуца.“ „Имаш ли ги?“ „Нямам ги.“ Но има един свят – каквото поускаш, веднага става.

Тогава ще бъдете като в тази приказка, гето един пътник тръгнал да пътува по света. Дошъл до една чешма и бил уморен и извикал: „Ох!“ Веднага излиза един старец и казва: „Какво искаш? Защо ме викаш? Моето име е Ох.“ „Много съм уморен.“ Този старец го бута и този пътник се намира в една много хубава стая, седи вътре и си почива. „Ох!“ „Какво има?“ „Гладен съм.“ Старецът бутва и веднага яденето иде на масата. „Ох!“ „Какво искаш?“ „Искам да си легна.“ Веднага има едно хубаво легло. Каквото поускал този пътник, старецът го правил заради него. Казва: „Идвай всеки ден, щом се намериш в голямо затруднение, идвай при мене и само кажи „ох“, всичко ще се свърши.“ Всички от вас били ли сте при тази чешма? Вие казвате „ох“, защо не стават работите? Защото на друго място сте, не сте при тази чешма, затова не стават. Иди при чешмата, този старец ще излезе, всичко става. Ако на друго място казвате „ох“, не върви. Намясто „ох“ ще казвате. Старецът е само при тази чешма.

В идейния живот ти не вярваш в нещо, имаш една отрицателна вяра и искаш нещата да станат тъй, както ти мислиш. Искай онова, което може да стане. Искай само един хубав обед, той ще дойде. Ти седнеш и мислиш да се осигуриш за цяла седмица, за цял месец. Такива работи не стават.

В Божествения свят всеки момент, най-малкото време, в което нашето съзнание е будно, то е. Ние мислим неправилно. Мислиш, че хората не живеят добре, че не ти върви, че другите хора си уредили живота. Мислиш работи, ни в клин, ни в ръкав не влизат. Мислите ли, че ако едно магаре отиде на гости на една сватба, ще го приемат в приемната стая? Какво ще направят с магарето? Ще кажат: „Таман дойде магарето“, ще му турят

самара отгоре и ще го накарат да носи вода. Ще кажат: „Най-първо, нас ни трябва вода за сватбата, защото не може сватба без вода.“ Ако дойде една муха, каква рол* ще ѝ дадат? От сватбата ще я изгонят с метла.

Казвам, има разни системи как да се подобри животът. Вие представяйте си, че животът е подобрен, имате всички условия. Мислете добре, чувствайте добре и постъпвайте добре. Какво трябва да правите сутрин, като станете? Какво трябва да прави този човек, който знае добре да пее? Какво трябва да прави този човек, който знае добре да рисува? Какво трябва да прави този човек, който е богат, който има много пари? Сутрин, като стане, какво трябва да прави богатият? Торби със злато го чакат. Какво трябва да прави пощаджията? Той трябва да сортира писмата. Отиваш да гадеш концерт някъде. Най-първо, не се изисква от хората да се обхождат добре с тебе, защото това добро зависи от онова, което ти ще им гадеш в гадения случай.

Казвате: „Да разгледаме живота сериозно.“ Отношението на тия, които ще ме слушат, зависи от онова, което ще им дам. Трябва да им дам най-хубавото в музиката. Искаш да четеш. Ще им гадеш най-хубавото, ще останат всички доволни от казаното. Защото думите на поета, поезията, аз считам като хубави плодове. Всяка дума ти може да я опитаеш. Като музика вървят думите на някой поет. Има поети, на които думите са като нагнили плодове.

Вие сега седите и казвате: „Не върви.“ Как ще се справиш с туй, което не върви? Към кой свят спада туй, което не се движи? Движението е свързано със слугата. Казва: „Не върви.“ Щом кажеш *не върви*, ще преведеш – значи слуги няма. Щом няма слуги, тогава ти стани слуга. Казваш: „Няма кой да плаща.“ Стани господар, ти плащай сега. Мислиш, че твоите работи ще останат. Ти можа да бъдеш най-добрият слуга и най-добрият господар в гадения случай. В гадения момент ти си пратен да

* Роля (рус.).

станеш слуга и да станеш господар. След като си станал слуга и господар, ти имаш приятели. Защото приятелите, които имаш, това са твоите деца. Щом имаш приятели, то са вече деца. Щом си без слуга и без господар, ти деца нямаш. Кое е по-важно сега, слуга да си или господар да си? Който работи ли е по-важен, или който плаща е по-важен в сегашния живот?

Колко мъчно е да ви се говори, понеже вие живеете в един статичен свят, очаквате благата от слугите и от господарите. Вие седите в този свят като зрители и казвате: „В този свят няма кой да ти услужи. В такъв свят няма и кой да ти плати, няма кой да те оцени.“ Ти пееш и никой не те оценява. Кой ще те оцени? Какво разбирате под думите *няма кой да те оцени*? Представете си, че имате един професор в училището, който има една слабост, недочува. Ти си научил урока хубаво, но говориш урока полекичка. Ти чуваш, но учителят не чува, казва: „По-високо говори.“ Ти мислиш, че говориш високо, пък той не те чува. Ти седиш далеч, трябва да идеш по-близо до професора. Той казва: „Я ела насам, да си кажеш урока.“ Ти идеш там, но се смутиш от професора, мислиш, че нарочно го прави. А той човекът недочува, казва: „Кажи го, по-ясно говори.“

Как мислите, съдбата чува ли хубаво? Доста глуха е. Не че е глуха, но понеже при съдбата не са един, не са двама, то са милиони прошения направени, че като чела, чела, дошло ѝ до гуша – милиони прошения, и всеки иска бързо да стане. Тя казва: „Я кажи, да го чуя.“ Запише на твоя номер. Питам сега, ако петстотин милиона прошения са дадени, в една секунда, кога ще дойде вашият ред? Ако вземе по една секунда да отговори, петстотин милиона секунди колко правят, я направите сметка? Съдбата има един класически образ, тя има една добра страна. Ти като идеш при нея, като те погледна, казва: „Защо си дошъл?“ Ти трябва да вземеш такава поза, която тя не е виждала. Тя, като гледа тия еднообразните хора, тя ги изпъжда, казва: „Хайде да си вървите“, не ги харесва. Тя обича да дойде нещо по-добро. Като идете при съдбата, какво трябва да ѝ кажете? Като дойде един ваш приятел, какво иска да ви каже,

когато слугата дойде при господаря?

Имате един нормален господар и един нормален слуга, имате един добър господар и един добър слуга. Какво трябва да каже добрият господар на добрия слуга? Ако слугата е ходил да копае лозето, ще каже: „Господарю, ходих и прекопах лозето.“ Ако ходил да бере грозде, ще каже: „Ходих на лозето, обрахме най-хубавото грозде. Ето кошниците. Всичкото е хубаво, няма лоши зърна.“ Ако слугата е ходил за друга някаква работа, ще каже: „Ходих и свърших работата много добре.“ Отидете при някой професор, какво трябва да му кажете? Предал ви някой урок по музика или сте правили нещо, или сте свирили. Веднага ще седнете и ще кажете тази работа, ще дадете изпит. Онзи, който носи грозде, казва: „Най-хубавото грозде набрах.“

Значи всеки един учител е доволен от ученика, когато е дал най-хубавото време, за да научи онова, което му е дал, понеже едновременно професорът, който преподава, и той се ползва. Когато се ползва ученикът, ползва се и учителят; когато се ползва господарят, ползва се и слугата. В Божествения свят еднакво се ползват всички. Може да си милионер, може да си богат, друг може да е сиромаш – и сиромашът, и богатият еднакво се ползват от благата. Богатият не може да яде повече от сиромаша и сиромашът не може да яде повече от богатия. Може сиромашът да има храна, която не е пищна. Богатият може да има пищна храна, но той ще вземе от храната толкова, колкото и сиромашът. В Божествения свят всички имат еднакви условия да дават. Всеки си избира храна, която обича.

Ние сега имаме анормален свят. Казвате: „Той иска много да яде.“ Но това е анормално. Той е болен, не яде плътна храна, но някоя чорбича от пиленце взема и не е доволен, не е разположен. Той не е нормален човек, болен е. Ние говорим сега за нормалните хора. Приготвената храна са плодовете, вземам ги от дървото, донасям ги в една паница, измивам ги добре, слагам ги. Щом като не си доволен от тази храна, аз ли съм крив, че не си доволен? Най-хубавите плодове – казваш: „Не ми се ядат.“ Това е едно ядене най-хубаво сготвено: круши, ябълки,

сливи, череши. Представете си едно меню от десет вида плодове. Казвам: „Заповядайте, от което обичате.“ Вие вкусите и казвате: „Да е нещо печеничко, пиленце печено.“ Казвам: „Такива пиленца нямам. Казвате: „Не струва вашият свят.“

Туй е вярно, че вие в ума си внасяте известни идеи, мисли, които мязат на печени кокошки. Вие искате това, от което няма никаква полза. Или искате да бъдете богат. Каква е идеята? Да бъдете богат е хубаво, но какъв богат искате да бъдете? Вие може да бъдете богат в три свята: богат в умствения свят, богат в духовния свят и богат на физическия свят. Хубаво е който и от вас да го направим богат, какво ще направите? Представете си, че в трите свята сте богат, какво ще направите? Ако сте богат, ще си купите автомобил, веднага ще ви уволнят. Ако аз съм богат, най-първо, ще се науча да ходя хубаво, ако аз съм богат, ще се науча да работя хубаво в духовния свят и ще се науча хубаво да мисля в Божествения свят. Ще искам да ходя хубаво, да работя хубаво и да мисля хубаво, тогава съм богат и в трите свята. Туй ще искам. Ако вие искате автомобил, вие не разбирате. Човек, който ходи добре, който работи добре и който мисли добре, всичко на него иде на разположение и съдбата никога не му отказва. Щом искаш автомобил, щом искаш кон, съдбата ще ти откаже.

Имаше един разказ от Михалаки Георгиев. Един шоп, който живял в Цариград двайсет години при един турски паша, затъжил се за шоплука и искал отпуск от пашата, да гоиде тук, в Софийско. Пашата му дал четирийсет гена и му казал: „Ако не гоидеш навреме, ще те обеса.“ Един час не трябвало да закъснее. Дошъл той тук, в Софийско, и яли, и пили по шопски, мислел, че рано ще си иде. Обаче още пет гена остават, не може да си иде за пет гена до Цариград. Тръгнал той, и в Пловдивско започнал да се моли Господ да му даде едно конче да се качи. По едно време иде един турски ага, качил се на една кобила и едно конче тича подире. Българинът си мисли, че вече кончето иде, ще се качи. Настигнал го турчинът и казал: „Я вземи кончето да го носиш.“ Българинът сега, наместо да язди кончето, трябва да го носи.

Казва си: „Не зная каква е тази съдба. Аз ли не зная как да ѝ кажа, или тя криво ме разбира?“

Разчитай на своите крака. Разчитай на своите ръце. Разчитай на своята глава. Да преведа сега. Разчитай на своите крака – разчитай на своята доброта, то е един капитал. Разчитай на своите ръце – разчитай на своята правда. Разчитай на своята глава, разчитай на своята мисъл. В дадения случай туй е твое право. Твоео добро е сила, твоята правда е сила, твоята мисъл е сила. На тия неща трябва да разчиташ. И никога не роптай. Не че да не роптаеш. В този свят, като мислиш, не роптай. Ако искаш някой път да роптаеш, роптай. Може да е хубаво в дадения момент. Но в този свят, дето всичко е умно направено, трябва да знаеш къде да буташ. Бутни едно копче, което краката разбират. Бутни едно копче, което ръцете разбират. Бутни онова копче, което умът разбира. От главата ще гоиде светлина, от ръцете ще гоиде топлина, от краката ще гоиде сила.

Сега, след като ме слушате, вие започвате по стария начин. Каква песен първо пяхте тази сутрин? Първо пяхте „Всичко в живота е постижимо“. (*Учителят имитира нашието пееие.*) Когато пееш, вложи мисълта си. Ако вложиш мисълта, как ще пееш? Ти ще мислиш: „Какво ще пеея?“ Не, ти ще пееш – и главата, и ръцете, и краката да вземат участие, едно трио ще имате. Десет имате на ръцете, десет – на краката, и седем – на главата. Всичко – двайсет и седем, един камерен оркестър. Тия седемте знаете ли колко са знатни? Знаете ли колко разбират очите, те всичко виждат? Ушите всичко чуват. Носът всичко помирихва, намира го. Устата всичко опитва, професор е, не може да я излъжеш; каквото дагеш, като близне, веднага познава. Носът, и той, като каже, всичко разбира. Всички тия професори – очите, ушите... всичко разбират, тях не може да ги лъжете. Каквото види окоето, веднага вижда погрешката. Ухото, като слуша, знае всичките трептения, разбира ги.

Сега вие седите някой път и искате хората от земята да ви обичат. Научете се вие да обичате себе си. Научете се да

обичате очите си, защото очите са един резултат на разумни същества, на които милиони години взело, докато направят очите, които са живи. То са повече от милион клетки, милион клетки има в очите, които вземат участие в процеса на зрението. Вие някой път седите и сте недоволни, че нямате хубави грехи. За в бъдеще ще има такива книжни материали. Дойде един българин от Германия. Понеже германците нямат материали, направили яки хубави от книга. Ще я носиш една седмица. Струва четири лева. Ако гадеш друга, да ни операт и изгладят, пак четири лева ще гадеш. Не само германците сега, в Америка преди трийсет години носеха книжни яки, в Америка студентите ще купят книжни яки една гузина. Една яка ще я носиш една седмица, пък ако я обърнеш и от другата страна, ще я носиш две седмици. Аз съм носил такива книжни яки и съм ги обръщал, тъй щото излиза евтино.

Тук в числото 13 имате една киселина, имате едно противоречие. 14 – имате две положителни числа, и двете са киселини, 14 е закон за жертва. В 14 имате две положителни числа. При 15 законът върви правилно – имате киселина, имате и основа. В четиринайсет дни на месеца какво можете да направите? Представете си, че 14 представлява двама генерали, числото 1 е пълен генерал, другият е лейтенант. Като идете при генерала, какво трябва да кажете? Доста сериозно число. Ти няма да седиш като слуга, да кажеш: „Какво обичате?“ Представете си, че вие сте войник, какво ще кажете, какво ще кажете на тия генерали? Представете си, че числото 15 представя един banker милионер: 1 е момъкът, 5 е жената, хванали се подръка, вървят. Ти си един от дължниците, срещаш ги. Какво трябва да кажеш на този banker? Той излязъл от кантората хубаво облечен, тръгнал с жена си. Какво ще кажеш? Как трябва да постъпиш? При сегашните условия как трябва да постъпиш? Ако знаете как да постъпите, вие ще постигнете целта си много добре на пътя, когато е с неговата възлюбена, отколкото, ако бяхте отишли при него, когато е сам. Понеже са излезли двамата, той е разположен, иска да се покаже, казва: „Колко искаш?“ Веднага

дава. Ако знаеш как да постъпиш, всичко ще се уреди много добре. Ако не знаеш, ще намериш банкерина сам, като е без своята възлюбена. Те са като габровци, бръсне яйцето.

Всичките американци са все габровци. Ще ви кажа защо. В Америка всичките яйца са сортирани по големина на сортове. Като идеш някъде, яйцата са прекарани през известни дупки, по големина са разпределени и на всяко яйце е писано от колко гена е снесено, дали е преди един, два, три, или преди една седмица. Наредени са. Под думите *габровците бръснат яйцето* разбираме разумно направено нещо. По-дребните яйца са по-евтини, по-едрите и по-пресните са по-скъпи. В Америка най-хубавите яйца дванайсет ще ги вземеш за един долар. Един долар колко е? Осемдесет и два лева. По колко се пада яйцето? По седем лева.

Считайте, че живеете в един разумен свят. Туй е вярното. Вие мислите, че светът не е разумен. Мравите мислят, че от тях по-разумни няма. Мравите знаят ли нещо за човешките здания, за концертите, за забавленията, за разните инструменти? Нещата за мравите, и да се изнесат, са непонятни. И църквите, и религиите за мравите са непонятни. Някой казва: „Какво мислиш за живота?“ Ако ти, като мравя мислиш, гледаш на работите, само от един мравуняк да вземеш какавидите и да ги пренесеш в друг, какво ще разбираш? Мравите са и доста войнствени. Сега вие мислите по някой път: да работим, но няма отглас. По радиото трябва да изучавате законите. В духовния свят има радио. Трябва да настаниш своето радио. Ти се молиш на Бога, но ти не си предал мисълта си. Ти трябва да предадеш мисълта си, има известни вълни – има къси вълни, има и дълги вълни. По късите вълни се предава по един начин, по средните вълни една мисъл не може да се предаде така лесно. Как искаш, с къси вълни, със средни вълни или с дълги вълни?

Казваш: „Не върви, не ме слушат.“ Хубаво, ако един певец излезе на сцената и не го слушат, кой е крив, публиката или той е крив? Той е крив, нищо повече. Ние вече имаме оценка на миналото, носим го ние. Ако изучавате английски или френски, ще го изучавате, тъй както е. Английският език не е достиг-

нал още съвършенство, френският не е достигнал още съвършенство. Всичките езици не са достигнали съвършенство. Някои от класическите езици са остарели. Ако вземете еврейския език, има нещо много първично, няма нужната мекота. Ако четете Евангелието, е написано на няколко стари езици, но формата не е еднаква. На гръцки език има най-хубава изящна форма. Като го четеш на еврейски, има един смисъл. Като го четеш на гръцки, има друг смисъл; има думи и мисли, изящна форма имат, но и гръцкият език не е достигнал своята изящност.

Вие се молете, за да бъде речта ви изящна. Всяка реч трябва да бъде добра, трябва да бъде справедлива и трябва да бъде разумна – три качества трябва да има. Доброта, това значи основа. Справедливостта е процес на граденето. Мисълта показва, че всяка работа, като започнеш, трябва да бъде добре завършена. След като завършите една работа, тя ще бъде основа за друга. Мислите ли, че онзи поет, който е написал едно стихотворение, че е свършил работата? Той едва е започнал, то е встъпление на онази поезия. Поетически как ще опишеш една майка, която обича своето дете? Да опишеш вярно, да опишеш самата реалност, както е. Как ще опишете в света господари и слуги? Слугата добре свършил работата – господарят добре плаща. Или как ще опишеш един певец, който пее добре? Певецът пее добре, когато разбира. Музика има навсякъде в живота. Ти вървиш по пътя, направиш едно добро на един човек и целия ден се радваш в сърцето си. Вестниците нищо не са писали, и това те радва. Друг път вестниците писали, и ти не се радваш. Направиш едно добро и целия ден имаш едно хубаво разположение, като че си добил някакво богатство.

Казвам, няма по-хубаво нещо в света, човек да знае да мисли добре. Светът представя безброй възможности. В този свят, в който сега живеете, има богатства, толкова богатства, че вие нито сте ги виждали. Как ще ги видите? Вие трябва да развиете един усет в себе си. Има музикални вълни във въздуха, в природата, които не може да схванете. Ако змията

влезе при човеците, как ще я посрещнат сегашните хора? Като влезе змията, ще ѝ смажат главата. Ако влезе магарето при хората, ще го турят на работа. Ако влезе едно разумно дете, какво ще бъде отношението? Змията ще каже: „Защо така постъпват с мене?“ Магарето ще каже: „Защо с мене така постъпват?“ Детето, и то ще попита къде седи причината. Змията е крива, че ходи без крака. Магарето е криво, че ходи на четири крака. Детето е право, понеже ходи на два крака. Змията е виновата, понеже всеки, който отива без крака, не го приемат. Няма справедливост. Глава има отлична, но глава без крака е опасна. Една глава, която ходи на четири крака и само реве, и тя не е намясто. Глава, която се носи на два крака, тя мисли. То е философията. Змията доброта и справедливост няма – глава без доброта и справедливост е лоша глава. Глава, която се носи на четири крака, тя не мисли. Глава, която мисли, е глава, която се носи на два крака.

Значи доброто е основа, справедливостта е градеж и главата тогава мисли. То е едно естествено положение. Понеже човек е на двата крака, ръцете работят, има една хубава поза. Човек, за да бъде изправен на краката, трябва да има най-хубавата поза на физическото поле, има възможности да свърши каквато и да е работа. Магарето има малки възможности, змията – съвсем малки, тя само някоя пакост може да направи. Магарето само реве, а човек мисли. Аз считам, че човек, който ходи на два крака, има най-добрите възможности. Тези възможности сесят в неговата доброта, справедливост и в неговата мисъл.

Та казвам сега, радвайте се, че не сте на мястото на змията, радвайте се, че не сте на мястото на магарето. Радвайте се, че можете да мислите. Кое остана от всичкото говорено? За шестнайсет години съдбата би отговорила, ако ѝ трябваше по една секунда да отговори, на петстотин милиона молби. Шестнайсет години – той вече е свободен от дявола. Шестнайсетата години е крайният предел, дето можеш да бъдеш роб някъде. След това или се освобождаваш да живееш свободно, или

заминаваш за другия свят. Повече от шестнайсет години не можеш да бъдеш роб. Считайте, че живеете в един свят разумен, дето зад всичките противоречия, които срещате в живота, зад всичките противоречия на мислите, зад всичките противоречия на чувствата и постъпките, седи нещо разумно в света. Туй трябва да бъде единствената мисъл.

Тайна молитва.

Да ви дам едно правило. Пълен си. Искаш да се освободиш от своята пълнота. Какво ти трябва? Понеже пълният има повече мазнини в тялото си, да стопи мазнината и да си направи свеци. Сух си – трябва ти повече вода, повече живот ти трябва. Несръчен си – повече сила ти трябва. Съедини светлината и топлината в едно. Като ги съединиш в права пропорция, ти ще образуваш сила, светлина и топлина. Съединени на едно място, образуват човешката динамическа сила. Затова, който е слаб, да съедини своите мисли със своите чувствания, и той ще придобие силата. Или постави мисълта си на работа, постави чувствата си на работа, защото силата е резултат на поставените мисли и на поставените чувства.

Някой от вас казва, че има миризливо сърце. Много хубаво, че имате миризливо сърце. Докато не мирише онзи цвят, не може да завърже. Не трябва да гният нещата, но трябва да цъфтят.

Казвам, вярвайте в едно – че зад всичките противоречия в живота седи нещо разумно, към което може да се обърнете, докато дойде да разберете защо ви се случват някои работи.

Шеста лекция на Младежкия окултен клас
17 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ПСИХОЛОГИЧЕСКИ СИНТЕЗ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? *„Нямам.“*

Пишете върху психологически синтез. Най-първо, мислете и после пишете. После пишете и върху следната тема: „Произходът на дългите и късите носове“.

Като Дарвина ви трябва десет години, за да докажете тази тема. Доста труден въпрос е все така. Като помислите малко върху дългите и късите носове, все е полезно.

Сега какво ви интересува? Днес кое ви интересува най-много? Изобщо какво ви интересува? Една тема: кое е онова, което занимава ума ви? Има работи важни. Гладен е човек, занимава го гладът. Или жаден е, занимава го жаждата. Или някого може да го занимава безпаричието. Може да ви занимава невежеството. Учен човек е някой, пък го занимава невежеството. Той е учен в някои отношения, пък е невежа в други. Един учен човек е учен в една област, но е невежа в друга. Учен е, но му се скъсат грехите, не знае как да ги зашие. Психологически въпроси разбира, но не знае много други работи. Психология знае, но като му се скъсат гащите, намира се в чудо. Този човек ще намери някой невежа в неговия бранш, да го ориентира. Учен човек е онзи, който оценява труда на знаещите.

Сега трябва да имате съвсем грубо понятие. Човек не може да носи цялата земя на гърба си. Може да носи едно камъче, може да носи вода. Пък и цялото човечество да го впрегнете, с всичките сили не може да носи всичката вода на гърба. Мислите ли, че двата милиарда и сто милиона хора,

които ги има на земята, както ги изчисляват, ако всеки човек носи по трийсет-четирийсет килограма вода, колко вода може да носят? Може да се сметне колко години ще им трябва, да пренесат водата на Великия океан.

Сега по някой път в живота вие искате да разрешите някой въпрос, който е толкоз мъчен, колкото въпросът може ли двата милиарда и сто милиона хора да пренесат водата от Великия океан в Индийския или Атлантическия. Намираме се в едно голямо противоречие.

Искате да бъдете богати, но знайте закона на богатството – то е обосновано на три принципа, то е резултат на три принципа. Богатството е обосновано на човешката воля. В този смисъл, както съществува богатството, то е един резултат. После, ако човек е богат, той трябва да знае как да употреби богатството си. Богатството вече е потенциална сила, той трябва да знае как да я използва. Богатството вземете в умствено отношение, как да се използва това богатство? Не само обикновеното богатство – натоварен човек, да кажем, със сто или с двеста, или с няколко милиона златни монети, то е материално богатство. Туй богатство трябва да знаеш как да го употребиш. Ако не знаеш как да го употребиш, ще си създадеш някоя беля. Или богатството може да е обосновано на човешките чувства. Ако ти не цениш богатството, не можеш да бъдеш богат. Или богатството се дължи на твоята воля. Ако ти нямаш сила във волята си, ти това богатство не можеш да го добиеш.

Тогава, като не разбирате принципа, ще правите разлика: той е богат, той е сиромаш. Казваш: „Защо Господ така направил света?“ Господ ни най-малко не го направил – богатството и сиромашията, както ние ги разбираме, те си имат причини, но те са резултат. Има ли някакво зло, че си сиромаш човек? Има ли някаква добродетел, че е богат човек? Да допуснем, че богатството е подобно на знанието, сиромашията е подобна на невежеството. Да бъде човек невежа грях ли е? Що е невежеството? Има ли някаква престъпност в невежеството?

Вие виждате един сиромаш човек и казвате: „Сиромаш е.“ Вие го подценявате. Видите някой богат човек, облечен хубаво, веднага инстинктивно се заражда едно чувство на уважение. Видите невежия, не го оценявате, казвате: „Невежа е.“ Вие нямате една ясна представа за отношенията, които съществуват. Паякът е невежа по математика, но е специалист по предачеството, има една специалност. Може вие да кажете: каква полза ние имаме от неговата паяжина? Ти имаш знание. Казвам, каква полза има светът от твоеото знание? Каква полза имат паяците от твоеото знание? Или каква полза имат птиците от твоеото знание?

Ученият човек за пръв път е започнал да мисли за рибите, дължи ги в ума си. То е вече любов. Той изучава техния живот, наблюдава ги, образува една връзка, ходи по брега, наблюдава, хвърля хлебец. Ученият човек образува връзка между себе си и рибите. Невежият не е стигнал дотам. Какво има във водата, него не го интересува. Той казва: „Мене тази работа не ме интересува какво има във водата. Мене ме интересува моето изкуство, което имам.“ В какво седи неговото изкуство? Неговото изкуство е, че той ходи в гората да събира сухите клечки; прави вързопи от тях, занася ги вкъщи, наклажда огън, казва: „Много е хубаво, грее.“ На другия ден пак излезе из гората, пак събере, пак ги донесе, накладе огън, казва: „Много хубаво.“ На третия ден пак: „Много хубаво.“ Но един ден той се разболее, не може да иде в гората. Седи при камината, не може да каже: „Много хубаво е.“ Не е добре, защото ги няма сухите клечки. Защо Господ направил света така? Кой е виновен сега, кажете?

Туй разсъждение сега какво е? Този вид разсъждение в психологията как го наричат? Нали има някои от вас, които са свършили философия.

Вие толкоз години идете в петък и казвате: „Всеки петък идем, каква полза?“ Аз питам, този ученият човек, който седи, каква полза има? Има някаква полза, но той трябва да направи запознаване със сухите клечки. Ако той знаеше езика на сухите клечки и кажеше да гоидат, и болен като стане, те сами ще

дойдат на огнището. За да дойдат клечките, знаеш каква трудна работа е. Той ходи, събира клечките, но не е изучавал езика на сухите клечки. Сухите клечки страдат от голяма сухота. Тъгата им за вода е толкова голяма, че пискат, плачат. Като идеш в гората, сълзи текат от очите им. Казват: „Изгоряхме, жадни сме.“ Вие, освен че не влизате в тяхното положение, но сушите ги още повече. Турите ги на огъня, запалите ги и им причинявате най-големите страдания. Вие на страданията им се радвате.

Има нещо вярно в това, но то не е на физическия свят. Те са явления, които произхождат от физическия свят. Едно време тия клечки бяха на дървото, после изсъхнаха. И сега на сухите клечки клетките са живи. Вземете този орган – клетките в дървото са живи и те сега живеят един културен живот. Даже ако дойде друга дъска, тази на органа е културна. Повече от четиринайсет-петнайсет години е тук, университет свършил по музика. Ако питате този орган, той много разбира от музика. Но това са разсъждения. Органът е само предметно учение. Органът в този смисъл е музикант, но не е във физическия свят. Ако вземете тия клетки оттам, отдето са слезли първоначално, причината не е тъй, както вие виждате. Тук нямат никакво отношение към вас.

Аз като разсъждавам така, казвате: „Как е възможно да бъдат учени, че страдат от голяма сухота.“ Но тази сухота е потребна за тях, те пият особена вода. Като сегне един музикант при органа... някой път един музикант може да свири много добре на един орган, на едно пиано. Тогава разсъждавам по следния начин – той свири много добре, излизат много добри тонове, понеже има влага в себе си. Излиза влага от него, и те като пият тази влага, тоновете стават много хубави, приятно им е. Те се ползват от тази влага. Като дойде някой музикант, който е сух, тоновете не са така хубави, не свирят хубаво. Те казват: „Този музикант не струва. Малко влага трябва да има.“ Но тук всички страдаме от голяма сухота.

После да вземем кой да е бранш. Вие трябва да размишлявате, да имате един синтез, да си зададете задачата какъв е

смисълът на живота? Имате едно тяло, един ум, едно сърце. Имате една воля. Какво е предназначението на вашия ум? Какво е предназначението на вашето сърце. Какво е предназначението на вашата воля? Какво е предназначението на вашия живот като един синтез? Животът, който произтича от ума, животът, който произтича от сърцето, и животът, който произтича от вашата воля, какъв синтез има? Туй е малко неопределено.

Под думата *мисъл* подразбираме синтез на ума, разбираме светлина, която произвежда умът. За какво ще употребите тази светлина? Или топлината, която произвежда сърцето, за какво ще употребите тази топлина? Или вашата воля произвежда сила, за какво ще я употребите тази сила? Силна е волята, която произвежда сила. Добро е сърцето, което произвежда топлина. Добър е умът, който произвежда светлина. За какво употребявате умствената светлина? Трябва да знаете при какви условия да употребите светлината на ума си.

Ще направя едно сравнение. Представете си, че вашият ум произвежда една светлина, която се равнява на десет воценици. Някои умове произвеждат светлина, която се равнява на сто воценици, някои произвеждат за хиляда, други – за десет хиляди. Има умове, които произвеждат за сто хиляди, има умове, които произвеждат за няколко милиона. Питам, ако вие с вашите десет воценици на вашия ум дойдете при един, който произвежда сто хиляди свещи, вашата светлина ще изчезне, тя ще се погълне от другата. Тогава хората ще обръщат внимание на онзи, който произвел силната светлина, те имат нужда. Но има едно противоречие. Силната светлина, която произвел този ум, тя е вредна за очите. Ако турите в салона светлина от десет хиляди или от сто хиляди свещи, няма да може да издържите силното напрежение, което е в светлината. Ще свиете очите си или ще излезете от салона. Ще гледате да се отдалечите от нея или да се приспособите. И в знанието трябва да се приспособите, да развивате вашата нервна система и да образувате светлина.

Да кажем, някои от вас имате чувството, искате да бъдете уважавани и почитани. Не само това, но някои искате да бъдете обичани. То е намясто. Кои са намясто, за да бъдеш ти почитан и уважаван, кои са методите? За да бъдеш почитан и уважаван, ти трябва да бъдеш велик художник. За да бъдеш почитан и уважаван, ти трябва да бъдеш някой велик музикант или да бъдеш някой велик скулптор, или трябва да бъдеш някой велик писател, или някой велик психолог, да познаваш хората. Сега представете си, че вие сте един велик психолог. Кое е най-великото в психологията? Или вие сте един велик художник. Кое е най-великото в художеството? Или вие сте музикант. Кое е най-великото в музиката?

Те са ред разсъждения. Те ще станат ясни, но понеже сега сте далеч от туй, за което аз ви говоря, не са ясни. Някои неща в изкуството са хубави, ако дойдете да ги гледате от известно разстояние. Гледате някоя планинска верига. Ако я гледате отдалеч тази планина, няма да има никаква красота. И отблизо ако я гледате, пак няма да има никаква красота. Ако се поставите на известно разстояние, да видите ония криви линии, отношенията на тия планински върхове с всичките вътрешни видоизменения, тогава се образува една художествена линия. Запример някоя линия на планината ще произведе меко чувство, някоя ще произведе сухота. Гледате – някои скалисти планини не ви привличат. Казвате: „Не е за качване горе.“ Вие се страхувате. Някой връх е толкоз хубав, че във вас се заражда желание да се качите, колкото и да е опасно. Някой път, и пари да ви дават, не се качвате.

Казвате: „Не е лесна работа да се качи човек на един висок връх.“ И не може да се качат, има големи препятствия. Големите препятствия произтичат от ветровете, които духат в една или друга посока, от ветровете, които идат от Индийския океан. Всички онези, които са се качвали горе, онези ветрове ги духат. Има промеждутък от няколко дена, когато не духат и искат да го използват, да се качат някой път, но не могат да сполучат този промеждутък да го намерят. Експеди-

циите остават без резултат.

Да оставим тия работи. Сега е въпросът кое е най-ценното на вашия ум, кое е ценното на вашето сърце и кое е ценното на вашата воля. Ето въпросът. То е синтез вече. Планината е предмет, от който трябва да минем. Планинското място е човешкият ум. Долините, това е човешкото сърце. Туй, което става в планините и долините, то е човешката воля. Защото, ако цялата земя беше равна, нямаше тия планини, тогава не щеше да има никакво течение. Ако няма планини, и реки няма да има. Ако всичката земя е валчеста, няма да има този порядък. Вие по някой път не искате да имате противоречия в живота, вие искате вашият живот да бъде валчест като земята, всичко да бъде равно, че да няма долини и планини, всичко да е равно. Вие не искате да имате противоречия ни в ума, ни в чувствата, ни във волята, всичко да ви бъде гладко. Знаете ли какъв свят ще бъде? То е едно голямо противоречие. Вие, най-първо, в този свят не може да се движите. Той ще бъде еднообразен, толкова еднообразен, че вие ще се отегчите да живеете в него. Вие живели ли сте в някоя пустиня? Трябва да идете в Сахара, да видите. Като вървите по тая пустиня, вятърът подига пясъка.

Казвам, както е сега, вашият живот има голямо разнообразие. Вие не изучавате живота си. Дойде някое страдание, вие сте или в някоя долина дълбоко, или на някой връх. Противоречие във вас има. Вие сте в някоя река, която тече. То е волята. Там, дето има движение, има и сила. Обаче, ако разгледаме живота от три становища или най-малко от две, по закона на наследствеността, по закона на прераждането, както се обяснява, вие носите един живот, който е резултат на минали съществувания. В миналите съществувания не сте мислили, сега сте дошли да мислите. Като сте дошли в този живот, не сте взели всичките мерки, които са необходими. Запример, когато отидоха русите на северния полюс да го изучават, проучиха, най-първо, условията и приготвиха си грехи, взеха предвид температурата каква е. Ако тия руси не бяха отишли приготвени, а

бяха отишли с тънки грехи, както обикновените хора, щяха да се върнат. После си направиха аероплани. Ред години трябваше да ходят, да проучават, да се приготвят. След това отидоха, видяха, че няма суша, а само вода. Отидоха на едно място на полюса и след седем, осем, девет месеца течението на океана ги докара на две хиляди и петстотин километра далеч от северния полюс. Какво постигнаха? Правиха научни изследвания. Следователно този материал, който те придобиха, ще го обработят, ще се ползва цялото човечество. Ти ще идеш на северния полюс и мислиш да намериш земя. Навсякъде само сняг има. Те там трябваше да измерват дълбочината на океана, има ли животни и какви са. След туй – да измерват течението, което става, колко духа. После – да измерват температурата. Взеха данни до магнетическия полюс за магнетизма.

Сега от тия работи ние ще извадим полза – каква е, ние, като идем на северния полюс... Сега и вие имате по един северен полюс, вие имате по един южен полюс. Те са направили приспособления, аероплани, взели са всички мерки. Дошло е времето, когато хората да изучават полюсите – северния полюс и южния полюс. Има един американски писател, госта учен човек, който доказва, че раят е бил на северния полюс. Като изпъдил Господ хората из рая, турил снега, че никои да не може да иде. Раят е горе на северния полюс. Русите ходиха там, но ги изпъдиха из рая. Те отидоха в рая, но като влязоха, изпъдиха ги навън. Сега понеже не можах да влязам в рая през тези врати, сега отиват в южния полюс, да влязат в рая от другата врата.

Южният полюс е слънчевият възел. Ръцете и краката са южният полюс, главата е северният полюс. Главата е студено място, голям студ има в главата. Човек, който трябва да се занимава със своя ум, трябва да е много добре екипиран, понеже студеният ум няма никаква топлина. Дебели ръкавици трябва да има. Ако така не е екипиран, неговите ръце ще измръзнат. Много хора, които се занимават с умствен труд, стават инвалиди. Като свърши университет, казва: „Защо ми е това знание, какво ще правя с него?“ Певецът, след като пее, казва: „Защо ми

е туй пеење? Кому ще пеея?“

За бъдеще истинският певец ще пее не на хората, той ще пее на дърветата. Сега може да ви кажа нещо, което е от „Хиляда и една нощ“. В древността имало един ученик, който изучавал окултните науки, избрал музиката за своя специалност. Отива при хората, никои не иска да го слуша. Учителят му казва: „Иди пей на хората.“ „Не ме слушат.“ „Ако хората не те слушат, иди пей на дърветата. Дърветата са най-добрата публика, ще те слушат.“ Той отишъл и пял на дърветата. След това дошъл един голям вятър, зашумели дърветата: „Шу-шу-шу.“ „Това е ръкопляскането – казал учителят му. – То е ръкопляскането на вятъра. Дърветата се въодушевяват от твоето пеење.“ Първият път като отишъл, имало *шу-шу-шу*. Като отишъл втори път, нямало *шу-шу-шу*, всичко било тихо. Попитал го учителят какво имало при второто пеење, той казал, че имало тишина. Учителят казал, че дърветата мислят: „Този човек веднъж пя на нас, ние само казахме *шу-шу-шу*, не го нахранихме, нищо не му платихме.“ Сега дърветата започнали да мислят какво да направят с този певец, който за пръв път дошъл на дърветата да дава концерт. Те започнали да мислят как да му се отплатят. Всичките мълчат, нищо не казват. Третия път като отишъл да им даде концерт, всички дървета проговорили, казали: „Браво!“ Третия път не ръкопляскаат, не мълчат, но казват *браво*. Върнал се той при учителя си и му казал, че дърветата му викат: „Браво, браво, браво!“

След като викат дърветата *браво*, какво придоби певецът? Най-първо, имаше *шу-шу-шу*, после мълчание, а сега – *браво*. Вие, ако бяхте певец, какво щяхте да направите? Тогава, на четвъртия път като дошъл да направи концерт, излязъл един старец с брада и казва: „Ти, синко, на тия дървета направи голяма услуга. От тези дървета излиза един нектар, от който хората имат нужда.“ Завежда го при едно дърво, напълва му едно шишенце, казва: „Иди да го продадеш.“

Казвам, докато не държите четвърти концерт на дърветата, старецът няма да дойде. Най-първо, ще има *шу-шу-шу*,

после ще има мълчание, след това – *браво*, и най-после ще гоиде старецът. Нектара трябва да извадите, който съществува в тия дървета. За да живеете по-дълъг живот, трябва да разбирате живота на растенията. Домогава, докато човек се хранеше с ония сокове, които излизат от растенията, той беше безсмъртен. Докато човек се хранеше от дървото на живота, от този нектар, той беше безсмъртен. Дървото на познанието на доброто и злото, то е сухото дърво, сухите клечки. Изгорят дървата, имаш само временна топлина, после пак останеш на сухо. А при дървото на живота имаш този сок на безсмъртието.

Казвам, всички ония чувства във вас, които са сухи, те са от дървото на познанието на доброто и злото; всички сухи мисли, те са от дървото на познанието на доброто и злото и всички постъпки, и те са от дървото на познанието на доброто и злото. Който е поет от вас, може от тази тема да напише една поезия, да видим какво ще турите в стиховете. Като идвате при дърветата, първо ще има *шу-шу-шу*, ще има мълчание, *браво* и най-после – нектар. Ще напишете тази поезия и ще я издекламирате музикално на дърветата един път, втори път, трети път, четвърти път, докато гоиде дялото. (*Учителят настройва цигулката си.*)

Знаете колко мъчно се свирят тези класически песни. Обикновените песни лесно се пеят, но са много сухи. Обикновените песни са много сухи. Какви са класическите песни? Какво искате сега? (*Учителят пее: „Когато бях в планината, моето име беше кокиче. Ходих при реката да слушам гласа на водата.“ Учителят свири много тихо и нежно.*)

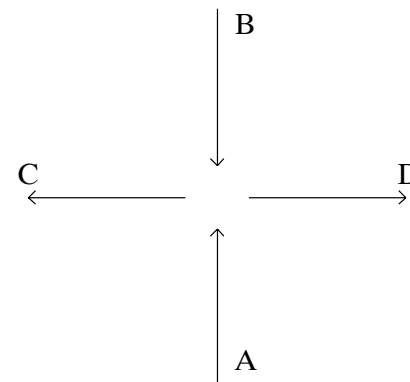
Това е една класическа песен, може ли да я изпеете? Изпейте „Тъги, скърби“.

Учителят извири и ние изпяхме „Тъги, скърби“.

Учителят извири и ние изпяхме няколко пъти „Време е да вървим“.

Образува цял един кръг. Висшите трептения, които сли-

зат от висшите светове, минават през центъра на земята, и като излизат, образуват музикални вълни с дълги вълни. То е басът – *A*. Веждите са големи. Отгоре иде сопранът – *B*. Имаме изменение на баса, превръща се в тенор – *D*, сопранът се превръща в алт – *C*. Това са полюси. Сопранът и басът вървят към центъра, тенорът и алтът вървят към периферията. Най-първо, трябва да се съсредоточавате в себе си, да мислите върху това, което пеете. Тенорът излиза от центъра и върви в посока *D*, към периферията.

Сега вие си туряте мисълта, че *аз не мога да пея*. Щом не можеш да пееш, ти нищо не можеш да постигнеш. Да не можеш да пееш, то е все таки да кажеш: „Аз не мисля, не чувствам...“ Ако не можеш да мислиш, ако не можеш да чувстваш, ако не можеш да милваш... Всяко едно движение, което човек прави, е музикално. Всичко в света е музика. Всичко разумно в света е музика, само че тази музика произтича от разумни същества. Някой път ти сам не можеш да се движиш, движението някой път иде отвътре. Вие, да кажем, имате едно хубаво чувство. То е един резултат на разумни същества, с които си дошъл във връзка.

Казвам, в мисълта си трябва да бъдете във връзка с разумни същества в света, тогава вашата мисъл работи. Сърцето трябва да бъде във връзка с разумни същества, тогава сърцето ще чувства. И волята ви трябва да бъде във връзка с тези разумни същества. Защото всяка една мисъл, всяко едно чувство е резултат само на тази връзка. Туй, което сега наричат в света условия – условия трябва да има. Условията предс-

тавият разумни същества. Когато ние мислим и чувстваме за тях, ние ги чувстваме като една сила в природата вътре. Да направим връзката. Туи, което ви говоря, е философия, но една практична страна.

Туи колело се движи. По какво се познава един тенор? Тенорът е брат, и алтът е сестра. Басът е бащата, сопранът е майката. Имате цяло семейство. Музиката си има свой баща. Бащата, понеже е на земята, майката – отгоре, бащата и майката носят тия материали. Сопранът обработва материала, натънко преде. Дъщерята е доста невъзпитана, бащата я учи отдолу, майката – отгоре. Много малко алтове има. Чували ли сте концерт само от алт? Майката често гържи концерти. И бащата дава концерти, и братът, но алтът – в музиката сестрата е останала малко назад.

Вземете „до“. (Учителят пее:) „До“ – напрежение, „ре“ – движение, „ми“ – умиление. Умиление щом има, вече се спирам. В музиката трябва да има умиление. На „фа“ – то можете да турите забавление, понеже „фа“ е богатство, забавлява се. Работиш с подтик, книги четеш, то е „фа“.

„Фа“ – то е забогатяване, „сол“ е обличане, цъфтене, „ла“ е зреене. (Учителят пее:) „Аз живях горе в планината, в планината, в планината. Самотен бях аз горе в планината. При мене дойде един стар дядо и започна да ми разказва своята сладка приказка. Аз го слушах, понеже бях самотен. Казвай, дядо, твоите сладки приказки, аз ще те слушам. Аз съм малкото кокиче.“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Седма лекция на Младежкия окултен клас
24 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ВНУШЕНИЕ

„Отче наш“

Каква тема имате?

Прочете се темата „Психологически синтез“.

Как бихте превели гумата синтез? Онези, които са запознати със синтеза на нещата, търпеливи ли са, или не; умни ли са, или глупави; силни ли са, или слаби? От какво произтича слабостта на хората? Една слаба нишка лесно се къса, но когато се съединят много слаби нишки, започва да се намалява тяхната слабост. Значи, ако съберете хиляди нишки на едно място, колко ще се намали слабостта? Допуснете, че вие сте се обезсърчили. В психологическо отношение как трябва да се лекува обезсърчението? Как трябва да се изправи слабостта? Казва някой: „Слаб съм.“ Слаб е в знанието, слаб е в здравето. Слабият в здравето как трябва да се лекува? Слабите се хранят със специална храна. После им препоръчват да гишат. Това са скачени съдове.

Допуснете, че имате един навик да отлагате. Отлагането има разни причини. Някой път отлагаш някои работи. Някой път се намесват чувствата. Отлага човек някоя работа пред друга, счита някоя работа по-важна. Да кажем, имате навик да отлагате в живота. Има важна работа, която я отлагаш. Казваш веднъж: „Няма да отлагам“, и пак отлагаш. Във физическия свят имаш един конец. Туриш го на работа, скъсва се. Какво трябва да правиш? Туриш два конца, и те се скъсват. Туриш пет конца, и те се скъсват, докато дойдеш до едно място, дето тия конци устояват.

Сега трябва да имате един опит. Кажеш веднъж: „Ще направя тази работа“ – скъса се, не я направиш. Кажеш гъва пъти, три пъти, но като повториш десет пъти, че ще направиш тази работа, ще я направиш. Ти кажеш: „Ще направя това“, не го направиш. Кажеш гъва пъти: „Ще направя това нещо, ще направя това...“ Като дойдеш до пет-десет пъти, започнеш да правиш това.

Има едно изключение. Допуснете, че вие закъснявате. Има хора, които закъсняват всякога. Някои хора закъсняват по единствената причина, че времето у тях не е развито, нямат понятие какво нещо е времето. Все ще закъснее пет-десет минути и като дойде, се извинява. Ще каже, че времето било лошо, пътят бил лош, часовникът го излъгал. Ако е господар, ще каже, че слугата не го събудил, неразположен е малко. По някой път да закъснее човек е полезно, но то са изключения. Да кажем, ти трябва да вземеш последния параход. Някой град се изпразнил, ти закъснееш, няма друг параход да дойде. Какво ще правиш? Има случаи, когато човек не трябва да закъснее. Тогава човек трябва да бъде предвидлив. Очакват те някъде на пътя да те пречукат, добре е да закъснееш. Точност се изисква. Човек трябва да предвижда нещата, той трябва да бъде точен.

Да кажем, някой обича да се успива. Ляга си вечер, заспива дълбоко, часовник будилник има, но той дрънка, ти не го чуваш. Ставаш, закъснял си. Ти ще имаш едно спокойно състояние, няма да бъдеш развълнуван. После ще кажеш на себе си, ако искаш точен да бъдеш: „Искам да стана точно в четири часа.“ Някой път си кажеш, че искаш да станеш в четири часа, но си казваш: „Дали ще мога да стана?“ Ти започваш да философстваш дали ще станеш в четири часа. Легнеш си, и няма да станеш. Закон е – когато искаш нещо да стане, ще кажеш: „Искам да стана в четири часа“ и нищо повече. Няма да философстваш. Никакво философско разискване не трябва. Тогава ще станеш точно в четири часа. Някой път, ако закъснееш, ще е може би с половин минута, или може да станеш малко по-рано, защото времето на внушението не съответства с механичес-

кото време, което имаме. Може да има една разлика от една, пет, десет или осем минути. Виждаш, че часовникът е закъснял, но ти, като си внушиш, ще станеш точно навреме.

Та ако човек вярва, нещата стават точно навреме. Има един пример от Бисмарк, който, когато бил посланик в Русия, трябвало да присъства на едно събрание на посланиците по важна работа. Взел той един руски преводчик, но той се противил. Казва му: „Върви, че аз може да закъснее.“ „Ничево – казва преводчикът. – Ничево, няма да закъснеем.“ По едно време прекатурил колата на едно място. Бисмарк се смущава, че ще закъснее, но той му казва пак: „Ничево.“ Колата се счупила, скъсал се един железен обръч. Бисмарк съжалявал, че тръгнал с един такъв преводчик, но действително пак стигнали навреме. Бисмарк взел едно парче от шината, която се скъсала и като се върнал в Германия, направил един пръстен от нея. Когато се намирал в трудни положения, казвал: „Ничево.“

Оплетеш се някой път, казваш: „Няма да я бъде тази работа.“ Кажи: „Ничево.“ Когато дойдеш до крайния предел, че никой не може да ти помогне, не знаеш как ще стане тази работа или онази, който вярва по човешки, казва, че няма да стане тази работа. Аз не виждам никакъв изход, но ще стане тази работа. Да имаш тази работа в ума си и да нямаш никакъв страх и никакво колебание. Ничево подразбира да няма никакъв страх. Бисмарк казва: „Ако тия посланици са толкова важни, нека почака малко. Времето е на тяхно разположение.“ Те не разполагат с времето, времето разполага с тях.

Казва някой: „Нямам време.“ Ти си турил едно свое време. Времето да разчита на тебе, а не ти да разчиташ на времето.

Сега, когато вие сте гладували, бързате, нали? Вие не сте господар. Значи гладът ви подтиква. Когато сте сити, не бързате. Казвате: „Не бързам.“ Ти бързаш, понеже остен има, който те подтиква. Не бързаш, понеже няма остен, ти оставаш. Кое състояние е по-хубаво: да бързаш или да не бързаш? Вие казвате: „Аз съм разположен или неразположен.“ Неразположен

си, защото остен има. Гладен си, затова си неразположен. Между тия две между на разположение и неразположение има разлика, както едно към десет. Едно към десет, те са методи, с които трябва да се справиш.

Има десет начина, по които можеш да се справиш с глада. Има десет начина, по които може да се справиш с невъзможността. Неразположен си – има десет начина, по които можеш да се справиш с неразположението. Пари нямаш – има начини да се справиш с безпаричието. Да допуснем, че имаш пари, но боледуваш, лекар няма. Пари има, но лекар няма. Или имаш пари, има лекар, но няма лекарства, които лекарят препоръчва. Или има пари, има лекар, има и церове, но няма кой да ги донесе. Изреждат се тия препятствия сега. Ти трябва да дойдеш до едно положение, дето всичките тия препятствия се премахват. Казваш: „Лекар няма“, но лекарят е вътре в тебе. „Цяр няма“, но църът е вътре в тебе. „Няма кой да го донесе.“ Онзи, който донася, е вътре в тебе. Ти сега ще се намериш в едно чудо. Търсиш лекар отвън, търсиш церове отвън, търсиш онзи, който да донесе церовете отвън.

Тази работа не става тъй. „Ще умра“ – ти търсиш смъртта отвън. Казваш: „Аз ще умра.“ Защо туряш смъртта в себе си? Туря я вън от себе си. Като дойде смъртта, достатъчно е да кажеш: „Аз имам работа, не съм свършил работата си.“ Ще чакаш. Някой казва: „Аз трябва да умра.“ Аз умирам само когато си свърша работата. Щом не искаш да свършиш някаква работа, ти лесно умираш. Кога човек иска да умре? Когато има да дава пари. Но когато има да взема, никак не иска да умира. Певецът, който не иска да пее, иска да умира. Като пее, хич не иска да умира. Грешникът, като греши, иска да умира, но праведникът ни най-малко не иска да умира. Ученият, като изгуби всичко, иска да умира. Онзи, който има всичко на разположение, ни най-малко не иска да умира. Когато вие имате някои наследствени черти, навици придобити, неразположен сте. Неразположението ви произтича от това, че сте болен, няма лекар, няма церове, няма кой да ги донесе. Вярно ли е, че няма лекар. Кой е

първият лекар на човека? На слепотата кой е лекарят? Светлината. На глухотата кой е лекарят? Звукът.

Ще ви приведа този пример, аз съм го привеждал и друг път. Пращат едно глухонямо в гората. То насякло дървета. Иде горският стражар и казва: „Кой ти позволи да сечеш дърва?“ То, като не чува, гледа си работата. Казва: „Ти искаш да не ме слушаш, не искаш да ми говориш. Какъв си такъв чорбаджия?“ Казва: „Дай си позволителното.“ То пак си гледа работата. Казва му: „Такъв чорбаджилък не искам.“ Той не разбира, че е глухо момчето, започва да го налага. Като започнал да го бие, в детето се сменя състоянието, прочува най-после, казва: „Чакай, не ме бий.“ „Кой те прати?“ „Аз – казва – съм ти много благодарен, че ме би, защото аз бях глух, не можех да говоря. Ти като започна да ме биеш, аз прочух и проговорих.“

Сега по някой път и вие питате: „Защо ме бият?“ Да прочуе и да проговорите. Едно неразбиране има в живота. Всякога ние искаме другите хора да ни разбират, но нямат възможност тия хора, нямат тази опитност. Един човек, който няма опитността, която ти имаш, той спрямо тебе е глух, той говори на един особен език. Да кажем, един французин ще ти говори ли на български? Той ще ти говори на френски и ти няма да разбираш.

Казвам, болен сте. Казваш: „Ще оздравея.“ Ти да забравиш, че си казал, че ще оздравея. Следната минута пак кажеш: „Ще оздравея, ще оздравея.“ Да кажем, че не може да станете от леглото, кажи: „Ще оздравея.“ Нека мине една минута, и пак кажи: „Ще оздравея. Ще стана.“ Ако постепенно спазваш този закон, десет пъти като кажеш *ще стана*, и действително ще станеш. Но в съзнанието трябва да има една междина между всяко казване. Като кажеш: „*Ще оздравея*“, трябва да го забравиш, че си казал, да забравиш болестта си.

Сега лекарите лекуват парализиците. Лекарите, които са материалисти, намерили един начин да ги лекуват много евтино. Съберат двайсет-трийсет души парализици. Всички мислят, че не могат да станат. Без да знаят те, пуснат в

стаята една голяма боа. Всички парализици, като видят змията, изскачат навън. Рядко ще остане някой в стаята, всички изскачат навън. Като влезе змията, всичките накара да излизат вън. Като влезе вътре змията, мислят, че ще ги нагълта, забравят парализата и изскачат навън. Като влезе змията, те забравят, че са парализици, те вече мислят, че може да излязат навън. Те, като се уплашат, забравят болестта си.

По някой път е хубаво човек да се уплаши, да забрави като тия парализици болестта си. Казвам, когато си внушава-те, трябва да забравите онова противоречие. Или да допуснем, че ти нямаш хляб. Казваш: „Ще дойде хлябът.“ Десет пъти като кажеш, ще ти дойде една права мисъл в ума, която ще те заведе към целта.

Аз съм привеждал и друг един пример, който се е случил в Америка с едного. Един казал, че Бог ще промисли за всичко. Друг млад момък се намирал в едно трудно положение, казва: „Господ ще промисли, ще промисли, но... няма защо да се лъжа, няма защо да живея при такива условия. Този закон не работи.“ Решава се да умре, но решава точно в дванайсет часа да се отрови. Защо в дванайсет часа, защо не в девет или в десет часа, защо не по-рано, ами точно в дванайсет? Има си психологически причини. Седи той в стаята си, гледа часовника и чака дванайсет часа да се отрови. На другия, който казал, че Господ ще промисли за всичко, един глас му казва: „Ти да станеш и да идеш на едн-коя си улица, едн-кой номер.“ Не му се случвало друг път такова нещо, казва: „Някой път си играят.“ Не се минават пет минути, пак му казва един глас: „Да идеш на едн-кое си място.“ Трети път му казва: „Ако не идеш, ще те сполети едно голямо нещастие.“ Понеже приближавало времето да се трови младият момък, единайсет и половина, той отива на същата улица и номер и тропна, казва: „Пратен съм тук.“ Един дрезгав глас му отговаря. Той пак казва: „Пратен съм тук, отвори.“ „Какво искаш?“ – отговаря му. Гледа един момък разчорлен. „Тук съм пратен, има нещо.“ Момъкът започва да се изповядва. „Аз съм пратен да те избавя.“ В дванайсет часа той искал да се

отрови. Дванайсет часа, то е вече последният срок.

Когато човек иска да се отрови в дванайсет часа, той не умира, не може да умре. Човек, за да умре, изисква се известно време. Ако оставите в гората една болна овца или много мършава, колкото вълци и да минат, не я ядат. Дойде някой вълк, побутне я по корема – не е за ядене. Болна овца не яде вълкът, и мършава овца не яде, но ако е здрава, яде я. Щом е болна, не я яде. Питам, ако вие сте като тази болната овца между вълци, струва ли си да бъдете мазни и угоени овце? Ще хвъркне кожата ви, нищо повече. Ако сега сте в Америка, тези големите милиардери, по пет-шест души детективи има да пазят техните деца да не ги отвлекат тия американски гангстери. Те искат някой път по десет-двайсет хиляди долара за откуп. Ако не дадеш откупа, ще платиш с живота си.

Вие по някой път разглеждате живота и сте много възискателни: как така именно с вас да се случи едно нещастие. Сиромашията считате едно голямо нещастие. Казвате, как да нямаше едни хубави обуща, да се поразходиш или как да нямаше един билет, да идеш на представление. Има много причини. Дето отидеш на представление, може да стане един пожар. Във Варна преди много години стана едно много голямо нещастие в една гръцка църква. Казва някой: „Пожар!“ Всички тия хора от църквата, като хукват да бягат, задръстват вратата и повече от петнайсет или деветнайсет души бяха убити в бягането. После погребяха деветнайсет души. Отиват в църква да се молят на Господа. Като казва: „Пожар!“, всички не седят по местата, но всички бягат от църквата. Църква, където можеш да бягаш, не е църква – място, дето може да се молиш. Тогава да избереш онова хубавото място, дето може да се молиш.

Мястото, от което бягаш, не е място, дето Бог живее. Като кажат: „Пожар!“, ти да кажеш: „Аз сега ще почакам.“ Вас ви е страх. Мислите ли, че може да ви изгори пожарът? Четете в Стария завет, онези тримата момци, които хвърлиха в пещта, разхождаха се в огъня, и той не ги изгори. Значи, ако ти се молиш и твоята молитва не може да те спаси, молитвата не е

намясто. Ти говориш по един телефон, и не може да те чуят – не е истински телефон. Дето и да говориш, този се обади, онзи се обади – не е той. Обажда се от едно място, ни най-малко не е онзи, който може да ти помогне. Молитвата ти не е върна. Та сега мнозина от вас, като сте ходили по лъжливи телефони, казвате: „Няма го там.“ Или внушавате си. Останеш, закъснял си половин час. Пет-десет минути може да закъснееш. Тогава си имал две внушения. Казваш: „Аз утре в четири часа я стана, я не стана.“ И тъй става. Ще кажеш: „Утре в четири часа ще стана.“ Не да заповядаваш, но да кажеш: „Утре в четири часа ще стана.“ Или имате хрема, кажеш: „Утре моята хрема ще си замине.“ Станеш сутринта – хремата заминала. Ако туриш мисълта, че „хремата ми утре ще си замине“, тя ще си замине, но ако туриш мисълта: „Тя я ще си замине, я не“, хремата ти няма да си замине.

Най-първо, като имате някоя хрема, лекувайте я чрез внушение. Хремата е едно хубаво състояние. Хремата е най-малката неприятност, която може да те постигне. Тя хваща човека за носа, да събуди ума му. Ти не мислиш, хремата иде, да те накара да мислиш. Като дойде хремата, започваш да се секнеш. Когато се раздвижи твоят ум да мислиш, тя си заминава. Аз бих желал да ми кажете как си хващате носа, как се секнете. Вие някой път, като говорите, говорите, и тропнете с крак, кажете: „Това не се търпи.“ Някой път някой удари веднъж, някой удари два пъти. Питам, без да удари, не може ли? Какво допринася ударът? Че той, като удари, става по-егоистичен, събужда с удара задната част на мозъка. Казва: „Не се търпи тази работа.“ Щом като не може да търпи, какво трябва да прави?

Мен ми разправяше един господин. Казва: „Учеа ме как да яздя кон.“ Оседлали един луд кон, хванал го той за юздата и казва: „Уповавай на мене.“ „Качих се на коня, но не си турих краката в зингиите*. Щом се качих, конят започна да рита. Аз

си казах: „Опасна работа.“ Оставих се тъй. Той, като рита, хвърли ме във въздуха, и аз паднах долу. Като паднах, той се откопчи от ръцете ми и започна да бяга. Казва: „Нагоре ще те хвърля. Слез от гърба ми, защото не си от тия, които мога да нося.“

Когато дойде някоя мъчнотия и рита, отпуснете крака, да ви хвърли нагоре, защото, ако рече да бяга, работата е опасна. Какво ще кажете? „Мене ме хвърли един кон.“ Щом конят рита, някой казва: „Дръж го.“

Казвам, психологически човек трябва да се бори със себе си. Психологически той не трябва да критикува себе си. Човек само трябва да констатира една своя погрешка, и да не се критикува. Една погрешка може да стане. Да кажем, вие пишете. Направили сте една погрешка, не сте я направили съзнателно. На български пишеш една дума – с просто *е** ли се пише, или с двойно *е*? Каква е разликата между *е* просто и *е* двойно? Онези, които са създали знаците, какво са искали да кажат? С всичките думи, които се пишат с *е* двойно ти трябва да бъдеш много силен. Щом има *е* двойно някъде, ще има големи мъчнотии. Ако думата се пише с просто *е*, ти трябва да бъдеш не само силен, но трябва да бъдеш и щедър. При *е* двойно ти трябва да бъдеш въоръжен с няколко парабела. Като пишеш *е* просто, хората от тебе не очакват юначество, с просто *е* човек е на угощение, разполага. Онзи човек, който пише *е* двойно, той е на бойното поле, той не е човек, който яде и пие. Той е ял по-рано, сега той ходи да се състезава. Обаче вие пишете *е* двойно кога? Когато ядете. Някъде, наместо да пишете *е* двойно, пишете *е* просто. На бойното поле с ядене става ли? Там има куршуми, ще ядеш ли? На бойното поле ще пишеш *е* двойно. Когато си на угощение, ще пишеш *е* просто. Как се пише *е* двойно? Но на угощение като идеш, само по себе си ще дойдеш, без никаква мъчнотия. Като отидеш на бойното поле, *е* двойно ще го научиш още първия урок като ти дадат. На бойното поле сте, като ви дадат хубаво

* Стремената (*тур.*).

* *Е* и *Ѹ*, според правописа, прилаган от 1899 до 1945 година.

ядене, ще ядеш ли? Сият се гранати.

Сега психологически казвам, нещата са постижими. Когато си в тази област, да създадеш едно състояние, което е необходимо. Запример търпението къде ще го създадеш? Търпението се създава в големите мъчности, а пък неволята се създава при големите неудобства, които човек има. По някой път вие питате защо са тия мъчения. Природата иска да ви направи да бъдете търпеливи. Тя ще ви създаде големи препятствия, ще ви тури в големи изпитания, за да станете търпеливи. Тогава човек става търпелив. Има голямо разнообразие. Ще се учиш на търпение.

Учили една млада мома, че като се ожени, ако някой от роднините на момъка я обиди, тя да си преглъща. Казвали: „За да нямаш мъчности вкъщи, зълвите или деверите като те обидят нещо, ти само ще си преглътнеш, ще мълчиш, нищо няма да казваш. После пак те обидят, пак преглътнеш, и най-после ще навикнеш.“ Лошо ли е да преглътнеш? То е метод на възпитание да не говориш. Сега ще философстваш какво ще стане, като преглъщаш. Най-после казват: *ще се научиш*. Може да приведем този метод, че трябва да се преглъща. Значи обиди те някой, ти искаш да му отвърнеш. Казваш: „Ако аз му отвърна, какво ще спечеля?“ Ако ти му отговориш, ще имаш една глоба. Да кажем, минава едно високопоставено лице на съдебната власт, казва ти нещо и ти възразяваш. Казва: „На всяко възражение има хиляда лева глоба.“ Глобят те веднъж, ти пак възразиш, пак те глобят още хиляда лева. Три пъти като възразиш – три хиляди лева. На годината като те глобят десет пъти по три хиляди лева, какво възражение ще дадеш? Казваш: „Вие нямате право.“

В Америка стражарите казват по някой път на европейците, че не трябва да ходят по дадено място. Ако се противи, веднага ще му удари три удара по носа. Щом те повика да идеш в участъка, тръгни с него. Той е човек висок шест лакти, после, с една ръка си вдига седемдесет кила, какво ще се противиш? „Ама вие нямате право.“ Какво право ще търсиш? Право може

да търсиш само от онзи, който те обича. Онзи, който не те обича, от него никакво право не търси. Кажат ти: „Върви“ – върви. Ако си от силните и можеш да устоиш, то е друг въпрос. Когато вие се намирате в мъчности в живота, закон има. Не човек да стане страхлив, но закон има. Няма човек какво да се бори като Дон Кихот с мелници. Няма да си представяш, че мелницата е нещо, защото мелницата ще го погеме, ще го хвърли. С мелници не трябва да се борите.

Казвам, в сегашния живот, в който се намирате, трябва да впрегнете ума си на работа. Човек трябва да бъде готов за всяка работа, където и да е, ако вие спазвате следните правила. Накъдето вървиш, удариш се в някой камък, не се сърди, но вземи този камък, че го тури на друго място. На друг камък се удариш, и него тури другде. Ти по този начин ще създадеш един характер и няма да си удриш крака. Някой, като удари крака си в камъка, че го рутне и още веднъж го заболи. Неволно става, мисли, че камъкът е жив. Пък камъкът казва: „Аз съм благороден. Като дойдеш при мене, ще си дигнеш крака нагоре.“

Казвам, всяко едно препятствие като срещате в живота, разрешавайте го. Ако не можете да го разрешите, оставете го настрана. Да допуснем, че някой от вас не може да помни, забравя. Знаете ли причината защо хората забравят? Кои повече забравят, които имат да дават или които имат да вземат? Каква е вашата опитност? Които имат да вземат или които имат да дават? Кой повече забравя – който е гладен или който е сит? Каква идея трябва да се тури в ума? Кой повече забравя – ситият или гладният? Гладният рядко забравя. Който има да дава, забравя по-често. Който има да взема, забравя рядко. В онзи, който имат да вземат, напрежението е силно. В онзи, който има да дава, напрежението е слабо. Ако ти вземеш пари назаем от един човек и мислиш само веднъж да искаш, да не ги връщаш, ти си невнимателен. Но ако мислиш от този човек и друг път да вземеш, много си внимателен. Ако мислиш да вземеш много пъти, не забравяш.

Казвам, ако искате да вземете добра памет, вие трябва

да знаете, че тази памет е за всичко. Вие искате памет специфично, само за някои работи. Паметта така не може да се усили. Някои хора се раждат с добра памет, защото ред техни поколения са работили преди тях и са я предали. Всеки човек се ражда с възможности за памет: някоя памет е хубаво развита, някоя памет не е хубаво развита. Тези хора, които са с по-ниски чела, са по-паметливи, отколкото хора с високи чела. Не с ниски чела, със средни чела които са, малко идеи имат в ума. А онези с високите чела, толкова работи имат, че са разсеяни. Разправят за един философ, който искал да си свари в едно джезве яйце и вместо яйце турил часовника си вътре. Изважда го и казва: „Не е увряло.“

Помнете едно правило: човек се ражда с възможности за мислене, с възможности за чувстване и с възможности за постъпки. Всякога се изисква да бъдеш възискателен, да искаш в даден случай само едно нещо. Не искай две неща, не искай три неща. Щом искате две-три неща – нямат място. Искайте само едно нещо, то е най-малкото. То като ви се даде, другото ще дойде. Никога умът не трябва да се раздвоява. Щом има раздвояване във волята, щом има раздвояване в сърцето, щом има раздвояване в ума, работите не стават, законът не работи. Двоеумният е непостоянен във всичките си пътища, двуеличен е той. Двуеличен е на сърцето, двоеумен е на ума... На волята как ще го турите? Той никога не се колебае.

Всяко нещо, което искате да го направите, не се колебайте, не търсете причината въвн от себе си, защото мишката, която е хваната в капана вътре – къде е причината? Причината е в това, че тя искала да изяде кашкавала. Туй желание я вкарва в капана. Тя да каже: „Не ми трябва.“ Не влизайте никога в един капан, за да достигнете една цел. Мишката всичко знае, когато влиза в капана, всичко е научила, дори знае как е направен капанът, само в своите математически изчисления тя има една погрешка: тя мисли, че като вземе кашкавала, ще излезе, преди да се затвори капанът. Тя не знае само едно нещо, че не може да излезе, преди да се затвори капанът. Мишката, тя не е глупава.

Тя е много умна, тя е много разсъдлива. Като влезе в някой сандък, голям критик е. Като намери хубави грехи, казва: „С такива грехи се обличаш.“ Започва да ги яде, да ви опитва булската греха хубава ли е. После казва: „Много хубаво, но няма нищо сладко.“ Презризва, презризва и нищо не оставя.

Казвам, има такива критици. Като критикуваш, изядаш хубавите грехи. Една мишка, като влиза в сандъка, като наяде грехите, влиза в капана, и нея наказват със смъртно наказание.

Казвам, не бутайте булските грехи, в булския сандък не влизайте. Или другояче казано: не разрешавайте въпроси, които не съответстват на вашия ум, не разрешавайте желания, които не съответстват на вашето сърце, и не искайте да постигнете постъпки, които не съответстват на волята.

Човек трябва да иска онова, което е постижимо за ума. Човек трябва да иска онова, което е постижимо за сърцето в даден случай. Човек трябва да иска онова, което е постижимо за волята. То е един закон психически.

Всяко нещо има своето време. Пазете времето, което мислите изискват. Пазете времето, което желанията изискват. Пазете времето, което волята, което постъпките изискват.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Осма лекция на Младежкия окултен клас
1 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ПРАВОТО ОТНОШЕНИЕ

„Отче наш“

Каква е темата за днес? „Произход на дългите и късите носове.“ (Прочете се темата.)

Тогава какво е свойството на правата линия? С какво качество може да се определи правата линия? Правата линия механически е права, в органическия свят вече има едно качество. Правата линия образува едно идеално положение. Говори се: *върху прав път*. Там се говори, че всичко е възможно върху правата линия, или съвършеният организиран свят е прав. Говори се, че права може да се тегли между две точки, между две разумни същества. Между същества, които са завършили своето развитие, може да се тегли една права линия. Правата линия, то е един Божествен свят. С него се мерят всичките неща. Между две точки, това са два разумни центъра, между два разумни центъра може да се тегли една права. Механически значи правата линия не може да се продължи. Щом се продължава, тя е крива. Или геометрически ако се определи правата линия – всяка линия, която не може да се продължи, е права. Всяка линия, която се продължава, е крива. Те са метафизически разисквания.

Човек трябва да мисли. Запример той трябва да изучава геометрията. Геометрически може да се изучава едно лице. Да кажем, лицето може да има някои части, които са вгълбнати, други са изпъкнали. Очите може да бъдат изпъкнали, може да бъдат вгълбнати, може да бъдат затворени, може да бъдат отворени малко. Може очите да са близо до носа, може да са

далеч от носа. Има свои причини защо очите са далеч от носа или защо са близо до носа. Някои очи са отворени, други са затворени, някои са вгълбнати, други са изпъкнали. Сега казват за изпъкналите очи, че имат някои особености. Един планински връх, който е изпъкнал, нали дава повече вода? Там водата, като се стопи снегът, надолу слиза. В една долина, когато се стопи, тя нищо не дава, всичко, каквото го събира, го държи за себе си. В съвременния свят всички съвременни хора, те не може да организират своите мисли, своите чувства и своите постъпки.

Запример природата е учила човека за светлината, гала му е предметно учение, без да му казва теорията, каква е светлината, как се предава. Хиляди и милиони предмети говорят за светлината. Светлината на никого не е определила какво нещо е светлината. Сега, ако остане човек да се учи какво нещо е светлината, и тогава да види светлината, то е несъвместимо с природата. Най-първо, ще започнеш с туй, което не знаеш, ще дойдеш до това, което знаеш. Туй, което знаеш, отпосле ще го учиш. Да не мислиш, че като кажеш, че „аз зная нещо“, че е повече от това, което знаеш. Един човек, който не знае какво нещо е светлината, може да употребява светлината много по-добре от тебе, който знаеш какво нещо е светлината, който разбираш, имаш теоретически знания за светлината. Единият, който има теорията, не прави. Другият не знае теорията, но майстор е човекът, прави.

Разправяха ми за един българин във Варненско. Дошли четири-пет инженери да построят една воденица. Цял един месец мерят, изчисляват как да направят воденицата, как да направят келевото*, как да пада водата. Най-накрая намерили, че на това място този човек да не прави воденица. Вика друг един българин, който никъде не е учил, за два-три часа направил как да бъде келевото, воденицата става. Той има едно практическо приложение.

* Воденичното колело (обл.).

Сега запример вие някой път сте неразположени. Защо сте неразположени? Казва: „Неразположен съм, гневен съм малко.“ Защо си гневен? Какво нещо е гневът? Гневът е една енергия, която те гнети и ти искаш да се освободиш от нея. Трябва да се разгневиш, да изкараш нещо вън от себе си. Запример може да забележите, някой е чиновник, господарят го гълчи. Или някой войник, гълчи го началникът му. Ако си даде мнението, ще го накажат. Като дойде въкъщи при домашните си, дето е свободен, изкара си всичкия гняв на тях, като че те са виновни.

Аз съм ви привождал примера за онзи българин, който имал голям крак, ходил във Варна да си купува чехли. Ходил по целия пазар и не може да си намери, не стават на крака му, голям крак. Като мерил при един турски чехларин, като не му ставали чехлите, турчинът му казал: „Калъпсъз*.“ Той се обидил от тази дума *калъпсъз*, но си мълчи, нищо не казвал. Излиза вън от града и далеч на пътя горе като се качил, се обръща и казва: „Сен калъпсъз!“**, но го казва от разстояние на два часа далече. Ние все си казваме мнението, когато сме далече някъде на десет километра, че това нещо не е право.

Слушайте да ви кажа: нещата са винаги прави. Те не са прави в нашия ум. Всичките хора приемат светлината хубаво. Той казва: „Не разбирам.“ То е до разбирането. Той не знае какво нещо е светлината, той сам не знае. Казват, че червените лъчи били четиристотин билиона. Броил ли ги е той? Чел ли ги е точно, четиристотин билиона че са? Колко години се изискват да ги прочете? Казва: „Математически са определени.“ Математиката, с която аз си служа, по някой път има две единици повече, някой път – две единици по-малко. Смяташ, смяташ, две единици не достигат. Някой път смяташ, смяташ, две единици излизат повече. Това, че някой път са повече, някой път са по-малко, показва, че се намираме в един нестатичен свят, но динамичен, в движение. Следователно, като си започ-

* Безформен, свръхестествен, ненормален. (тур.).

** „Ти си ненормален!“ (тур.)

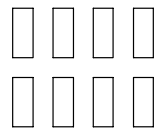
нал в материята да изчисляваш един материален процес, повече материя, количество дошла.

Та казвам, нещата в природата са точни. Няма относителност там. Относителни неща има заради нас. В природата нещата са точни. Няма какво да вярваш в туй. Някой казва: „Право ли ми каза?“ Казвам: „Утре ела при мене в четири часа и половина подир обед.“ Той пита: „Право ли казваш?“ „Не питай, ела утре, ще видиш. Ти сега не искай да ти доказвам, ела утре в четири и половина часа, ти ще знаеш говоря ли правото, или не.“ Казва: „Да вярвам ли това?“ „Мене не ме интересува това, дали вярваш, ела в четири и половина часа, да не си губя времето. Тъй сега, като ме занимаваш, не е ли губене на време? Като ме спираш да ме убеждаваш, аз губя време. Знаеш колко скъпо е това време.“ Казваш: „Право ли е това?“

Как ще познаеш дали един човек говори истината? Този човек, който ти говори истината, ето как ще го познаеш. Ако е вечерно време, той веднага ще запали всичките свещи, ще говори на светло, ще те изпрати после с фенер по тъмния път. Този човек ти говори истината. Онзи, който те лъже, той загасва лампите и в тъмното ти говори, вечерно време няма никаква светлина. „Вярвай“ – казва. Какво ще вярвам? Вярвам, че ми говори, но вярвам, че няма никаква светлина. Светлината е потребна. Там, дето няма светлина, нещата са лъжливи. Там, дето има светлина, нещата са верни. Казва: „Аз го видях, че ме излъга.“ Той в тъмното те излъгал, а в светлината изявил лъжата. Казва: „Видях този човек.“ Видя го, като дойде светлината. Като няма светлина, как ще го видиш? Запример, като влезете в една тъмна стая като рог, знаете ли какъв е господарят? Лицето бяло ли е, или черно, очите сини ли са, или кафяви, или черни, няма да знаете. Ако дойде светлината, ще си съставите едно понятие заради него.

Казвам, когато говорим за истината, тя винаги е придружена с вътрешна светлина – ако всички упоавате на вашата интуиция, разбира се, интуицията ви във всички еднакво не е развита.

По някой път някой казва, че има голямо знание. Това е знание. Да кажем, вие тук имате един малък прозорец. Колко светлина влиза? Ако прозорецът стане два пъти по-голям, четири-пет пъти се увеличи, и светлината се увеличава. Значи от тебе зависи: ако ти разширяваш, ако ти развиваш своите способности, ще се увеличи светлината. Всяка способност е един отворен прозорец.

По някой път вие се питате какво сте запомнили. Имате само няколко наблюдения, но наблюдателността не е наука. Казва: „Той има наблюдателен ум.“ Наблюдателният ум е, който събира, съединява материала, факти събира, наблюдения. Тия наблюдения трябва да се събират през една призма. Трябва да дойдат творческите способности или разумните способности на човека, да създадат тия факти, да ги обусловят.

Сега много пъти вие се спирате и казвате, че учените хора си дават мнението. Намират, че човешкото око не е така добре направено, имало известни дефекти. Сегашните учени хора дават на очите спомагателни очила, за да може да виждат по-добре. Но дефектът не е от природата. На ретината, през която минава светлината, намират се от кръвта нечистотици, отслабва зрението на човека. Запример всички вие имате едно статическо положение на очите. Вашите очи са в застои. В очите някой човек е тронав: той гледа, но той си върти само врата, не си върти очите, движи си цялата глава. Той си движи врата, вратът се упражнява, пък очите не се упражняват. Той гледа нагоре, гледа надолу, гледа наляво, гледа надясно, но си движи врата. Той мисли, че си движи очите. Вратът печели, но очите нищо не печелят, те губят.

Да кажем, някой път виждате лошата страна на живота, казвате: „Всички хора са лоши.“ Че ти си влязъл вече в добрия свят. Лошият свят е добър свят. Питам, Бог лош ли създаде света? Чудни са хората, когато казват, че е лош све-

тът. Лошият свят не е създаден от Бога. То е аномалия. Като четете Библията, Господ за шест дена създаде света и за всичко каза, че е добро. А хората казват, че този свят е лош. Щом е лош светът, лошавината е в нашия ум. Те са наши изопачени възгледи за нещата. Ние не разбираме нещата, не стават както ние искаме. Казваме, лош е светът. Има нещо лошо, но то е в човека, в неговия мозък вътре.

Първото нещо, човек трябва да се освободи от някои вътрешни ограничения. Сега казвате, че външните ограничения са лоши. Какви правила трябва да имаме, за да имаме един добър живот? Как се справяме със студа? Бос ли ще ходиш на студено? Не, колкото е по-студено, ще си измислиш обуца. Животните, които са живели преди човека, те си направили обуца за студа, да се справят с него. Те, за да се справят със студа, си направиха по някаква мода облекло. Всички си имат особени костюми за времето. Казвам, ако условията са лоши, с дебели грехи ли трябва да ходите, или с тънки? Лошите условия са зимно време. Следователно какъв трябва да бъде платът?

Някои казват: „Какъв цвят трябва да носи човек?“ Ако си болен, носи червен цвят. Ако си малодушен, носи портокален цвят. Ако си сиромаш, носи зелен цвят. Ако си глупав, носи жълт цвят. Ако си безверник, носи син цвят. Ако си слаб, сила нямаш, носи виолетов цвят. Не че като носиш цвета, ще станеш силен, но все таки цветът ще ти придобие малко сила. Поне ще имаш една закуска.

Сега, ако някой от вас носи червен цвят и ви питат защо носиш червен цвят, кажи: „Защото съм болен.“ Какво значи болен човек? Болният човек е аристократ, иска да му служат, казва: „Ако не дойдете да ме слушате, ще ви отворя война. Който не дойде, ще го претрепя. Трябва да дойдете и да ме слушате.“ Те, като видят червения цвят, приближават се няколко души слуги. Във войната нали дигат червени знамена, не дигат бели. Като вдигнат червеното знаме, бият се.

Сега вие имате понятие, че не трябва да воюваме. Не, така не се говори. Трябва да воюваме, но разумно. Трябва да се

волюва в света. Без война не може. Сега трябва да бъдем миролюбиви, съгласен съм с това, но трябва да имаме една определена идея какво значи да си миролюбив. Мир може да има само там, дето има любов. Дето няма любов, не може да има мир. Значи, за да има мир, най-първо, трябва да идем да повикаме любовта да дойде, да я пуснем в света, и тогава ще има мир. Щом я няма любовта, война е навсякъде. Нали човек волюва за свободата. За какво волювате сега? За вашата свобода.

Ти си страхлив, какво трябва да правиш? Знаете ли колко хора страдат от страх? Страдат от страх, че ще умрат от глад, страдат от страх от безпаричие. Какво ще прави сиромашията? Страх го е, че го заболял коремът, да не би да умре. Как ще лекуваш старата от глуда? С пост. Що е постът? Всичките страхливи хора казват, че ще умрем гладни. Преди няколко време иде един, казва: „Ще умра гладен, пет часа не съм ял.“ Рекох: „За пет часа човек не умира. И за десет часа човек не умира.“ „Не думай.“ Рекох: „И в петнайсет-двайсет часа човек не умира; има хора, които са постили.“ „Не думай, тия хора луди трябва да са.“ Рекох: „Ами пет дена да не ядеш?“ „Умът трябва да им е изхвъркнал!“ По този начин като мисли човек, трябва да пости.

Аз веднъж, нали, ви дадох едно упражнение за цяла една седмица – да идете и да си изкарате прехраната. Нали видяхте, имахте отлични опитности. Някои ходеха, напуснаха работата си, да си изкарат прехраната, да разчитат само на себе си. Доста сполучлив опит излезе.

От много неща ги е страх хората. Някои хора ги е страх от вода, треперят. Но след като го полееш с вода, стане му приятно. Страхът произтича от две неща. Тебе те е страх от водата, влез във водата, намокри се. Няма да изчезне страхът, но да се уравновеси. Или те е страх от огън. Поопари се малко, да видиш, че не е нищо, ако те парне, да се научиш да не те е страх.

Добрата страна на страха е, че човек е бодър в своите наблюдения. То е предпазливост. Да знаеш, че в страх, който

живее, има известно движение, той трябва да бъде внимателен. Запример гледам вратите на треновете колко са опасни, как може човек да се осакати. Там вратата, като се отвори, има междина и ако някой си тури ръката, като речеш да затвориш вратата, можеш да осакатиш пръстите. Вратите трябва да са направени така, че да няма междина вътре. По някой път вие туряте в печката си въглища или дърва, набират се газове и веднага избухват.

Разправяше ми един: „Заболя ме зъб. Взех спирт да си жабуркам зъба и отивам да го изплъя в печката, хич не мисля, че той веднага ще се възпламени. Като изплъх спирта в огъня, веднага пламна, подскочих, отболя ме зъбът. Мислех, че ще затворя собата* веднага, но той ме изненада и още като изпуших, запали се и ми опърли веждите. После ги стригах.“

Та казвам, отлично е създаден светът. Ние сме развалили този свят. Всяко нещо е на мястото си. Знаете ли, че човек е станал играчка на себе си? Разправяха ми един пример за един, който почнал да забравя. Той пушил с лулата си *тютюн*, турил лулата си на ухото си и забравил, че лулата е на ухото му. Търсил лулата си тук-там, казва: „Къде отиде? Сега беше в ръцете ми?“ Тя седи на ухото му, а той я търси. Казва: „Какъв е този свят? Кой взел лулата ми?“ Влиза вкъщи при жена си и детето си, търси лулата. Детето казва: „Тате, лулата е на ухото ти.“ Той сега се докачил, като му казва, че е на ухото, мисли че се подиграва, казва: „На кого казваш? Не знаеш ли какъв авторитет имам?“ „Тате, казва, на ухото ти е. Ти си я турил и си я забравил.“

Казвам, забравянето е от едно вътрешно напрежение, една дисхармония, която постоянно се заражда между личните чувства на човека и неговата мисъл. Ставаш разсеян, запример, страхуваш се или пък честолюбие имаш. В страха се свишаш, свишане има. В честолюбието искаш да се издигнеш. Като се уплаши човек, той се свишва. Животното, като се уплаши, то

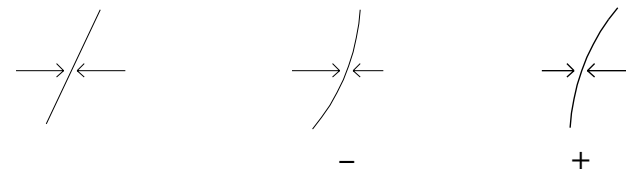
* Стенна печка (нар. от унг.).

ляга. Аз имам такова едно наблюдение. Разхождам се един път и виждам един заек пред мене легнал. Гледам го, той не става, скрил се и мисли, че не го виждам. Скрил се, очите му отворени. Гледам този заек умрял ли е. Наближавам до него. Той седи, мисли, че не го виждам. Аз се наведох, хванах го за ушите. Той започна да рита. Питам го, разговарям се, казвам: „Ти, види се, голям философ си, искаш да видиш дали ще те изям, или не.“ Седи така и ме гледа. Като го хванах за ушите, той издаде малко глас. Аз, като го гледах, че седи така неподвижен, мисля си какво прави там, как тъй да седи. Той се скрил и в дадения момент от страх той не мисли. На него главата е валчеста, ушите са дълги. Той показва, че обича живота. Той си мисли, че аз съм зает, не бяга от мене. Той не бяга от мене, понеже моите очи не са насочени към него. Вярва, аз нагоре гледам с очите си, мисли, че не го виждам, защото на друго място са очите ми насочени. Като го наближавам, не се ококорвам, не искам да го уплаша. Аз си мисля умрял ли е този заек, защо не се мърда, защо не бяга. Аз го гледам, не се обръщам да го наблюдавам, влизам в положението му. Казвам, ако аз съм на негово място, и аз ще искам да живея. Не иска да бяга: може да си почива, може да е бягал дълго време, уморил се и сега почива. Това са мои предположения. Дали това е така, или не, това е друг въпрос.

Казвам, в страха човек се свива, а в личните чувства той се изправя. Като го иде, той казва: „Вие знаете ли кой съм аз?“ Вие бутнете една оса или един паяк, той се дигне на краката си. Колко крака има паякът? Осем. Като се дигне, погледне. Казвам: „Ти си отличен предач, най-хубава прежда изпридаш, специалист си.“ „Не само това, но разбирам нещо и от геометрия. Пък по някой път и аероплан си правя, хвъркам във въздуха, без да имам крила като птиците. Може да си направя един аероплан, да хвъркам.“ Той е учен. По някой път той все трябва да огъне, и това огъване не е лошо, защото при огъването, в кривите линии се харчи много малко енергия. В кривите линии се пестят енергия. Те дават най-малкото съпротивление.

Вие сега говорите за носовете. Такъв един нос показва,

че налягането отвътре е слабо, а отвън налягането е силно. Има носове, които отвън са корубести. Хора с такива носове мислят много, налягането отвън е слабо, а налягането отвътре е силно. Ако отвън налягането е по-слабо, носът е изпъкнал навън. Издадената част показва, че вътрешното налягане е силно. Вгълбнатината показва, че разумните условия отвън, които действат, са по-силни. Има една мисъл в налягането. Може баща му, майка му, праядо му, може обществото... Има колективно налягане, от което да са се образували тия вгълбнатини на носа. На някои налягането е толкова силно, че накрая носът се закривява. Във всички песимисти носът е закривен накрая, значи отвън условията са лоши.

Правата линия има равновесие, еднакво е налягането, а в кривата линия налягането не е еднакво от двете страни. В тази крива линия налягането може да извадим математически така – с *плюс* и *минус*, но при сегашните условия това са вече резултати. Плюсът е вече резултат на ония сили, които действат отвътре в човека. Така може да се обясни налягането. Някои хора имат широки рамене – налягането е силно. У някои хора раменете са легнали: външните условия са по-лоши и вследствие на това се огъват раменете. Мирният човек се е приспособявал, тази линия на раменете станала крива, за да се избави от

противоречията на живота.

Та казвам, сега със своята мисъл човек трябва да си съдейства. Говорите за един нос от седем сантиметра. Знаете ли какво е един нос от два, три, четири, пет, шест сантиметра, от седем сантиметра. Какво отношение има? Имате:

$$7 \cdot 3 = 21.$$

Двайсет и един сантиметра дългото лице знаете какъв характер има? Или лице от двайсет сантиметра, или от деветнайсет, или от осемнайсет, или от седемнайсет, шестнайсет? Различават се. Голяма разлика има. Ако вземете лице от двайсет и два сантиметра, двайсет и един, деветнайсет, осемнайсет?

Лица, които имат двайсет и два сантиметра, те са продълговати лица. При двайсет и два сантиметра какъв резултат ще има? В двайсет и два сантиметра трябва да вземете в съображение широчината на гърдите каква е. След това трябва да вземете в съображение обиколката на врата каква е, да измерите и обиколката на ръката колко е, да измерите дължината и на пръстите, колко е дълга ръката. После при двайсет и два сантиметра да видите каква е височината. Човек, който има двайсет и два сантиметра дълго лице, колко е висок? Ръстът му може да 165 сантиметра, нормалната височина. Може да е 164, 160, 150, 140. Някои вървят нагоре от нормата – 170, 171, 181 до 190. Имате и много рядко два метра.

То това е един научен материал. Тия числа са относителни. Това са числа, които ние си създаваме. Когато природата създава човека, тя му създава едно лице идеално. Това идеално лице изисква идеални пръсти, идеална ръка, идеални очи, всичко идеално трябва да бъде. Щом съществува една дисхармония в пропорциите – лицето е правилно, но рамената, да кажем, не са правилни, има една вътрешна дисхармония, ред поколения са се отклонили от правия път.

Сега ние се стремим към онзи Божествен принцип –

когато говорим да се създаде един характер в човека, разбираме да се създаде не едно статическо тяло, но едно тяло, което да съответства на човешкия ум, едно тяло, което да съответства на човешките чувства и на човешката воля. Да кажем, някой път вие сте сприхав – значи вашето сърце не е доразвито. Някъде умът не е доразвит, някъде волята е слаба. Значи тялото ви в туй отношение не е завършено. Всеки един от вас, и най-слабият, ако се упражнява, може да вдигне с едната си ръка седемдесет и пет килограма. Аз съм гледал мравя, която носи десет пъти по-тежък товар от тежестта на нейното тяло. Казват някои, че скачат. Една бълха скача може би сто пъти от нейния бой. Тя скача някой път на два метра разстояние. Как се е научила? Като я бутнеш, като скочи, не може да я намериш. Кога се е научила да скача?

Казвам, сега ние имаме възможност да подобрим условията, при които живеем, не да ги изменим. Тия условия съществуват. Вие, ако измените вашето вътрешно състояние, ако измените състоянието на вашия ум, ако измените състоянието на вашето сърце и ако измените състоянието на вашата воля, ще видите, че хората, между които живеете, веднага другояче ще се отнасят с вас. Ред наблюдения съм правил. Аз съм минавал някой път между лоши кучета, дето има. Тичат всички кучета, аз ги гледам. Извадя едно геврече и го дам на това, дето иде най-напред. То се спре, погледне ме, изяда го. Дойде друго, и на него дам. Спрат се всичките. Дам и на другото. Те започнат да въртят опашка. Ако се наведа и хвърля камъни, веднага ще се нахвърлят всичките. Казвам на тях: „Аз съм миролюбив човек, излязъл съм да се разходя. Ни най-малко не мисля да правя зло.“ Стопанинът негодува, казва: „Да не подкупваш кучетата с хляб.“ Казвам: „Понеже кучетата са много разумни, затова им давам малко хляб. Одобрявам, че добре си изпълняват службата, аз ги възнаграждавам с малко хляб.“

Казвам, вие се сърдите на себе си. Една норма: като срещнете човека, не търсете неговата погрешка, понеже това го знаете. Търсете в него да намерите една добра черта, гръж-

те ума си във връзка с тази добра черта. То е основната мярка, с която може да манипулирате. В себе си не търсете лошите страни, дръжте в ума си добрата страна – същия закон. Дръжте в ума си нещо добро. Казваш: „Аз съм неспособен.“ Това не е право. „Това не може да направя.“ Може би това не е вярно. Донякъде е вярно, но не е вярно, че не може да направиш. Може да направиш.

Казвам, мислете право, чувствайте право, постъпвайте право. Защото, като мислите право, вие имате на страната си целия Божествен свят, като чувствате право, вие имате Божественото на вашата страна. Това са три правила. Човек, който иска да сполучи във всяко отношение, трябва да мисли право. Аз не говоря да мисли по известни закони, по някакви логически правила. Правилно мислене значи да не допускаш в ума си никаква фалшива мисъл, никакво колебание, защото бихте допуснали тия противоположни мисли, ако светът не е организиран. Но в природата нещата са организирани. Хиляди години, които са минали преди нас, всичките онези, които са живели с тази идея, са имали много малко спънки и те са преодолявали спънките.

Ние сега искаме да преорганизираме себе си, да пресъздадем себе си. Няма какво да пресъздаваш себе си. Ти просто ще започнеш да работиш, както си създаден. Ще дадеш ход на онова Божественото в себе си – то да работи, ще дадеш ход на твоите Божествени чувства – те да действат, и на своята воля – да действат тъй. Оставете се мисълта ви да действат. По някой път вие искате да въздействате на вашата мисъл. Ти, който си невежа, как ще въздействаш на ума си? Много пъти се казва, че умът е див кон. Така се говори, но не е така. Умът е подивял по единствената причина на нас. Ние сме го подивили. Най-последно не вярваме на нашия ум, не вярваме и на нашето сърце. Казва: „Аз не вярвам на сърцето си.“ Ако ти не вярваш на себе си, на своя ум, ако не вярваш на своето сърце, на какво ще вярваш? Че как ще бягаш в Бога извън твоето сърце и извън твоята воля? Че именно Бог е в твоя ум. Щом не вярваш, извън твоя ум как ще се прояви Той? Казвате: „Каквото Господ каже,

така.“ Как разбирате вие *каквото Господ каже*? Ако идете в училище и кажете *каквото Господ каже*, но не учите, какво ще каже Господ? Ако затворите очите си и не ги отваряте и кажете *каквото Господ каже*, ще се блъснеш някъде. Господ направил очите ти, да ги отваряш и да ги затваряш. Защо трябва да отваряш очите си? Но околното деликатно работи и клепачът най-деликатно работи, ти ще отваряш и ще затваряш очите си. Когато човек се интересува, когато наблюдава, не мига. Когато се страхува, тогава мига, очите не може да се концентрират. Чувството на страха кара очите бързо да се движат. В хората е така, в някои животни не е така.

Казвам, като ученици вие си турете една норма да мислите. Изключете противоречията. Противоречията са неща външни. Тия неща, които ние ги допускаме, сме ги допускали много пъти, вследствие на това се е образувал целият свят. Казвате: „Аз тъй чувствам.“ Ти си на кривата страна. Срещате един човек. Един чувства, че го обичате. Друг казва: „Аз чувствам, че е добър.“ Друг казва, че не е добър. Кой е на правата страна? Среща ви един човек, не го харесвате, понеже има да му давате. Като го видите, казва: „Има да ми даваш“, започва да ви чете молитви като някой поп. Срещате друг – има да ви плаща. Той носи парите, вас ви е приятно. Онзи, който ви дава, ви е приятно, онзи, в дадения случай, взема нещо – не ви е приятно. То е едно субективно схващане. Вие, по този начин като разсъждавате, не можете да бъдете на истинския път на истината. Някой човек може да ви каже някоя погрешка – вие сте неразположени. Някой ви похвали – вас ви е приятно. Не е лошо да ви похвалят, някой път е един малък подтик. Някой път е хубава похвалата. Някой път и една забележка е на място. Един от великите художници в Гърция нарисувал една картина. Минава един обущар, гледа картината, казва: „Обущата не са добре направени.“ Той взел, че поправил обущата. Този обущар се окуражил и взел да търси други погрешки на картината. Казва му: „За обущата си майстор, но не си и за другите работи.“ Дойде някой и ви каже, че обущата ви не са хубави. Ако е

майстор, направете си нови обуца, но ако той рече нещо и за грехите – *това не е ваша работа*, кажете. Всеки човек, който е специалист и ви прави забележка, приемоте на драго сърце.

Няма по-голям специалист от природата, вярвайте в това. Тя иска ние да се върнем в първото положение, при най-лошите условия, в които се намираме, да повярваме, че ще извлечем полза от тях. Аз съм привождал примера за хора болни, които са на умираше. Казва: „Ще се мре“, но като повярва, че няма да умре, оздравява. Ние имахме един наш приятел, той сега е заминал, но преди да замина, преди петнайсет години, бях в дома му. Дойде неговата другарка, казва: „Наш Иван заминава. Да го поживи Господ. Ако той замина, какво ще правя с толкова малки деца?“ Отивам при него, той пъха. Навеждам се над него, слушам, той мърмори. Като мърмори, схващам, че се моли. Нарежда той, че е правил прегрешения. Казва: „Господи, направи да изправя живота си. Ако умра, тия деца остават, нищо не съм направил за Тебе. Остави ме, каквото ми кажеш, ще правя.“ Казвам на жена му: „Мъж ти няма да умре. Утре ще бъде здрав.“ Действително на другия ден беше здрав. Хвана един кон, отиде някъде. Като се върна оттам, дадох му служба: от Търново да ходи до Горна Оряховица. Отиваше през баира и се връщаше. От всичките болести оздравя. По-напред не беше готов така да ходи, но след боледуването – от Горна Оряховица в Търново. Казва: „Нали оздравях, отивам. Много съм благодарен, че оздравях и ревматизмът си отиде.“

Казвам, няма да се боите, като има да изминавате този баир. Каквито и мъчнотии да имате, считайте, че са намясто.

Сега какво трябва да турите в ума си? Мислете право. Знайте, че живеете в един свят, дето всичко е на място. Чувствайте право, защото всичко, което чувствате, е намясто. И постъпвайте право.

Не да бъдете в едно статическо положение. Защото ние носим последствията на хилядите поколения, които са живели криво. Сега имаме един живот те да се поправят. Да усетим благата на природата, да гоидем до нея. Да почувствате нейно-

то богатство, което тя може да ви даде.

Казвам, мислете право, за да се ползвате от богатствата на умствения свят на природата, чувствайте право, за да се ползвате от богатствата на духовния свят на природата и постъпвайте право, за да се ползвате от всичките блага на физическото поле. То са правила, за да бъде човек здрав, щастлив и доволен на земята.

Туй няма да гоиде изведнъж. Целият живот, откато се родите, докато заминете на другия свят, да бъде усилие да искате право да мислите, да бъде усилие да искате право да чувствате и право да постъпвате.

Или природата ще ви говори като майка, всякога ще виждате веселото ѝ умно лице, тя всякога ще бъде на вашето разположение – каквото поискате, няма да ви откаже.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Девета лекция на Младежкия окултен клас
8 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

СИРОМАШИЯ И БОГАТСТВО

„Отче наш“

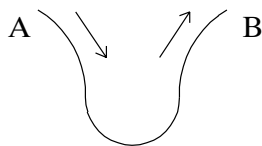
Кои бяха положенията на миналата лекция?

Какво значи да мисли човек? Когато казваш: „Аз ще пея“, без да пееш, какво значи? Казваш, че пееш, но не пееш. Човек може да говори за светлината, без да има светлина около себе си. Нощно време може да говори за светлината, без да има светлина. Бедният може да говори за пари, без да има пари. И болният може да говори за здраве, без да има здраве.

По какво се отличава един човек, който мисли? По какво се отличава един човек, който чувства, и един човек, който постъпва? Кои са отличителните черти? Кои са отличителните черти на белия и черния? Казвате: бяло и черно. Кои са отличителните черти на бялото? Те са маловажни работи, казвате: влиза и излиза. Каква е разликата между влизането и излизането?

Какво ще наречем това положение, слизане надолу и възлизане нагоре? Кое се е родило по-напред в света, сиромашията или богатството? Вие по някой път питате защо сте сиромаси или защо сте богати. Философски въпроси. Кое се е родило по-напред, сиромашията или богатството? Богатството. Сиромашията – после. Кое се е родило по-напред, знанието или невежеството? Имало ли е първоначално хора?

Раждане, значи проявяване. Да се роди нещо, значи да се

прояви. Но преди да се е проявил човек, той е съществувал някъде като една възможност. От какво зависи днешната светлина на земята? Нали от слънцето. Иге момент, когато слънцето изгрява. Кое е причината, слънцето ли е причината, или земята е причината? Каква е службата на земята? Каква е службата на слънцето? Сега същият въпрос се поставя: слънцето ли се роди по-рано, или земята?

Вие по някой път сте недоволни от сиромашията. Щом сте недоволни от сиромашията, скарали сте се с нея. Щом сте доволни от нещо, то ви е приятел. Недоволен си от сиромашията, между сиромашията и тебе има речено-казано, обикновени думи. Тогава сиромашията се сърди, и ти се сърдиш на сиромашията. Гледате се, но срѣдня има. Питам защо хората се карат със сиромашията? Най-първо, защо сте недоволни от сиромашията? Какво лошо има в нея? Кое е лошото на сиромашията? Може ли да кажете кой е първият, който кръстил сиромашията? Кой даде това име? Българите казват *сиромашия*, англичаните казват *poor*, французите казват *pauvrete*, германците казват *Armut*. Кой ѝ даде това име? Вие запитвали ли сте се някой път защо сте сиромаси?

Когато слънцето изгрява сутрин и когато залязва вечер, каква е разликата между изгрева и залеза? Изгревът започва с тъмнината и свършва със светлината. Залязва – започва със светлината и свършва с тъмнината. Някой път вие имате една ясна мисъл, имате закона във философията. Всякога слизането подразбира инволюция, слизат нещата. Щом започнат да се качват, има еволюция на нещата. Вие сега всички се справяте с инволюционните мисли за живота. Слизате, имате високо мнение за себе си, че забравили сте. Имате високо мнение за себе си, че сте отнякъде, не знаете откъде сте тръгнали. Че сте тук, знаете, от коя станция тръгнахте, не знаете, никой не помни. Че сте сега на тази станция, знаете, като заспивате, забравите.

Да допуснем, че вие сте недоволни. Кои са качества на недоволството? Кое става причина да сте недоволни от някои

неща? Сиромашът е недоволен, че не е богат. Той желае богатството, не желае сиромашията.

Какво разбирате под инволюция, инволюционен начин? Богатият е доволен от богатството си, сиромашът е недоволен от сиромашията си. Макар да сте недоволен, богатият е кандидат за сиромашията. Когато си недоволен от сиромашията, си кандидат за богатството, мечтаеш за богатство. Колко души има във вас кандидати за богатството? Два процеса са. Смяна трябва да стане. В света ние не разбираме какво нещо е една смяна, имаме едно смътно понятие.

Ти си недоволен, имаш идея за сиромашията. Вие нямате правилно понятие какво нещо е сиромашията. Вие подразбирате сиромаш човек да няма пари. За сиромашията, щом гоїде, мислите, че който пари няма, той е сиромаш. Ако имаш говеда, ако имаш овци, най-първо, се унижаваш, казваш: „Аз не съм говеда, не съм овца, не съм птица.“ Считаш, че не си като тях, не ги желаеш. Но те те правят да си богат. Туй, което в твоя ум е ниско, те прави богат. Като имаш говеда, си богат; като имаш овци, си богат; като имаш кокошчици, си богат. Като имаш хиляда кокошки, по един наполеон кокошката – хиляда наполеона. Тия кокошки, които те унижават, те те правят да ходиш с достойнство. Като нямаш кокошки, наведеш се. Защо, когато имаш хиляда кокошки, се издигаш, когато нямаш, се навеждаш? А кога човек се навежда? Аз се чудя защо хората при сиромашията се навеждат, когато нямат нищо на гърба си. При богатството да се наведе, разбирам, понеже е натоварен, естествено е, но сиромашът да се наведе, туй не разбирам.

Как си го обяснявате, че при сиромашията човек се навежда, а при богатството се издига нагоре? По някой път произнася ли ли сте думата *сиромашия*? Казвате: *си*. Какво значи *сиромаш*? Туй са главните букви на сиромаша. Я изпейте: *сиромашия*. Тя песен иска. Какъв глас да ѝ дадем на сиромашията? Ако вие не сте сиромаш, щом вие не сте

СИ – Б

РО – С

МА

Х

сиромаш, вие нямате възможност да си дадете нещо. Само на сиромаша може да дадете нещо. Само богатият може да даде. Богатият няма възможност да вземе, но има възможност да даде. Само богатият може да даде. *Си* как да го пеem? Трябва да се създаде една песен за сиромашията. Представете си, че имате една малка капка. Тя е безопасна. Имате една капка, *си*, водна капка. Тази малката капчица малките мушици считат едно благо, но милиони такива капки на едно място стават опасни: в тях човек може да се удави.

Казвам, сиромашията какво съдържа в себе си? Кои хора са активни, сиромашите или богатите? Има две понятия за сиромашията. Вие вземате сиромашията като болезнено състояние. Болест и здраве. Астрологически винаги обвиняват Сатурн. Каквото нещастие стане в света, казват: „Сатурн.“ Сатурн хабер няма. Хората казват: „Сатурнов тип“ – който е виновен, но той не е виновен. „Има нещо в тебе сатурново.“ Че какво може да се сърдите на един сатурнов тип, който може да разсъждава философски? Какъв тип е сиромашът? Хороскоп ако ѝ направите, на сиромашията, какъв тип е? Богатството какъв тип е? Аз наричам учен човек онзи, който може да се справи със сиромашията и богатството. Като срещнеш, знаеш как да се справиш.

Да разбираш езика на сиромашията. На какъв език говори сиромашията? На всичките хора говори, всички хора познават сиромашията. И богатството е познато. Има едно естествено положение на богатството, то е благо. Има едно неестествено положение на богатството. Ако ти си сиромаш, има една сиромашия, която е ужасна. Сиромаш си – нямаш никаква добродетел, то е сиромашия. Богат си – имаш добродетел. Може ли да продадете добродетелта за нещо? Думата *добродетел* може да я преведете някъде. Кое е добродетел в света? Туй, което не може да се продава. Що е добродетел? Туй, което не може да се продаде, то е добродетел. Туй, което може да се продаде, то не е добродетел. Значи сиромашията има една добродетел, която не може да се продаде. В това седи всичката

сиромашия.

Сега в какво седи качеството на богатия? Какво има богатият? Вие вече имате понятието за сиромаша. Сиромашът има една добродетел, която не може да се продаде. Сиромашията не може да я продадеш. Сто пъти доброто да продадеш, и може, щом го продадеш, погледнеш, пак дошло. Казва: „Никъде не стоя.“ Не седи никъде. Хората, на които си го продал, казват: „Не седи въкъщи, ще се върне при тебе.“ Но доброто турете на работа, може да работи. На сиромаша там е всичката мъчнотия, че той не знае езика на доброто. Доброто, като не го туриш на работа, то те мъчи.

Сега всички вие се мъчите от какво? От две неща се мъчите. Всички вие се мъчите от доброто. Как ще докажем, че се мъчите? Аз без да ви говоря, за втория път докажете ми как се мъчи човек от доброто. Гладният, като не може да яде, как се мъчи от яденето? От яденето се мъчи. Гледа яденето, не може да го яде. Представете си, че ръцете са свързани, пред вас има хубаво ядене, три-четири дена не сте яли. Яденето пред вас седи, вие не можете да го ядете. Защо вие се мъчите? Нямате възможност да го ядете. Всички вие се мъчите, имате желание, свързани сте. Има нещо, което ви мъчи, считате известно благо, пък нямаме възможност. Но то са предположения, че нямаме възможност. Туй, което виждаш, може ли да го постигнеш? Слънцето, което виждаш, може ли да го постигнеш? Светлината, която приемаш, тя е дошла при тебе, но ти не искаш да знаеш какво има слънцето. Каква ще бъде разликата, ако гледаш слънцето и си тук, на земята, и ако си на самото слънце? Каква е разликата?

Вие всички се намирате в едно положение, което не е ваше. Вие сте като войници, на които заповядват: „Наляво, надясно...“ „Наляво!“ – наляво. „Надясно!“ – надясно. „Направо!“ – направо. „Стой мирно!“ – седиш. „Тръгни!“ – тръгнеш. Като войници постоянно ходите. Сега гишате, не сте господари. Ако гишаш, приятно е, ако не гишаш, ще се мъчиш. Ако гледаш, ще ти бъде приятно. Ако слушаш, ще ти бъде приятно, ако не

слушаш, ще ти бъде неприятно. Ако работиш, ще ти бъде приятно, ако не работиш, няма да ти бъде.

Казвам, при сегашните условия трябва една нова философия, с която трябва да започнете. Да започнеш науката сиромашия – С. Имате с. Какви черти има с-то?

СИРОМАШИЯ

Има две страни. Какво означава плюсът? Туй са задължения. Защо си станал сиромаш? За да се научиш да работиш. Всеки, който е сиромаш, той работи, да се учи да пее. Всички възможности седят в сиромашията. То е курс, който трябва да минеш. Като минеш този курс, ти започваш като сиромаш, свършваш като богат.

Тъй разгледана, сиромашията има смисъл. Разгледана сиромашията в нейното статическо положение – че нямаш пари, нищо не означава. Има ли някой от вас сиромаш? Няма нито един. Вие още не знаете какво нещо е сиромашия. Вие говорите за сиромашията, но нито един от вас не е сиромаш. Толкоз време ходя да търся сиромашията, не съм намерил още сиромаш човек. Намерил съм актьори да изграт, колкото искаш, облечени в какви ли не скъсани дрехи, скъсани обувки, но не е сиромаш. Или шапка няма, или риза няма. Това не е сиромашия. Вие имате един ум, трябва да го употребите. Сиромаси ли сте? Не сте. Имате един капитал, който трябва да обработвате. Че ти може да станеш богат само в една минута. Ти си силен човек, имаш сила. Имаш един богат милионер, хвани го за гърлото – на богатия отива всичкото богатство. Този ще го удуши. Една дума рече на този човек, че ако искаш, ще избавиш богатия. Онзи го души, кажи: „Остави този човек.“ Отмахнеш го. Някой души богатия. Иди, хвани го за ръцете, освободи го. Богатият ще ти даде богатство.

Вие имате едно неразположение. Защо не обяснявате психологически? Хванал някой от вас богатия за гушата и го души. Всяко неразположение, отчаяние, показва, че вашия богат го души някой. Защо не го освободите. Иде този, който го души.

Кажу: „Какво правиш? Остави този човек.“ Освободете себе си, кажете: „Да се освободи човек.“ Освободете вашия богаташ, не го душете. След като го освободите, веднага ще се зароди желание, ще започнеш да мислиш. Туй, което наричаме психологически мисъл, то е моментът, когато си освободил богатия от някое голямо нещастие. (*Към една сестра:*) Олга, как освобождаваш твоя богат? „*Пей.*“ Пеемето отпосле иде. Най-първо, трябва да се воюва. Вие тупате богатия, сиромаша никой не тупа, сиромаша няма какво да го тупаш. Сиромаш разбирам човек, който е свободен от всичко, няма какво да го тупаш.

Ако искаш да си починеш в света, трябва да станеш сиромаш. Всичката философия в живота седи: ако искаш да бъдеш щастлив, стани сиромаш. Няма нищо да те мъчи. Представи си сутрин – имаш хиляда кокошки, имаш хиляда патици, имаш хиляда прасета, имаш хиляда коне – като станеш сутринта, всичко туй закръкало. Сам трябва да се справяш. На кокошките трябва да даваш да ядат, на патиците, на свинете – всичко закръкало. Може ли да бъдеш свободен? Голямото безпокойство в света произтича от голямото богатство. Всички казват: „Давай.“ Сиромаш ли си, никой няма да те вика. Седиш спокоен, казваш: „Олекна ми на душата.“

Сега казвате: „Все си е хубаво човек да има хиляда прасета.“ Едно прасе около сто килограма, колко струва сланината, не зная. Колко струва свинското месо? Трябва да знаете. Казвате: „Не употребяваме свинско месо.“ Парите употребявате ли ги? Но се интересувате колко върви златото. Грамът колко е? Сто и шестнайсет лева. Ами месото колко е? Ако някой път се отчаяте, искате да се самоубиете, яжте свинско месо. Щом ядеш, престане ти отчаянието. Отчаянието се лекува със свинско месо. Ще го опечеш на кебап хубаво, ще туриш малко лимон отгоре.

Да допуснем, че имате злато, имате и една бучка захар. Златото е от минералното царство, захарта е от органическото царство. По какво се отличават? Ако турите златото във водата, не се топи. Ако турите захарта, тя се стопява. Има

нещо във вас, което се топи, пък има нещо, което не се топи. Туй, което не се топи, и то е добро, но трябва да знаете как да го употребите. Ако всичко се топи, зло е. Но ако всичко не се топи, пак е зло.

Да кажем, вие седите в себе си и сте недоволен. Захарта показва как можете да се освободите от вашето недоволство. Ти имаш известно недоволство, имаш някаква болест, имаш някакви препятствия. Захарта показва по кой начин може да се освободиш. А пък златото, и то се топи, но при друг случай. То във водата не се топи, но в огъня се топи, при хиляда и шестстотин градуса значи то се топи. Захарта показва при обикновения живот как да се справите лесно. Захарта е най-лесният метод за справянето с мъчнотии. Златото показва как да се справяте с големите мъчнотии. Златото е огън. За да бъдеш силен, трябва да разполагаш със златото, при слабостта – със захарта. Сиромашията се занимава с какво? Със захарта. Богатият се занимава със златото, затуй го има – всичкото злато трябва да го превърне в работа.

И тъй богатите хора защо ги пращат в ада? Да се разтопи златото. Защо захарта я пращат във водата? За да се разтопи.

Та казвам, мисълта е един процес, както аз я разбирам. Ти си богат. Ти за да се освободиш от своето богатство, трябва температура. За да се освободиш от своята захар, трябва ти вода. Ако имаш несгоди в живота, от какво произтичат? Защото несгодите могат да произтичат от сиромашията. Несгодите може да произтичат от захарта и от златото. В живота имате такива състояния. Богатите хора навсякъде са изложени на голям страх. Един богат човек постоянно се страхува. Дето мине, го е страх, да не би да го претрепят заради богатството. Сиромашът ходи, никой не го претрепва, но вътре има разбойници, те го преследват, казват: „Дай ни от твоята захар.“ Туй, което го мъчи, то са вътрешните разбойници, които захар искат от него. Външните разбойници търсят злато, а вътрешните търсят захар.

Кои търсят захарта? Децата. Значи вътрешните разбойници са децата. Вътрешните разбойници, това е водата, външните разбойници, това е огънят.

Когато имате една мъчнотия, вие ще може да я разрешите или чрез вода, или чрез живот, или чрез огън (това е човешкият ум). То е закон. Има известни мъчнотии, които може да ги разрешиш чрез ума си, има други мъчнотии, които може да разрешиш със сърцето си, има други – с волята си. Да допуснем сега, че вие имате едно мрачно настроение, толкова мрачно, че животът се обезсмисля, казвате: „Не ми се живее.“ Даже сте имали такива задачи. Няма някой от вас, който да не е имал. Казват: „Не ми се живее.“ Какво разбирате под думата *не ми се живее*? Същото нещо е, когато някой каже: „Не ми се работи.“ Защото животът сам по себе си е великата работа, единствената работа, която е дадена на хората – да живеят. Другите работи отпосле се явяват. Как ще се справите с онова мрачно настроение?

Един малък опит. Давам ви на езика нещо стипчиво или нещо горчиво. Как ще се справите с горчивината? Плънеш, плънеш, като изплънеш, горчивината ви замине. Ти не искаш да плънеш, но ти искаш, не искаш, плънеш – очисти се горчивината. От горчивината ще се освободиш, като плънеш. А с отчаянието как ще се справиш? Направете един опит: ако ви заболи някой път коляното, плънете най-малко сто пъти, вижте какво ще стане. Като ви заболи коляното, никакъв компрес не туряйте. Започнете да плънете. Като плънеш три-четири пъти, ще оздравее коляното. Сто пъти като плънеш, ще стане една промяна. Щом ви заболи коляното, търсите лекар. На лекаря ще хванете превозно средство, да разбере какво е на коляното. Той ще каже: „Известно възпаление има там.“ Станало някакво възпаление – ще предпише някаква рецепта с някакви мазилки на коляното. Някой път оздравее, някой път не оздравява. Българите лекуват заболялото коляно разнo. Какво ти коства сега да плънеш на коляното си отгоре? Христос като дойде и един сляп като Го срещна, Той плъ на земята, направи кал, намаза очите на слепия

и му каза: „Иди се измий.“ Изми се човекът и прогледа. Ако не беше плъол и не беше намазал очите, и не беше му казал да иде да се умие, щеше ли да прогледа?

Вие всички сте майстори на плъенето. Няма някой от вас, който да не е плъол. Броили ли сте някой път колко пъти на ден плънете? Има ли ден никак да не сте плъоли, да прекарате целия ден, без да плънете? Колцина от вас има да не плънете цял ден? Ще забравите и ще плънете. Не искам да ви отучвам, ще ви създам нещастие. Благодарение, че плънете – ако не плънете, работите щяха да се влошат още повече.

Казвам, това са процеси. Процесите в нас съществуват, показват на всинца ви начини, по които може да се освободите от известни несгоди, които съществуват в света. Една несгода има, която вие не знаете, едно нарушение има в мисълта ви. Запример някой, като не знаеш как да говориш, може да си причиниш неприятности. Един приятел имаш, кажеш една дума не намясто, веднага се зароди едно противоречие. Някой път в тебе се зароди едно противоречие, понеже си казал нещо, което е в дисхармония с битието. Ти си недоволен от живота и критикуваш, недоволен си от живота и казваш: „Защо е създаден светът? Защо да съм сиромаш? Защо да съм болен? На мене ли се даде всичко това?“

Та първото нещо, спрете се върху една мисъл съществена, която е за вас. Задайте си въпроса на себе си какво искате, какво ви не достига. Искайте онова, което ви не достига. Всяко едно недоволство всякога показва, че има нещо, което не ти достига. Туй, което ти не достига, може да го добиеш по два начина по един естествен път. По един естествен път какво ви струва вас да кажете една хубава дума? Ако някой е сиромаш и ме пита как може да стане богат, щях да му кажа така: „Ако живееш в София, посети днес сто души богати хора, мини само в кантората на някой банкер, богаташ. Погледни къщата. Всеки ден да посещаваш по сто души богати хора най-малко. И като ги видиш, да ти стане приятно – ти си вече кандидат.“ Ако някой от вас иска да стане учен, да посети на ден сто души учени хора,

да посети къщите им и като ги гледа, да му е приятно, че са учени. Ако някой иска да стане музикант, да посети сто музиканти. Ако иска да стане поет, да посети сто души поети. Не зная в България има ли толкова поети. (*Учителят пее*). Я сега да изпеем: „*Си...*“ Повишен ли е тонът на сиромашията, или е понижен? Какво означават ниските тонове? (*Учителят пее:*) „*Си-ро-мах, сироммах, сироммах, -мах, сироммах, сироммах, -мах, -мах, сироммах, сироммах, сироммах.*“

Ако си сироммах, неразположен си, ти туряш в сиромашията нещо, което не съществува. Ти си го измислил това нещо. Трябва да го разтопиш. Направи сиромашията като средство за богатството. Ти, като намериш богатството, ще може да го оценяваш – сиромашията ще образува онзи път, да идеш до богатството. Ако нямаш сиромашия, няма да можеш да използваш и богатството.

Благодари, че си сироммах. Като станеш богат, пак благодари, гръж в ума ти сироммах пак да станеш. Като си сироммах, да имаш за идеал да станеш богат. Като си богат, да имаш за идеал да станеш сироммах. И двете неща трябва да ти бъдат идеал: идеалът да е сиромашията, идеалът да е богатството. То е естественото положение – да желаеш и сиромашията, и богатството. То е кръгът на движението.

В сиромашията трябва да бъдеш щедър. Ако ти си сироммах, в сиромашията трябва да се научиш на щедрост. И в сиромашията трябва да се научиш да работиш. Щом се научиш да бъдеш щедър, щом се научиш да работиш, ти богат ставаш.

Онзи, който не знае да пее, трябва да работи целия ден, да се упражнява. В пеенето има меки тонове, с които трябва да намажеш хората. Някой пее, но не може да ги намаже. Един тон може да бъде много чист, но да няма мекота в себе си, дава само едно отражение. Една картина може да бъде приятна, само е едно отражение. Меките работи са, които предават друго нещо. Мекият човек има едно качество, че има една възможност. Той дава нещо от себе си. Ако ти не омекнеш, ако си корав, на коравината трябва да гоиде огънят, да смекчи тази коравина.

Ако си мек, трябва някой път да станеш по-твърд. Твърдостта е едно постоянно качество. При дадени условия човек трябва да бъде твърд, при дадени условия трябва да бъде мек; при дадени условия трябва да бъде сироммах, при дадени условия трябва да бъде богат.

Сироммах ти трябва да бъдеш – когато възприемаш нещо, да слушаш. Сироммах трябва да бъдеш, когато слушаш някой концерт. Като слушаш, само възприемаш. Като се върнеш дома, прави всичката своя критика. И в живота възприемай живота тъй, както е. Слушай живота, каквото виждаш, да се радваш на това. Това е за този, който разбира.

Някои хора казват: „Оголяхме.“ Докато човек не оголее, човек не става. Но все таки човек се ражда с една мантия. Като се роди, вземат му царската мантия, събличат го, и тогава майката го обвие с една обикновена греха, казва: „Да се подчиняваш. Каквото ти казвам, ще слушаш. Ти си голям аристократ. Каквото ти заповядвам, ще мълчиш.“ Детето има право само да си поплаче по някой път. Майката започва с монархия и постепенно свършва с демократизъм, оставя го свободно.

Най-първо, всяка мисъл ще я ограничите. Ограничете себе си. След започване на вашите мисли, на вашите чувства и на вашите постъпки, да им давате свобода. Вие им дадете свобода, после ги ограничавате. То е естествен закон. Най-голямото ограничение ще туриш в началото. Природата започва с туй ограничение на сиромашията, казва: „Ограничи себе си до минимум. След туй започни да даваш на себе си свобода, всеки ден по малко, по малко, докато станеш напълно свободен.“

Та мислете върху закона за освобождаването – или водата, или огънят.

Хубаво е да направите едно стихотворение за сиромашията и за богатството, но няма да ги мажеш с червена боя, никаква гарнитура няма да туряш. Копринени грехи ще туряш, златни, но да не са позлатени. Брилянти ще им турите, но не стъклъца. Сиромашията като дойде, трябва да ѝ турите една царска мантия.

Сега кои са съществените неща, които оставам? Вие трябва да се освободите от вашите стари методи, които вие имате.

Вие, когато ви са студени ръцете, как се лекувате? (*Учителят духа на ръцете си*).

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Десета лекция на Младежкия окултен клас
15 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

СИЛА, УСЕТ, МИСЪЛ

„Отче наш“

Имате ли някаква тема? *„Нямаме.“*

Сестра Ольга прочете стихотворение за сиромаша и богатия.

„Махар Бену Аба“

Какво разбирате под сиромашия и богатство? Сиромашия и богатство, това са два метода в природата. Сиромашията е за напреднали същества. Човек, за да бъде сиромаш и богат, трябва да бъде много напреднал. Човек, за да оцени богатството, трябва да бъде сиромаш. За да придобие богатството, трябва да бъде сиромаш. Трябва да е богат за какво? За да оцени сиромашията.

И тогава имате двата стремежа. Богатият се стреми да не изгуби това, което има, страх го е да не го оберат. Богатият обича богатството, богатият има обич към богатството. Сиромашът не обича сиромашията. Той туй, което има, не го обича. Богатият обича богатството. Понеже богатият обича богатството, сиромашът не обича сиромашията си. Те и двамата се привличат, но интересите им са различни. Когато сиромашът се привлича от богатството, богатият мисли да не

го обере сиромашт. Когато богатият се привлича към сиромаша, той иска да вземе нещо от сиромаша. Сиромашт мисли, че е сиромаш, а богатият вижда, че в сиромашията има нещо, той го вика да му работи. В сиромаша има по-голяма сила, отколкото в богатия. Казва: „Аз съм ти дал от моето богатство, ти ще ми дадеш от твоята сила.“

Следователно става обмяна на външните благоприятни условия, които богатият има, с вътрешните условия на сиромаша, които той има. Следователно сиромашт разбира, че той има сила в себе си. Неговото заблуждение е там.

Казвам сега, сиромашията и богатството, това са два метода за изявление. Може да кажем, болезнено състояние имат сиромашите. Богатите имат две болезнени състояния. Богатият има страх да го не оберат. И сиромашт има страх. Богатият се бои отвън някой неприятел да не му вземе богатството. Сиромашт се бои да не би да умре от глад. И той се плаши, казва: „Сиромаш съм.“ Той се плаши от сиромашията, да не би да умре от глад.

За какво ще употребите сиромашията и богатството? „При пеенето.“ Може ли да ви послужи сиромашията и богатството при пеенето? Не може да ви служи. Ти, за да пееш, не трябва да бъдеш нито сиромаш, нито богат. В пеенето е необходима сила.

СИЛА, УСЕТ, МИСЪЛ

Тези гуми са двусложни. Какво означава силата, която е основа за усета? Усетът е основа за мисълта. Ти, ако нямаш сила, не може да имаш усет; ако нямаш усет, не може да имаш мисъл. Тогава туй може да го турите в човешката възраст. Младият започва със силата, възрастният – с усета, а старият – с мисълта. Те образуват цял един кръг. Когато тия работи не се разбират, както трябва, тогава имаме млади, възрастни и стари. Те са разединени. Тогава, когато се съединят, те образуват цяло. Те са семена, които растат. Ако ти като млад не

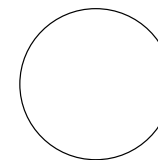
може да растеш, ако като възрастен не може да усещаш и ако като стар не може да мислиш, ти не може да разбираш живота. Когато пееш, ако ти в пеенето нямаш сила, ако нямаш усет и ако нямаш мисъл, песента за тебе е неразбрана. Или във всяка една работа светлината трябва да има три качества – когато работиш, трябва да имаш сила, усет, мисъл трябва да имаш в живота. Когато една работа няма в себе си сила, със сила не работиш. Нямаш и усет, нямаш и мисъл – тогава работата ти не е такава, каквато трябва.

Та казвам, често ония състояния във вас, които ги преживявате, младите, възрастните и старите хора – вие имате преживелици, при които младият не е в естествено положение, някой път усетът не е, някой път мисълта не е. Тогава, ако силата не е естествена, де трябва да я търсим? Законът е много верен. Ако младият не е живял в младините си както трябва, не е придобил сила. Във възрастния усетът няма да бъде естествен, в стария – мисълта.

Казвам, в младина човек трябва да придобива сила, възрастният – да придобива усет, а в старини – да придобива мисъл. Всички тия неща трябва да ги държи. Сега, както турям мисълта, ще турите една пространственост между тях. Ще кажете: „Този, младият, не може да бъде възрастен.“ Ще минат години, ще стане възрастен, после ще минат още години и ще стане стар. То е неразбрана работа.

Сега това нали е един кръг. Туй семе в себе си съдържа и трите качества. Да кажем, че ви се дава известна мъчнотия. На какво се дължи мъчнотията? Ако ти не може да се подмладяваш, сила нямаш. Ако ти не може да произведеш в себе си един усет, ти възрастен не може да бъдеш. И ако в себе си не може да произведеш една мисъл, ти стар не може да бъдеш. Всяка мисъл, която в себе си не съдържа сила и усет, на нея ѝ липсват две основни качества.

Сега имаме сила. Тази сила трябва да бъде добра. Какъв

трябва да бъде усетът? Усетът трябва да има топлина. Каква трябва да бъде мисълта? Мисълта трябва да има светлина. Силата трябва да бъде добра, усетът трябва да съдържа топлина, а мисълта трябва да съдържа светлина. Сега каква трябва да е мисълта? Кое е другото качество на мисълта? Тя трябва да бъде красива. Какво друго качество има мисълта? Трябва да бъде права. Какъв трябва да бъде усетът? Усетът, то е основата, която дава на известни чувства. Тия чувства трябва да бъдат благородни.

Та казвам, всичките съвременни хора разбират живота по един механически начин – искат да се проявяват, без в тях да има сила, без да има усет и без да има мисъл. Питам, ако на един човек дагете само богатство, за какво може да го употреби? Богатият ще се научи да яде много майсторски, да има най-хубавото ядене, ще се научи най-хубаво да се облича, да си почива на общо основание, от сутрин до вечер само да си почива. Ако направи някое движение – да се размърда, да се разходи. Старите турци, някой бей или някой паша, като излезе сутрин, ще иде на кафенето, ще седне, ще заръча едно кафе, ще заръча едно наргиле*. Наргилето седи от едно шише, турено в тлонбенкия**, с един маркуч, който е турен в шишето. На края на маркуча, той като потегли, водата в шишето клопочи, вдигне се дим. Ще вземе енифе, ще потегли пак маркуча, водата пак клопочи и така изпие кафето. Оттам ще се върне вкъщи. Туй е за богатия. А за сиромаша? Сиромашът какво ще научи? Защо сиромашът няма наргиле? На работа трябва да отива, на лозето целия ден. Какво излиза от лозето на края на годината? Тлонбенкията излиза оттам. Наргилето е чуканите на лозето, тлонбенкията е гроздето. Увиснало грозде вземаш. Като вземаш гроздето: о-хо-хо, колко е хубаво. Питам, коя тлонбенкия е по-хубава, наргилето ли, или гроздето?

* Ориенталски прибор за пушене, при който димът минава през стъкленица, пълна с вода (*пер.-тур.*).

** Изпъкнала поставка за стъкленицата на наргилето (*тур.*).

Казвам, сила, усет и мисъл трябва да бъдат във вашия живот като основа. В силата съзнанието е отвън. Един камък, който има сцепление в себе си, съзнанието го няма там. Житното зърно, което расте, в него има един усет. Житното зърно има усет. Човек мисли. Значи трябва да разбираш закона на твоето тяло, трябва да разбираш закона на органичното тяло и трябва да разбираш закона на мисълта.

Хубаво, сега да превърнем в музикална работа. Как ще го превърнем? Ако вземете „до“ – сила, ако вземете „ми“ – усет, ако вземете „ла“ – мисъл. Да изпее: „до“, „сол“ – сила, „до“, „ми“ – имате усет, и „ла“, „сол“ – имате мисъл. По два начина се пее: може да вземете от долно „сол“ и „до“. По закона на инволюцията ще вземете „до“, „ми“ на първата линия и „ла“, „сол“ може да вземете от горно „ла“ към „сол“.

Всяка семка трябва да се посее в земята и всяка мисъл – по същия закон тя си има свое начало. Началото на нещата започва със сила, развитието започва с усета, мисълта е завършекът, крайт на нещата. Тогава ние имаме в силата растене, живот, имаме и движение.

С : У : М. Имате едно естествено състояние. Всяко естествено състояние вие не може да го имате без сила. Някой път, ако вие сте разтревожени, ако вашата мисъл може да бъде разтревожена от вашите чувства и вашите чувства може да бъдат разтревожени от вашата сила. Допуснете, че вие си дигнете ръката и ударите един камък. Какво ще почувства камъкът? Ще те заболи ръката. Този камък не мисли, няма какво да го биеш. Ти ще вземеш работата, ти ще издържиш работата. Този камък, когато е на равно, той никаква работа не върши. Вие, че вземеш и го туриш на някой планински склон; като го туриш, върви надолу. Ако вземеш един голям снаряд, който няма никакво съзнание, туриш му сила и го изхвърлиш, той отива и върши работа. Но ти трябва да разбираш законите на твоето тяло.

Та по някой път вие в живота се спъвате от вашата сила с предмети, в които е вложена силата ви. Вие искате да

постигнете нещо, и не може да го постигнете. Искаш да пееш, не може да пееш. Искаш да помниш, не може да помниш. Искаш да говориш, не може да говориш, защото говорът се основава на човешката мисъл. Ако ти нямаш сила, ако нямаш усет и ако нямаш мисъл, ти не може да говориш. (*Учителят пее:*) „Сила, усет, мисъл.“

Когато пеете „Давай, давай“, то е сила. Когато пеете „Махар Бену Аба“, то е усет. Когато пеете „Фир-флор-фен“, то е мисъл.

Така е законът: ако ти в даването нямаш усет, даването не е нормално. Давай, давай, но трябва да имаш кому да даваш, да има кой да ти плати. Даването е на място. Без да изпееш песента, значи без да ти платят. Ако не се плаща, даването не е на място. Закон е: когато правиш добро някому, у онзи, комуто правиш добро, трябва да се яви в съзнанието една благодарност, в душата му да се яви благодарност, да оцени онова, което правиш. Тогава обмяната е правилна. Онзи, който дава, и онзи, който взема, комуто дават, и двамата се поощряват. Между онзи, който дава една външна облага, и онзи, комуто дават, а не плаща, се ражда разногласие.

Най-първо, трябва да благодарите за живота, който имате.

„Давай, давай“

В туй пеене трябва да има сила, трябва да има усет и трябва да има и мисъл. Ако пееш, и не влизат тия трите работи, тонът не излиза правилно. Една мярка за пеенето: всеки тон трябва да има сила, усет, трябва да има мисъл в него, мисълта е високият идеал, към който да върви. Онзи, който пее, каква е целта му? Ако аз пея на един болен човек, целта ми е, като изпея песента, да оздравее. Като пея на един сиромас човек песента, като му изпея песента, да престане да е сиромас. Като изпея песента на един глупав човек, да престане да е глупав, да поумнее; не да стане учен, но той да започне да мисли. Та

правата мисъл, да мислите, това е богатство. Да усещате, това е богатство и да имате сила, това е богатство.

Нека дойдем сега до усета. Там какво имате, в „Махар Бену“? Сека как ще вложим усета в една песен? Как ще вложим топлина в песента? Силата има голямо налягане, там се губи съзнанието, понеже, ако камъните биха имали съзнание, то страданията им биха били непоносими. Условията са толкова лоши, че нямат съзнание, да не чувстват страданията, които те имат. От неразбирането на този закон вие някой път искате да бъдете силни хора. Там е най-голямото страдание, което съществува, в силата. То е туй, празното пространство, големият студ. Вие искате да бъдете силни хора, но не знаете, че в силата преодолява студът. Вие искате да пътувате през пространството. Трябва да пътуваш с много тънка дреха, как ще се приспособиш към този студ? Сиромашията топлина ли е, или е студ? „*Студ*.“ Какво е лошото на сиромашията? Сега в живота тия пълните хора са богатите хора. Тънките хора, дето нямат мазнини, са сиромасите, нямат никаква мазнина. Всички ония, които нямат мазнини, са сиромаси. Тези, които имат достатъчно мазнини, са богати. В органическия свят хората, които имат мазнини, са богати, които нямат, са сиромаси. Върху нещата трябва да се мисли.

Вие мислите, че животът е лош. Животът, като няма сила, има едни несгоди в него. Когато няма усет, няма топлина, пак има несгоди. Когато няма мисъл, няма светлина, пак има несгоди. Студът е, който уравновесява топлината със светлината, понеже студениите неща са здравословните неща. Студ ли е това, петдесет градуса? Казват, че –273 градуса е абсолютният студ. Мисля, че на учените хора им трябва още два градуса до абсолютния студ. Мислят, че нещата, като имат –273 градуса, разпукват се, трошат се. Във вас като дойде този студ някой път, вие мислите, отчаяте се, не искате да живеете. То е големият студ. Онзи, който се самоубива, дошъл до 273 градуса студ. Тогава той се самоубива.

Следователно, когато човек не може да издържи извест-

ни условия, иска да ги измени, и ги изменя по един естествен път. Правилото в света е, по този път трябва да се изучава силата. Как трябва да се справите с топлината, която имате? Аз говоря за онази топлина на живота и за светлината на живота. Ако нямаш едно добро чувство, ако нямаш една добра мисъл, ако нямаш сила, де ще ги поставите? Силата къде ще поставиш? Силата ще поставиш във вашата брада, ще поставиш усета на вашия нас, ще поставиш мисълта на вашето чело. Ще видите как се различават, ще видите по какво се отличава човешката мисъл, по какво се отличава човешкият усет и човешката сила.

Я изпейте пак: „Сила.“ Основния тон как ще го вземете? Всеки тон трябва да има три качества, всеки тон трябва да има три неща: сила трябва да има тонът, топлина трябва да има и светлина трябва да има. Той едновременно трябва да произвежда в ума ви три неща. Някой път вие вземате обикновената музика. Тя се нагажда според условията. Трептенията на обикновената музика не съвпадат с трептенията на музиката на природата. В музиката на природата сила има, топлина има и светлина има, мисъл има в нейните песни. Ако пееш със сила, с усет и имаш мисъл, ти ще пееш много добре. Запример, ако се страхувате, какво ви липсва? Щом се страхуваш, липсва ти сила. Някой път искаш да пееш, страхуваш се. Страхуваш се, че може да те критикуват хората, че не пееш правилно. Пък тия, които те слушат, не са певци. Ти знаеш, учил си десет-петнайсет години за певец, като излезеш, страх те е от тази публика, да не би да те критикува. Значи критици са. Тия хора, макар да не знаят да пеят, може да разгледат, имат вътрешен усет. Вас всинца ви е страх от усета, усет имат тия хора.

Като пееш „сол“, ако го вземеш правилно, веднага в тебе ще се развие и разцъфне едно дърво, всичкото знание ще го чувстваш, то е „сол“. Щом имаш ясна представа, всичко в тебе е живо, може да изпъкне в ума ти, всичките цветове със своето уханье, то е „сол“. „Ла“ е всичките узрели плодове, които ги видиш, то е „ла“. Да кажем, ти имаш една мисъл. Ако тя не

може да изпъкне в ума ти, то тази мисъл няма сила, няма усет, не може да се постигне. Когато мисълта е ясна, тогава се постига. Силата е за тялото, усетът е за сърцето, а мисълта е за ума. Туй е всичко вътре във вас. Не мислете, че силата е вън от вас. Вие го търсите отвън. Той е вътре в сърцето. Мисълта е във вашия ум.

Вие сега търсите кой автор е казал нещо. Той е казал, но за да разбереш мисълта на другите хора, ти трябва да разбираш първо своята мисъл. Ти, ако не мислиш, не може да разбереш хората, които мислят. Ако нямаш усет, не може да разбереш хората, които чувстват. Ако ти нямаш сила, не може да разбереш силата на другите хора. То са връзки. Старайте се да бъдете силни. Не да бъдете външно силни, но да имате една вътрешна сила – връзка между всичките органи на вашето тяло. Сила, значи трябва да има връзка между чувствата и между мислите, то е силата вътре. Това, което държи нещата съединени, то е силата. А пък усетът е това, което ги подкрепя. То е храна. Топлината е, която принася храната. Топлината храни. И светлината храни. Светлината е храна за очите. Ако очите не се хранят със светлина, човек ще изгуби зрението си. Ако сърцето постоянно не се храни с тази топлина, и то изгубва своята сила.

Сега две идеи има. Когато хората пеят, се обличат много добре. Един, който дава концерт, ще бъде облечен официално. В света като пееш, облечи най-скромните грехи. Певецът трябва да се облече много скромно. Ако дойдете в природата, ще се облечете с най-хубавите си грехи. Това значи певец. Ние сме изменили нещата. При пеенето в света се обличаме много добре, при пеенето в природата се обличаме много скромно. Изменили сте реда на нещата. Скромно ще се облечаш тук, на земята, между хората.

Учителят пее: „Си“, „си“, „си“... „си“. Каква е разликата? В музиката имате терци. Малка терца. Казвате: „Я ми дай „до“, веднага ще го измеря.“ Не го мерете с аршин. Не че е без мярка, има мярка отвътре. Мярката в света е отвън. Тук

отвън мерят. Като вземеш точно, изведнъж с мярката го мериш. Тук ти имаш един камертон. (*Учителят показва двата пръста – показалеца и средния.*) И с този камертон някой път има грешки. Външно някой път може да го чуеш. Някой път и той има погрешки. Понеже си неразположен, трептенията не даваш вярно. Ако пея в някой хубав салон, много вярно дава. Щом съм малко неразположен, тогава трябва да взема (*с двата пръста*) „ла“ и „ми“. Ако „до“ е в първата октава, напрежението, силата, иска да се освободи. Във втората октава „ми“ ще бъде „до“. *„Разрешение ще има.“* Значи, след като излезеш от своето ограничение, си добил своето разширение. Като добиеш своето разширение, а туй се явило от движението, този тон, като се движи по една посока, той не върви по права линия. Вълните не вървят по една права линия.

Това огъване сега е „ми“. Каква е разликата между долно и горно „ми“? Сега това са понятия, не че сега ще разрешим въпроса. Човек в музиката трябва да бъде много голям музикант, за да се не спъне. Понеже вие сте създадени по закона на музиката, по природната музика сте създадени, дали вие сте певец, или не, вие трябва да мислите правилно. То е музика. Вие трябва да чувствате правилно и трябва да постъпвате правилно. То е пак музика. Ти не може да постъпваш правилно, ако не си музикант, ако нямаш тази вътрешна музика. Не може да постъпваш правилно, както трябва. Ще постъпваш някак си, но тази постъпка няма да бъде музикална. Може да имаш един усет, но усетът няма да бъде правилен. Може да мислиш, но мисълта ти няма да бъде правилна.

Ще изучаваме онази музика, която е вътре в нас. Ако тази музика вие разбирате, ще разберете и външната музика. Външната музика ще бъде като стремеж за вас за вътрешната музика. И музиката се нуждае от външен стимул. Не сега да се отхвърли външното. Аз наричам светската музика обективна музика, а пак вътрешната – субективна музика. Не че така я определям, но по нямане на термини я наричам обективна и субективна музика. Някои се спират и казват: „Как да пея обек-

тивно?“ Обективно как ще пееш? Аз казвам: „Изпей ми една песен тук, и хиляда английски лири ще ти дам. Ако не изпееш, пет пари не давам.“ Вече в ума ви седят хилядата лири. Някъде ще пееш без пари. Пред някой голям музикант отиваш като ученик. Той иска да му изпееш една песен, той пари няма да ти даде. Той ще иска да пееш, че да му се понравиш. Туй е субективното. Но и в единия, и в другия случай има смущение. При парите казваш: „Ако не може да изпея, не може да ги взема.“ При втория случай казваш: „Ако не изпея хубаво, няма да има добро мнение за мене.“ В единия случай парите няма да имаш, в другия случай неговото добро мнение няма да имаш.

Тогава вие казвате: „Трябва да се живее.“ Животът е най-великата музика. Добрият живот е музика. Ако не живееш музикално, не може да имаш благоволенieto на Бога. Бог ще те търпи, но в Неговата мисъл, като вижда твоя живот, казва: „Този живот не е музикален.“ Музиката не вземайте в тесен смисъл.

Сила, мисъл, усет – това са правила, с които човек може да се справи с всички мъчности в себе си. С мисълта може да се справиш с мъчностите в ума, с усета може да се справиш с мъчностите в сърцето, а със силата може да се справите с мъчностите в тялото. (*Учителят пее:*) „Сила, сила, сила.“ Какво означава повишение на температурата или понижение на температурата? Този тон показва една работа завършена: наближава да свършим училището, наближава да свършим една работа. „Си“ – започваш работата. „До“ – свършваш работата. „Си“, „ла“ – това е едно съвпадение с музикалната сила. „Си“, „ла“ представя естественото положение в природата, а не тази гама. Ако мъчността е в тялото, „си“, „ла“ не се вземат правилно. Ако мъчността е в сърцето, усетът не е правилен. Ако мъчността е в ума, мисълта не е правилна, законът на мисълта не е правилен. (*Учителят пее:*) „Сила, мисъл, усет.“ Ако знаеш, какво значи? Вие пишете с ъ мисъл, другояче ще минете за невежа.

Защо се пише така ъ? Между ъ и а каква е разликата?

Това са филологически работи.

Мислете сега върху силата, мислете върху усета, мислете върху мисълта. Мислете върху трите думи през цялата седмица. Като ви дойде наум, постарайте се да ги пеете. Пеете ги тъй, както вие знаете, криво-ляво ги пеете.

Човек, който мисли в себе си, той е всякога в правия път. Човек, който мисли вътрешно, по-лесно може да изправи погрешките, отколкото онзи, който мисли външно. Външно ти си под влияние на някоя чужда мисъл, но когато имаш твоя вътрешна мисъл, ако не вземеш под внимание външните мисли на хората, ще попаднеш в погрешка. Ще вземеш, най-първо, своята мисъл като основа. Вземаш мисълта на хората като подтик, и усетът на хората да бъде толкова, колкото може да бъде подтикът на твоя усет. Понеже Бог изисква всичките хора, които мислят, да бъдат свободни. Ти не може да бъдеш свободен, като нямаш сила, усет и мисъл.

Докато разбираш законите, които седят в тези трите думи, само така ще разбереш тия трите качества: за силата, която седи в твоето тяло, за усета, който имаш в твоето сърце, за светлината в твоя ум. Или за силата, топлината и светлината.

Учителят пее: „Сила, сила, сила.“ Две погрешки. Значи погрешката е във вашето сърце. Сърцето греша. Тази мисъл ще повлияе, ще го напишем правилно и ще го пеем правилно.

Как ще пеете правилно? Учителят пее: „Сила.“

„Пътят на живота е приятен, когато Любовта царува.“
(3 пъти)

Единадесета лекция на Младежкия окултен клас
22 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ПРАВО, ДОБРО, ИСТИННО

„Отче наш“

Имате ли тема? „Не.“ Каква беше последната тема?
„Произход на дългите и късите носове.“

Какво значи думата *произход*? Значи всяко нещо, което оставя мястото си, първото си място, и сменя мястото си, в което се намира, то произтича. Произход значи ходи, върви. Ако някой ви запита защо на човека му трябва воля или ако ви запита защо му трябва сърце, или защо му трябва ум, как бихте отговорили? Как бихте развили темата? Да кажем, че дават темата да развиете, защо на човека трябва воля. Как ще я обработите? Кое е съществено: светлината или теорията на светлината? Светлината. Защото от теорията не можем да извадим никаква светлина, но от светлината можем да извадим много теории, колкото теории искате. Следователно много пъти споровете в живота произтичат от теориите: „Чакай, казва, да ви разпразя една теория.“

Теория, значи да се обясняват някои явления, да се обяснява светлината колко трептения има. Много пъти е хубаво да се обяснява, но тия трептения не са преброени. Трептенията на светлината никога не ги е видял. Тия малки трептения никога не ги вижда. Вие математически ги пресмятате. Имате теория, хипотеза. „То е вече, казва, факт.“ Какво значи факт? Фактът няма нужда от доказателство. Трябва ли да се доказва, че има светлина? Ако се доказва, че има светлина, тогава хората трябва да са слепи. На човека, който вижда, няма нужда да се доказва, че има светлина. Като се доказват трептенията на

светлината, какво имат учените предвид? Каква е задачата, като се изрази една теория? Как се е образувала светлината?

В музиката не може да има теории. Има теории. В музиката, за тона има теории. В какво седи правилността на един тон? Казват, че когато съкращението не стане правилно, образува се една малка дисхармония. Да кажем, ако вземете една тънка жица, като обтегнете, като я скъсявате, образуват се разни тонове, разни трептения се образуват. Но кога известен тон е правилен?

Нали светлината, казваме, се приема с очите и следователно косвено само очите възприемат светлината. Другите органи възприемат друга особена част от светлината. Запример ръцете не виждат; ушите не виждат, те чуват; носът, и той не вижда; устата не вижда; краката, и те не виждат, но те се ползват от светлината, от топлината на светлината се ползват, усещат я. Попитайте ухото какво нещо е светлината, то може да има теории колкото искате. Теории ще ви даде ухото за светлината. Теориите на светлината нужни ли са на самите очи? Когато се развива научно теорията за светлината какво нещо е светлината, тя не се развива за очите, а за ушите, да разберат какво нещо е светлината. Трептенията са направени... Какво нещо е светлината? Ушите не разбират толкова трептения. После носът не разбира. Носът разбира какво нещо е уханието на едно цвете. Носът не може да разбере светлината, той има теория както ухото. Не може да употребиш същата теория за носа и за ухото. На носа ще му дадете едно цвете. От уханието на цветето ще разберете какво нещо е светлината. Ще му докажеш по няколко начина, че това цвете е станало от светлината, от топлината. Ще започне тогава да разсъждава, че има аргументите на ухото; ще дадете аргументи, които са в носа, ще образува нова теория за светлината.

Казвам, чудно нещо е светлината. Този свят е особен. Да идем тогава да го видим. Питам, ако носът и ухото влязат в света на светлината, какво ще разберат? По някой път вие казвате: „Да идем в оня свят.“ Вие сте в оня свят, само че

имате положението на ухото. Теории ви трябва. Казвате: „Да видим нещата.“ За нещата само да разсъждаваме. Теорията за светлината е за ухото, но не е за окото. Окото е много учено, точно знае колко трептения има. То ги схваща тия трептения, то борава с тях, то е отличен професор, който знае, приема ги, схваща ги и ги брои. Сега ти се учиш от окото колко трептения има.

Казвам, не учете окото какво нещо е светлината. Ухото може да учите, теория е нужна на вашия нос. Тогава с теория ще доказвате на вашата уста, че има светлина. Ще ѝ дадете някой сладък плод, езикът вече е ценител. Според научните данни на философията на окото, според научните данни на философията на ухото, според научните данни на философията на вкуса, такива трептения има светлината. Как светлината движи въздуха? Често вие си казвате: „Други са учените.“

Дойде някой, че ме пита: „Ти мене обичаш ли ме?“ Аз считам, че е сляп той, който ме пита дали го обичам. По какво се познава, че обичаш? Който познава слънцето, познава го, нищо повече. Ти не питах сърцето: „Как да обичам?“ Казвам, ти сърце имаш ли? Ти знаеш, няма какво да ти доказвам някаква теория. То не е един факт, защото факт е само нещо, което е станало някъде. То е статическо положение. Да докажем, че е непреривен един абсолютен факт. Знаеш какво значи – което постоянно става, както една река. Фактът е: тече тази река, но постоянно става изменение в реката. Може да се увеличава водата, може да се намалява, тя постоянно изтича. Водата не е същата вода.

Казвам сега, авторитет на любовта е сърцето. Казвате: „Защо ни е сърцето?“ Следователно в другия свят хората виждат със сърцето си, там любовта ще я виждат. Виждането не значи още пипане. Питате се вие: „Ти обичаш ли?“ Вие ме питате: „Ама ти виждаш ли го?“ Казва: „Обичаш ли ме?“ Все едно е да питате един, който има очи, вижда ли. Ако каже, че не ме вижда, зная, че е сляп. Казвам: „Горкият човек.“ Следователно, за да му покажа своята реалност, трябва да му говоря, че аз

съществувам. Как ще ме познае той? Трябва да дойде, да ме хване с пръстите си. Тия философи ще започнат да философстват. Първият ще си даде мнението какво разбира, вторият, третият, четвъртият, съберат се и другите ред философи. Докажат, че има едно тяло, което съществува в света. Най-първо човешкото тяло ли е?

Какво нещо е тялото? Реалността на точката е, има един изходен пункт. Що е точката? Има един изходен пункт. Кой е изходният пункт на точката? Правата линия. Колко е дълга правата линия? Каква е мярката? Правата линия е вътрешна реалност, измерване вътрешната реалност на нещата. Кривата линия е реалност за измерване външния обективен свят. С кривата линия измерваме вечността. Безброй прави линии образуват кривата линия. Когато ми говорят за една крива линия, аз разбирам външния свят как се проявява. Кривата не е мярка за вътрешния свят. Според мене, когато кажа, че някой човек не е прав, аз разбирам, че този човек живее външно. Колкото и да му разправяте на този човек за правата линия, не я разбира. Той има усет само за кривата линия, но няма усет за правата линия. Следователно човек, който няма усет за правата линия, той е крив човек. Какво лошо има в кривата линия? Какво лошо има в един човек, който иска да има къща, ниви, да бъде богат, да има говеда, овци? Какво лошо има в това? Това са криви линии. Какво лошо има в кривите линии?

Аз засягам един въпрос, който изпъква в ума ви. Някой гладувал три дена, дошъл до един философ, който се занимава с храненето, какво нещо е храненето. Разправя надълго коя храна е здравословна. Отишъл гладният, седнал на стола и онзи започнал да му разправя теория за час-два. Онзи чака да свърши. Той му разправя за теории, а пък онзи иска да си похапне. Той пак казва: „Чакай, чакай да ти разправя. Ако ти не разбираш моята теория, ти не може да ядеш.“ Мислите ли, че ако ние не можем да разберем правата теория на професора, не може да ядем?

Някой път някой казва: „Аз това нещо не може да го направя.“ Какво разбирате под думите *не може да го направя*?

Защо? Запример хубави картини може да гледате. Възможно е което не може да го направите, да го разбирате, не че е невъзможно. Като видиш хубавата картина, не се изисква философия. Само като видиш, разбираш дали е хубава картината. Защо именно човек не може да рисува? То е безволие, воля няма за рисуване. В рисуването е безволен човекът. Там като дойде, не може да рисува. Казва: „Аз не може да пея.“ Безволен е в музиката. Друг е безволен в науката, безволен е в доброто. Някой е волен в злото. Може да направи злото – волево е. Не може – без воля е. Някой казва: „Аз не искам да го правя.“ Умрял е, философия.

Като умре някой, излиза из физическия свят, влиза в духовния свят с физически понятия. Влязъл в този свят е и смешен. Седнал пред една трапеза, яде. Но той яде, както вечерно време вие ядете насън. Седнали сте на някоя трапеза, някоу сте вегетарианци и ядете кокошка насън. Като станеш, плюеш. След като станеш, като си ял насън, има ли някаква реалност да си възприел?

Вие се намирате в положението на двама светии, от които единият проповядва, че трябва да се посоли бобът, другият казал, че бобът сам трябва да се посоли. Спорили трийсет години и не могли да разрешат въпроса. Един ден единият, който поддържал теорията, че трябва да се осоли бобът, турил да вари боб, турил една шепи сол. Другият яде и казва: „Много си го пресолил.“ Казва: „Ще се научиш солено да ядеш.“ На втория ден другият сготвил боб, но не турил никак сол. Като ял, онзи казва: „Бобът не е никак солен, безсолен си го направил.“ Казва му: „Посоли си го сам.“ Кое е по-хубаво, солен ли да бъде бобът, или безсолен? Въпросът е за приготвянето на боба. Те са въпроси: със солен боб или безсолен боб.

Ако аз бях на мястото на този светия, който не искал солен боб, щях да излея бобената вода, ще налея чиста вода. Ако е още солен, ще измия боба и като го измия, ще се обезсоли. По някой път вие ядете някое ядене много солено. Изсипете водата и налейте друга. Вас ви смущават две неща: соленото и безсол-

ното. То са вече теории. В боба има сол естествено, но има малко сол. Няма какво да туряме, не трябва сол. Бобът сам си има сол.

Какво разбирате под думата *сол*? Всички неща, които имат сцепление, имат сол. Сцеплението сол произвежда в нещата. Без сол нещата се разединяват, разлагат се. Когато в мисълта няма сол, разединява се тази мисъл, изчезва. Когато в чувствата няма сол, разединяват се, изчезват, изпаряват се. Когато в постъпките няма сол, те се обезценяват. Това са твърдения.

Обичаш някой човек. Ако този човек ти свари боб, този човек, когото не обичаш, какъв ще бъде? Ако някой не те обича, пък ти свари боб, какъв ще бъде бобът, солен или безсолен? Солен ще бъде. Хубаво, тогава как ще обезсолим боба? Щом е солен, човек го сготвил, както той разбира, но понеже той не те обича и ти не го обичаш, солен е, много е солен. Казва: „Много солена ми излезе работата.“ Когато някой не те обича, много солено излиза. Какво трябва да се прави? Той е първият светия, който го сготвил, боба, първият светия, който поддържа теорията, че бобът без сол не може. Как трябва да се осоли бобът, кажете ми сега? Доста труден въпрос. Кои работи се солят? Въздухът има ли нужда от сол? Светлината има ли нужда от сол? Вземете съвременната химия, вземете един свят като нашия, има известни съединения. Тия съединения съществуват при условията, при които земята е създадена. Но ако измените условията на земята, разедините водата, има ли тогава вода? Щом разедините водата на съставните елементи, водата във формата, която ние я познаваме, не съществува. Следователно в дадения случай водата е само един емблем за един по-висш свят, дето водата в друга форма съществува.

По някой път задавате въпроса на какво се дължи успехът на един човек. Неговото ходене на какво се дължи? Значи ако човек се движи, ходи много добре, значи този човек е нахранен. Щом ходи добре, значи здрав е този човек. Някой път лекарите гледат на някой човек езика, очите, да познаят дали е

болен, или не. Аз имам една диагноза, като стъпя с крака си, знай дали е болен, или не. Три степени има.

Не само по това, но и по почерка може да се познае. Като напише три букви, може да познаеш дали е здрав, или не. Значи някой има един болен почерк. Има почерци на болни хора, има други на здрави хора. Скържавите* хора имат един особен почерк. Щедрите хора, които добре мислят, имат друг почерк. Има почерк на светлите мисли. Има почерк на топли чувства. Като видиш почерка, ще знаеш топли ли са чувствата, светли ли са мислите. Нещата се изявяват. Някой човек е щедър. Има вторични елементи, които спъват. Скържавият има много ситен почерк, като мъниста. *(Учителят написва много ситно на дъската.)*

Съвременната бяла раса е най-красивата и най-подигнатата раса, но и писмото ѝ съответства на тази подигнатост на бялата раса. *(Учителят изтри написаното на дъската.)*

Може ли да докажете, че е било писано. Ще прочетете, като имате очи. Като нямате, с какво ще видите? Нещата, които аз ви говоря, имат ли някаква реалност? Мене виждате, но думите, които ви говоря, имат ли някаква реалност? Мене виждате, но думите, които ви говоря, видяхте ли ги? Чухте ги. Трябва да докажете на очите. Друга бела. Трябва да докажете на вашите очи, но очите са видели говорителя, професора, но не го чуват. Те не може да го чуят. Очите отбелязват ниските трептения, но не може да го чуят, голямо усилие трябва, не го чуват. Друг начин трябва за очите да докажат, че този професор е говорил. И там има доказателство: че светлина има, всичките картини, как са се отваряли устата ги виждал, но никакъв звук не е чул.

Сега според вашите теории вие казвате: „Ти обичаш ли ме?“ Как доказвате вие? Трябва ли да се доказва, че те обичам, или не? Аз по някой път казвам: не говорете за любовта. Вие ме питате виждам ли ви, или не. Вечерно време може да питаш

* Стиснати (обл.).

дали те обичам, или не, но не питате за това. Всички изобщо питате: „Той дали ме обича?“ Кои са доказателствата? Според хипотезата на обичта кои са най-силните аргументи дали те обичам, или не? Каква е теорията за обичта? С какви аргументи започва човек? Научно ви говоря. Сега оставете вашата любов. Кои са най-силните доказателства, че ви обича някой? Как ще докажете, че той ви обича? Ами религиозните хора доказват дали Господ ги обича. На туй основание те доказват: от земята доказват, от слънцето доказват, от планетите доказват, от звездите, от храната, хиляди аргументи доказват, че ги обича Господ. Все доказват, и не са го доказали още. Онзи, на когото доказват, че Господ го обича, казва: „Ако Господ ме обичаше, нямаше да ме остави като риба на скара да се пека. Не ми говори, ако Той ме обича, не би ме оставил тук да се пържа.“

Ние започваме оттам, отдето не трябва да се започва. Когато се говори научно по отношение на този въпрос, че Бог ни обича, тоя въпрос засяга мене. Аз обичам, нищо повече. Някой казва: „Обича ли ме Господ?“ Щом аз обичам, обича ме Господ. Щом аз не обичам, не ме обича. Щом аз обичам, то е най-силното доказателство, че аз обичам, е най-силният аргумент. Щом аз обичам, Господ ме обича. Щом аз не обичам, Господ не ме обича. Тъй разрешавам, веднага създавам теории.

Някой може да ми доказва музикално какво нещо е музиката. Щом аз пея, няма какво да ми доказва колко трептения има в „до“-то, мене не ме интересува. И аз да зная колко трептения има, аз го пея. Казвам, хайде Недялчо, вземи „до“. (*Братът изпя „до“.*) Съгласни ли сте всички? Я попитайте органа, какво ще каже. Той е авторитет. (*Сестрата изсвири „до“ на органа.*) Колко трептения има „до“, трийсет и две или шестнайсет? Ако има трийсет и две, „до“-то има трийсет и две форми, за да се вземе правилно. Ако е шестнайсет, има шестнайсет форми. Шестнайсет форми дават голямо изобилие на изрази. Как беше? „До“. *Напрежение.* (*Учителят пее.*) Коя е противната дума? *Успокоение.* Синонимната дума коя е? За следния път

намерете думи, които са синоними. (*Учителят пее: „Желание, напрежение, желание, успокоение.“*)

Казвам, в живота не се смущавайте с вашите теории, защото често има наследствени теории. Да се занимаваш със самата реалност. Нещата трябва да възприемат правилно светлината. Сърцето трябва да възприеме правилно трептенията на любовта. Кой е органът, с който може да се схваща светлината на ума? В човешкия мозък се отпечатват мислите. Умът е, чрез който се схващат мислите. Щом дойдем до мисловния свят, умът е авторитет. Щом дойдем до света на чувстванията, сърцето е авторитет. Щом дойдем до постъпките, волята е авторитет. Това са три авторитета, които са необходими. Една постъпка дали е права, или не, волята е авторитет. Туй, което може да направиш, то е право. Туй, което може да почувстваш, то е добро. Туй, което може да мислиш, е истинно. За какво човек може да мисли? Сутрин, като се събудите, за какво мислите, най-първо? Най-първо, вие, като се събудите, проверявате дали сте се събудили, или не, да не би да е някакъв сън. Раздвижването на вашите удове, ръцете, трябва да се убедите, че действително сте будни.

Разправяше ми един, една вечер сънува, че е заспал. Той е заспал и сънува, че втори път е заспал, но той мисли, като че е буден. Казва: „Като заспах, мисля, че съм се събудил, ходя на работа, на нивата. По едно време се събудих и видях, че не съм ходил на нивата, но съм в леглото.“ Питам сега, от какво произлязло това впечатление в него? Някой път хората два пъти заспиват. Заспи и сънува, че спи. Той вече влиза по-дълбоко, той по-далече отива. Втори път като заспи, трябва два пъти да се събужда. Събудиш се веднъж и още веднъж, тогава ще дойдеш на физическото поле. Втори път като заспиш, може да си в един свят, малко по-другояче устроен, отколкото физическият свят. Ходил на нивата да оре, иде вкъщи да си почива. Казва: „Събудих се и започнах да си мисля, на ума ли съм, или не. Дето мислих, че съм се събудил ли е вярно, или сега?“ После не може да си обясни факта. Не зная дали вие сте имали такъв

случай. Два пъти заспивали ли сте? Някой от вас два пъти заспивал ли е?

Сега в съвременната наука нещата се изучават теоретически. Изучава се теорията за светлината, теорията за доброто, за морала. Изучава се теоретически един свят има ли го. После се изучава теоретически какво нещо е истината. Много работи теоретически се изучават. То е хубаво, не е лошо да се изучава теоретически, но всъщност трябва да има една реалност, върху която да почиват неговите наблюдения.

Първото нещо, как ще се докаже, че един човек мисли? Светлината е един от елементите, с които си служи мисълта на физическото поле. Там, дето има светлина, има мисъл. Там, дето има топлина, има чувства, вече сърцето се е събудило. Там, дето има сила, волята се е събудила. Всякога, когато волята е нормална, силата присъства. Всичките онези воли, които са слаби, малко сила има, безсилие има, волята не може да се прояви. Нещата са теоретически верни. В действителност умът без светлина на физическото поле не може да прояви човешката мисъл. Следователно светлината къде се е образувала, на физическото поле ли? Къде е главният извор на светлината? На слънцето. Всичките други светлини, които съществуват на земята, са само отражения на слънцето.

Сега аргументирам, щом ти мисли, щом твоят ум има светлина, тази светлина иде от някое слънце. Светлината на ума не произтича от слънцето. Щом човек започне да мисли, тази е Божествената светлина. В оня свят, дето умът е, там е светлината. И тогава човек започва да мисли. Той има светлина, може да мисли. И тях ги огрява светлината, но камъните не мислят. Но един камък, ако се озари от слънцето, веднага започва да мисли камъкът. Та по някой път, когато вие не можете да мислите, вие сте в едно състояние, Божествената светлина я няма; нямате тази светлина, нещата са непонятни, не може да се докажат. Как ще докажеш на някой човек, че има Господ? Чрез хипотези, чрез теории? На очите не може да доказваш, че има светлина за очите. Очите не се нуждаят от доказателства

на очите. То е изключено. Този, който вижда, няма какво да го питаш вижда ли. Щом питаш вижда ли, той не разбира светлината. Щом мислиш правилно, имаш Божествената светлина. Щом не мислиш правилно, Божествената светлина трябва да се доказва, косвено трябва да се доказва.

Кой е най-любимият тон на „до“-то? Кой от седемте тона е най-любим на „до“-то? „Ми“, „сол“. Да допуснем, че „сол“ е най-любимият. Как да си приказват „до“ и „сол“? Понеже има едно препятствие – „ре“, „ми“, „фа“. С тези препятствия какво трябва да правят? Цели светове, дипломатически трябва да се отнесат. Най-първо, трябва да искат разрешение да минат през техните светове. Онези от вас, които не могат да проявят дипломатически отношения, не са правилни, затуй не може да пеят. Всеки човек, който не може да пее, аз го считам неорганизиран. Най-първо, умственият му свят не е организиран. Неговият духовен живот не е организиран, пък и физическият свят, и той не е организиран. Трябва да започне да се организира. Кое във физическия свят съответства на „до“? Основното „до“ на пианото кое е на ръцете? Основният тон на вкуса кой е? „Тонът „до“ управлява вкуса.“ Трябва да разгледате живота.

Запример, ако в тебе вкусът е хубаво развит, всички хора, в които вкусът е развит, ще те обичат. Законът е верен. Ако ухото ти е хубаво развито, всички хора, на които ухото е хубаво развито, ще те обичат. Когато обичаме някои хора, които говорят хубаво, у тях ухото е развито. Някои хора сладко говорят, хубаво развито е ухото. Ако ухото не е хубаво развито, говорът приятен не може да бъде. Слухът е необходим да бъде развит, за да бъде речта хубава. Когато ухото не е добре развито, речта е груба. То е много важно. Често грубата дума цял скандал предизвиква. Онези, в които слухът е хубаво развит, имат една особеност в говора. Някой човек ще прекара десет-петнайсет години само да развие слуха си. Като се постъпи в една школа, десетина години взема само да се развие слухът. Един човек, у когото слухът е хубаво развит, не може да кажеш

В негово присъствие лоша дума. Защото онези вътрешни трептения, които той има, заличават в тебе трептенията на тия лошите думи и в тебе нямаш разположение да кажеш груба дума. Някой път вие сте много сърдити, искате да кажете нещо, отъпил се е слухът ви, и тогава си готов да кажеш груби думи. Казваш: „Аз го нарязях.“ Като си го нарязал, показва, че слухът ти е отъпен. Рязането отъпява слуха.

Та казвам, трябва да пристъпите да самовъзпитате вашите чувства, да възпитате вашата уста, да възпитате вашия вкус, да възпитате вашия слух, да възпитате зрението си. Пет сетива има човек, които трябва да ги превъзпита. В новата наука за успеха на живота, за бъдещата култура туй ще бъде като основа. Писанието казва: „Ослепил си ги, да не виждат и се обърнат да ги изцеля.“

Страданията произтичат, защото хората са слепи. Ако някой ви запита, кой основен тон ще турите за светлината в съвременната музика? Запример имате седем тона, ще извадите двата полутона, ще останат пет тона тогава. В една музикална гама някои са пели с пет тона. Влизането на седемте тона има две нови думи в човека, които сега са започнали да се развиват. Понеже са недоразвити, наполовина са развити, затова полутонието е турено в музиката. На „си“ какво не му достига? Недоразвито е. На „ми“ какво не му достига? Недоразвито е. Новите чувства са те. Новите думи, които се развиват, то са полутонието в музиката. По-висши чувства са те. Липсва им нещо, полутонове са. Другите са цели тонове. „До“ по какво се различава? „Ре“ по какво се отличава? Има цял тон, може да го понижиш и може да го повишиш. „Ми“-то на пианото, ако го повишиш, става „фа“. Ако го понижите, имате „ми“ бемол.

Тогава законът на музиката ще го приложите. Като приложите музиката в живота си, ще видите, че някои неща може да ги понижиш, не може да ги повишиш, както е „ми“. В някои неща може да направиш погрешка, не може да направиш добро. В кой тон се намиращ, ако може да направиш погрешка, не

може да направиш добро? Тогава всичките скандалджии в музиката са „ми“ и „си“, защото не може да го повишиш. Те искат да им покажеш пример. Другите тонове знаят. Като кажеш: „Направи добро“, „ми“-то казва: „Покажи ми. Това не е по моето естество. Не ми допада да го направя.“ Туй, което не допада, да направи добро, е „ми“-то. Да се понижи може, но да се повиши, не може, казва: „Моето естество е такова.“ Ако измените гамата, в изменението на гамата, „ми“-то може да се измени. „Ми“-то е само временно условие.

Някой път бедният има в джоба си само един лев. Казва: „Невъзможно е, аз трябва да умра гладен.“ Той се намира в положението или на „ми“, или на „си“. Тогава изменя гамата, туря в джоба си двайсет лева. Тогава туй, което беше невъзможно, става възможно заради него. Той има двайсет лева, може да даде един лев. Един може да даде, но едното не се дава. Две като имаш, едното може да дадеш. Допуснете, че имате само един лев в джоба си и ви го искат. Какво трябва да направите? За да се убедите да го дадете, какво трябва да направите? Как ще разрешите този въпрос? Ако имаш само един лев, как ще го дадеш? Може да умреш, ще изгубиш живота си. Може ли да дадеш сърцето си? Значи има нещо, което не се дава. Има величини, които не се дават. Една чешма седи на едно място, но водата изтича, водата не ѝ е потребна, но чешмата е потребна. Изворът нека седи там, дето си е. Един извор не може да се премести.

Та казвам, основните неща: светлината образува теориите, а не теориите светлината. Музиката е, която образува теориите за музиката, а не теориите – музиката. Музиката съществува и без теории. Може да създадеш много теории в музиката, но стига да имаш основната музика в себе си. Доброто е, което създава теориите. Правото е, което създава теории. Истината е, която създава теории, но никаква теория не създава истината.

Какво нещо е истината? Тя не се нуждае от доказателства. Онзи, който има ум, той знае какво нещо е истината.

Онзи, който има сърце, знае какво нещо е любовта. Онзи, който има воля, знае какво нещо е правото. Три основни положения. Щом имате воля, имате право. Щом имате сърце, вие имате отношение към любовта. Щом имате ум, вие имате отношение към истината. Тогава чрез правото вие постъпвате да упражнявате вашата воля. Волята е да упражняваш правото. Сърцето е да упражнява любовта. Умът е да упражнява светлината. Човек, който не управлява ума си, не управлява сърцето си и който не управлява волята си, той осаката себе си.

По някой път казвате: „Защо трябва да има сърце?“ Във физическия свят сърцето постоянно бие. Туй сърце е построено, че постоянно изпраща кръвта по цялото тяло, щедро е. Човешкото сърце, за което говорим, то прави същото, същите функции има, то постъпва, както физическото сърце. Щом то престане, всичко е свършено. Докато този ритъм е в сърцето, кръвта върви правилно, сърцето чувства. Животът е в чувстването. Дотогава, докато чувстваш, докато твоеото сърце работи, ти живееш. Щом престане то да работи, човек е мъртъв. И за ума е същият закон. Щом престанеш да мислиш, ти не си в умствения свят. Ти преставаши да живееш там.

Три неща са потребни за човека. Волята е за правото, чувстването е за доброто и истината е за човешката мисъл. Тия неща са необходими, елементарни, без които човек не може. Истината е необходима за човешката мисъл. Без истина ти не може да мислиш правилно, не може да се внесе нищо ново в човека.

Без истина нищо ново не може да се внесе в човешкия ум, без любов нищо не може да се внесе в човешкото сърце и без право нищо не може да се внесе в човешката воля. Това е за този, който иска да се възпитава. За в бъдеще това е необходимо не само за индивида, но и за дома, за обществото, за народа и цялото човечество. Туй трябва да бъде правило.

Сегашните народи минават през едно голямо изпитание. Невидимият свят, Божественият свят, ги учи на това. Те трябва да приложат правото, трябва да приложат доброто, трябва да

приложат истината. Те искат да ги заставят да мислят, да чувстват правилно и да постъпват правилно. Всичките страдания в света не са нищо друго, освен да ни турят в едно нормално състояние, да отговаря животът на онази норма на правото, на доброто и на истината. Или да ги впрегнат на работа.

Новите неща идат. Новите неща във волята идат чрез правото. Новото в сърцето иде чрез чувствата, чрез усета. Новото в мисълта иде чрез мислите, чрез истината. Щом има истина, мисълта иде. А пък чувстванията идат от любовта.

„Махар Бену Аба“

Ако ви се даде една задача да изпеете баса самостоятелно на тази песен, „Махар Бену“, понеже басът и сопранът са съединени, вие ги пеете заедно. Ако ги разедините, как бихте изпели баса, но пак да звучи по-самостоятелен? Да направите баса. Не че е толкова важно.

В един свободен свят всеки глас трябва да бъде самостоятелен. „Махар Бену“ започва от баса. Басът има преимущество, сопранът тук-там се явява, отражение имаме на сопрана.

„Добрата молитва“

Може да изпеем едно изречение: „*Прави добро за Истината.*“

Дванадесета лекция на Младежкия окултен клас
29 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ИДЕАЛЕН И РЕАЛЕН ЖИВОТ

„Добрата молитва“
„Сила, здраве е богатство“
„Правда“

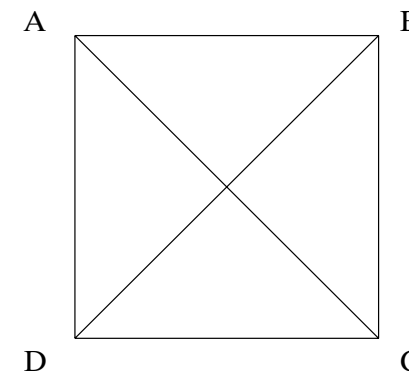
Имате ли зададена тема? „*Нямаме.*“
Пишете темата „Разлика между млади и стари“.

Колко на стоте са верни теориите? Каква е разликата между хипотеза, теория, наука и вероятност? Всяка една наука е обоснована на известна хипотеза, съдържа някоя теория, излага ред факти, турени в една система. В науката има вече опитани неща, има нещо по-реално. Нещата може да са опитани, но не са приложени. Може нещата да са приложени. Каква по-голяма реалност има от приложението? Ще дойдем най-после до плода на науката. От плода ще познаеш нещата какви са. Всеки един човек, като живее, от живота му ще го познаеш какви постижения има, в каква епоха живее. Защото хипотезата е историческа епоха. Теорията, и това е епохата. Хипотезата започва да мисли, опари се и за пръв път, като се опари, започва да мисли. Два пъти е теория. Три пъти, това е опит. Четири пъти, това е наука.

Това къде ще го приложите? Какъв е законът на квадрата? Като прекарате диагоналите, ако е квадрат, при пресичането им ще се образуват ъгли от по деветдесет градуса. Диагоналите разделят ъглите при върховете по на четирийсет и пет градуса. А и В, това са същества, които имат известни отношения, те образуват права линия. Правата линия е отношение на физическия свят. Когато детето се ражда, то не знае какво

става с него, то не помни. Нито един от вас не помните какво е било в първите години на вашето детство. Майка ви и баща ви помнят, но вие не знаете. Даже след втората година не помните. Едва към третата година се явява малко съзнание, че сте в един нов свят. От третата година някои от вас имате ли възпоминания?

Правата линия много малко възможности може да ви даде. Какво ще ви даде една права линия, която няма широчина, височина, няма простор? Какво ще намерите в правата линия? За да имате един по-широк живот, трябва да се яви една плоскост. Съзнанието ви трябва да се пречупи или трябва да се образува една амплитуда, съзнателна амплитуда. Имате вече А, В, С, D. Имате амплитуда.

Сега при тези условия мъчно е да се оправи положението на гладния. Той е гладен. Ти започваш да му обясняваш какво нещо е яденето, той няма търпение, като гледа яденето. Ти казваш: „Почакай да ти обясня.“ Започваш да разправяш. Сега аз влизам в това положение, понеже светът е една хубава трапеца. Животът за мене е една хубава трапеца, животът за мене е една съблазнителна трапеца. Да ви разправам теории, вие казвате: „Яденето? Яденето не ни трябва. Трябва да живеем.“ Да живеем, значи трябва да ядем, нищо повече. Как разбирате живота? Казвате: „Да живее.“ Да махнем яденето от живота, какъв ще бъде животът?

То са два полюса на физическото поле: яденето и дишането. Когато едно дете се образува в утробата на майката, дишането иде после. Най-първо, се създава тялото: ръцете,

краката, главата, мускулната система. Най-после се образуват гробовете. Когато в детето започне да функционира дишането, то се ражда вече. Ако в него по-напред се събуди дихателната система, в утробата на майката то ще умре, въздух няма там. С излизането из утробата на майка си, с раждането, то заплаква, а това е първата вдишка. Като заплаче, значи вече започва процесът на дишането. След туй идат другите процеси. Детето се намира в един особен свят, нов свят. Психологически това е вярно.

Пробуждането на съзнанието, това е раждането. Човек се намира в едно състояние, дето съзнанието не е пробудено. Той е в утробата на природата, трябва да се роди наново. Значи човек, щом излезе от едни условия, при които се намира, и влезе при други условия, той се ражда. Трябва да разбирате основните неща. Основното нещо на физическото поле е дишането. Дишането е първото нещо. Първото ядене е въздухът, който трябва да влезе в гробовете. След туй майката ще му даде другата храна. Най-първо, ще започне рядката храна, тя е въздухът. Казвам, при сегашните условия вие трябва да изучавате закона на съзнанието. Ако майката нахрани детето с твърда храна, то е изложено на смърт. Тя ще му даде лека храна. Млякото, което дават млекопитаещите, е най-подходящо. Психологически това е вярно.

Когато се ражда някоя идея във вас, не обременявайте тази идея с твърда храна. Казвате: „Ние не живеем добър живот.“ Или казвате: „Трябва да знаем.“ Вие критикувате: това не е право, онова не е право. Мислите ли, че критиката е лесна работа? То е най-твърдата храна, с която хората може да се хранят. Като слушаш някой критик да критикува нещата, тебе ти иде да повръщаш. Той казва, че това няма, онова няма, че нещата в природата са случайни, глупости, произволи. Ти се намериш във въздуха. Наял си се, че стомахът не може да смели тази твърда храна. Младите хора страдат от твърда храна. Старите умират от пастърма. Старите, като започнеш да ги храниш с пастърма, умират. Безнадеждното, когато дойде в

човека, то е пастърма. Безверието е такава биволска пастърма. Дойде безлюбието, и то е пастърма. Животът се обезсмисля, то е непоносима работа. Казва: „Той е безверник.“ Във вашия ум как седи безверието? Вие се обезверявате в доброто. Хубаво, щом доброто го няма, кое ще туриш на негово място? Кое остава? Или нека дойдем до реалното. Човек, след като изгуби своето здраве, кое иде на мястото? Болестта иде. След като се обезвериш в болестта, кое иде? Кое е другото, по-лошото от болестта? Болестта, тя е сватя, както тия сватове, когато искат да женят една мома. Болестта като дойде, то казваш: „Не ми харесва този кандигат, когото представя. Не ми харесва. Нашата мома не даваме за него.“ Кой от вас обича тия кандигати на смъртта?

Има една женска смърт и една мъжка смърт. Мъжете женят за женската смърт, жените – за мъжката смърт. Умрелият е женен човек, да умреш – ти се жениш. Щом се жениш, ще плащаш разноските. Сега питам, туй как ще разберете? Какво разбирате под думата женене? Вие разбирате това, което не е. Вие разбирате да се ожени човек, да живее щастливо, да си направи къща, да има жена, деца. Като се ожени, вижда, че тази работа не е така лесна, както ние мислим. Или някой пише поезия, той мисли, че ще напише някоя хубава поезия. Някой пише, но някой критик, като разгледа тази поезия, казва, че думите не са турени намясто и той се откаже да пише поезия. В поезията пишеш хубави работи. Пишеш, че някое дете се ражда хубаво. Туй дете расте, пак напишеш нещо. Умира това дете, пак пишеш поезия, да утетиш майката. Ще възнееш детето, че е даровито, красиво, после – как умряло. Като чете майката тази поезия, ще ѝ капят сълзи от очите. Колкото поезията е похубава, толкова повече сълзи ще капят. Като кажеш, че майката родила едно дете, което е глупак, един идиот: „замина си и много добре стана“, ако така напишеш, тя ще повярва, че детето било глупак, идиот и от него нищо не може да стане. Ако пишеш, че детето било ангел, гений, ще накараш тази майка да плаче. Поетът, когато пише за едно дете, от къде знае, че е

поет, гений? Той предполага, то е една хипотеза. Предполага, че било гений. Може да е било, може да не е било.

Има някои работи във вас, които не са съществени, те са черупки. Има много черупки във вас, които трябва да изхвърлите. Сега, като ви казвам, че имате черупки, не е лошо, че имате. Тия черупки са предпазителни условия, които човек има. Ако ти се освободиш от всички твои черупки, ще има много големи страдания. Една черупка съществува, докато условията се подобрят. Колко черупки има в ореха? Орехът е доста майстор. Той има две черупки – една външна и друга вътрешна. Едната е по-мека, която сама по себе си пада. Другата остава, като се посади орехът, сама по себе си пада.

По който начин и да разбирате живота, човек има право да разглежда живота както иска. Никога да се не спирате върху една фаза на живота. Разглеждайте живота, но не се спирайте само върху една фаза. Ти страдаш, казваш: „Лош е животът.“ Страданието е временно. Получаващ един удар. Ударът може да е в една секунда, но последици има този удар. Този удар, ако е силен, ще се мине ден-два, три, четири, ти чувстваш болката. Не че всеки ден те удрят, но ти преживяваш последици на удара, не самия удар. Да допуснем, че някой те боднал с върха на една игла, имало един микроб, близо в кръвта ти и впоследствие се образува една болест, с години не можеш да се освободиш. Бодването е много малко, но последици са лоши.

Та казвам, с всяка мисъл трябва да знаете как да се справите. Много мисли съдържат и лоши условия. Вие, ако бихте създали един свят, как бихте го създали? Вие сте недоволни от живота, но как трябва да се създаде животът? Може ли да създадеш един живот без страдания? Най-първо, икономичния въпрос за яденето как ще го разрешите? Ти ядеш жито. Тия зрънца са живи. Тия зрънца не искат ти да ги ядеш. Ти ядеш онази ряпа. Тя е жива и не иска да ядеш. Крушите не искат ти да ги ядеш. Хората сами си дават правото да ги ядат. Като ядем крушите, заради нас е хубаво. Вие сами си давате туй право. Без ядене може ли? Казвате: „Страдаме.“ В яденето има известни

страдания. Как ще си създадете един живот без страдания? Сега как ще се проявява животът? Природата, като разглежда всичките възможности за живота от милиони и милиарди години, откак животът съществува, не само вие, но милиони поколения са мислили и най-умните хора са дошли до яденето, както сега го имаме. За бъдеще този начин на ядене ще се измени, няма да остане така. Хората няма да ядат, както сега ядат. В животните как става яденето? Вълкът, като хване една овца, я разкъсва. Още жива я разкъсва, къса и яде. Вие казвате: „Много жестоко.“ Вие, ако сте на негово място, как ще постъпите? По същия начин, както той постъпва. Най-първо, трябва да се учи на търпение. Вълкът казва: „Какво има, че съм изял овцата? Тя е духовно същество, вземам непотребната греха. Тя много голяма материалистка е станала, не мисли за Господа. Аз, като я изям, ще я накарам да мисли. Като я изям, ще я пратя горе при Господа, да се моли. Ще ѝ създам ново тяло.“ Такава е философията на вълка. „Аз като я изям, ще успея, ще прогресирам. Ако аз не я изям, тя съвсем ще тръгне по кривия път.“

Някой казва, че той яде месо. Друг казва, че той яде растителна храна. Всяка храна от резултатите се познава. Ако при месната храна имаме много хубави резултати, намясто е. Ако при вегетарианската храна могат да се родят по-хубави мисли, по-хубави чувства и постъпка, тя е намясто. Ние съдим за храната от резултатите, които придобиваме. Ние мислим, че известна храна е хубава, ако спомага за умственото развитие на човек, ако спомага за духовното развитие, за неговите чувства и ако спомага за неговите постъпки. Постъпките винаги са свързани с физическия свят. Човек трябва да постъпи добре, понеже постъпките създават най-добрите условия на физическото поле.

Ти не можеш да бъдеш добър, ако не постъпваш право. Ти не можеш да имаш благородни чувства, ако не чувстваш добре. Ти не можеш да бъдеш гений, да развиваш в себе си нещо хубаво, ако не мислиш. Гениалността зависи от чистите мисли. Вие седите някой път и казвате: „Аз не съм даровит човек.“ Отде

знаеш, че не си даровит? Някой казва: „Не съм даровит, много обикновен съм.“ Друг казва: „Талантлив съм.“ Аз искам това да се докаже. То са твърдения, трябва да се обуславят. Сам на себе си трябва да докажеш. Как ще докажеш на себе си, че си даровит? Как ще докажеш на себе си, че си добър? Как ще докажеш на себе си, че си лош? Казваш: „Лош човек съм.“ Ще докажеш, че си лош, ще обусловиш. Вие често си казвате, че сте лоши. И когато ти си кажеш на себе си, че си лош, не се обиждаш. Когато някой друг ти каже, че си лош, обиждаш се. Какво разбирате под думата *лош*? Говорят в преносен смисъл, алегория има. Не постъпваме разумно. Понеже не знае как да постъпи, този лошият човек ще има много повече неприятели. Добрият човек по това се познава, че има много приятели. Щом имаш много приятели, добър си. Щом имаш много неприятели, лош си. Това са външните резултати. Лошият човек има много неприятели, целият свят опълчва против себе си. Казва: „Добър съм, понеже имам много приятели.“

Тая философия първа има да я учите. Запример вие искате да бъдете щастливи, но знаете ли закона на щастие? Как се добива щастие? Ако вървиш с лицето към слънцето, можеш ли да накараш сянката да гоиде преди тебе? Отиваш с лице към слънцето, откъде ще бъде сянката? Защо? Сянката показва мястото, което оставяш. Безсенчието показва пътя, по който вървиш. Там, дето няма сянка пред тебе, ти отиваш към слънцето. Всички неща, които оставяш в младини – оставяш сянката на младостта. Старостта е пред тебе. Младостта е свят на всички възможности. Светът на младостта има само възможности, светът на старостта има вече много придобивки. Човек, който отива в стария свят, той няма възможности да използва тия богатства, понеже човек, като гоиде до старини, той е придобил много, но не може вече да го използва. Той е забогатял. Следователно той е богат. Ако стомашната му система е отслабнала, че не може добре да яде, той влиза в един красив свят. Очите му са отслабнали, не вижда – влиза в един красив свят. Не чува, ушите му са затъпени, а влиза в един

красив свят. Питам тогава, защо ти е тогава един красив свят, който не виждаш, който не чуваш, един свят, който не може да го вкусиш?

Погрешката на младите е там, че те не могат да занесат своето хубаво гледане в света на старите, не могат да занесат своето хубаво чуване в света на старите. Те отиват и глухи, и слепи. Като ги попитат какво нещо е светът на старите, казват: „Там като идеш, ще оглушееш, ще ослепееш, всичките нещастия...“ Казват: „Не ви трябва старостта.“ Някои не искат да остаряват, а пък остаряват, без да искат. Старите пращат доста посланици в света, постоянно агитират. Казват: „Ти да бъдеш като дядо си, като баба си.“ Те са идеал. Казват: „Дядо ми беше много учен човек, много благороден човек, големи постижения имаше. Дядо ми едно време голям пехливанин беше.“ Пехливанин не когато е на възраст. От петдесет години нагоре пехливанин не може да бъде. Пехливанството започва от двайсет и една година и свършва до четирийсет години.

Психологически трябва да пречистите съзнанието си. Един много труден въпрос е този. Седиш някой път и си недоволен от себе си. Недоволен си от себе си, че не си висок. Имаш вече една идея, че трябва да бъдеш висок. Представи си, че си недоволен, защото нямаш два метра височина. Като гоиде някой два метра висок, ти погледнеш себе си – метър и двайсет или метър и четирийсет, казваш: „Това е слаб човек.“ Питам: на тези скъпите години с колко можеш да се облечеш? Дрехите на един човек два метра висок колко ще струват приблизително? Четири-пет хиляди лева. В природата има един икономически въпрос. Защо слоновете нямат условия?

Има един английски автор, той събира сведения за лакомията на човека. Имало един, който бил много лаком. Приготовили едно ядене за седемдесет и две деца, кафе с мляко – и всичкото изяда сам. На друго място приготовили обед за двайсет души възрастни хора. Той отива, и сам го изяда. Казвам, ако човек може да изяде закуската, приготвена за седемдесет и две

геца, защо е това ядене на човека? Не е в многото ядене. Природата е правила много опити. Запример една пчела колко ядене изяда? Една пчела е много икономична. На колко бихте оценили яденето на една пчела? Някой път, когато нямате работа, направете изчисление едно кило мед за колко време ще стигне на една пчела. Цяла година като яде по три пъти на ден, тя пак не може да го изяде. Зимно време оставят пет-шест до дванайсет кила мед. В кошера има около трийсет хиляди пчели и за няколко месеца през зимата им стига. По колко се пада на една пчела? „По една трета от грама.“

Природата правила опити, понеже яденето е обосновано на един закон: в природата недоимък няма, но няма и излишък. Онова, което вие трябва да ядете, то е определено. Не всякога трябва да имаме тази хранителна част в коя и да е храна. Онази част от материята, която трябва да приемете като храна, трябва вече да е на вашия уровень, да е мобилизирана, приспособена, да може да я възприемете, да ви даде нещо от онова, което тя съдържа. Има храни, които като гъвчете, вие изхарчвате повече енергия, отколкото получавате. При такова ядене хората ядат и изтъняват. Едни малко ядат и се оправят, други много ядат и не се оправят. Едни, като ядат храната, сухи стават, изсъхват. Други, като ядат храната, задебеляват. Най-важното е, всяка една храна, която ядете, да съдържа хранителната сила.

Човек има в себе си едно чувство за храненето. То е турено отпред на челото. Туй чувство много деликатно показва тази храна дали е здравословна, или не. Ядеш някои работи, казваш: „Не ми се яде тази храна.“ Всеки човек, ако е верен на това чувство на храненето, няма да има големи мъчнотии. Сегашните хора са се научили да ядат храни, които не им подхождат. Запример правят такива яденета с яйца, с брашно разбити. Или правят риба, отгоре с майонеза. Вие не сте яли, нямате понятие. После правят попска яхния, печени кебапи. Някои от вас има, които знаете как се прави свински кебап. Свинската храна е доста нечиста. Свинята обича тинята; понеже има

много мазнини отвътре, въргала се в тинята от хигиенични съображения. Тя туря кал по тялото си, понеже се изпотява. Тя не обича да се стопля повече, отколкото трябва – влиза в калта. Биволите, и те влизат в калта, и те се калят. Той има съображения, да го не хаят мухите. Казвам, често в тази кал се покрива месото.

Свинското месо е вкусно, но има една тъкан, след като я ядеш, доста скъпо струва. Хората, които ядат свинското месо, са разположени към болести. Българите, които ядат свинско месо, страдат от свински болести. Мъчносмилаемо месо е то. Яли ли сте вие свинска сланина? Виждам, отрежат такива парчета, като сирене, четири пръста дебела сланина, отрязват и ядат.

Но да се повърнем към въпроса. Това са външни работи. В съвременния живот човек трябва да пречиства своя ум, да пречиства своите чувства, да пречиства и по възможност тялото си. Да пречиства по възможност и мозъка си, мозъкът да е образуван от едно отлично вещество, да задържа добрата мисъл. Да се пречистят и неговите гърди, неговата белодробна система. Трябва да се пречисти и тялото на човека. Туй наричам добър човек. След това човек, като яде, той е скулптор, дооформява своето лице. Тук ще покаже доколко условията са подобрени. Колкото лицето става по-красиво, туй показва, че външният, физическият, свят се е подобрил. Щом ръцете загрузеят, показва, че външните условия са загрузели. Ръцете показват условията на физическия свят, лицето показва духовния свят, мозъкът показва Божествения свят – условията на Божествения свят. Ако главата отгоре се е деформирала, туй показва какви са условията на Божествения свят. Те са се влошили. От физиономията може да познаем доколко тия блага на Божествения свят се използват. Колкото лицето става по-красиво, толкова условията са използвани. Колкото ръцете стават по-красиви, условията на физическото поле са използвани.

Казвам, има едно съответствие между човека и външните условия. Може да се види ред поколения преди него как са

използвали мозъка.

Сега всички трябва да работите над себе си, за да подобрите условията. Саморазвитието на човека зависи от това, да може и от Божествения свят всичко, каквото ти е изпратено, да го приемеш. Всичко, каквото изпращат от Божествения свят, и него да приемеш. От физичния свят да вземеш чрез тялото, от духовния свят да вземеш чрез лицето, а от Божествения свят – чрез мозъка на човека. Това ще бъде бъдещото възпитание.

Много мъчно е сега. Казвате: „Трябва да мисли човек.“ Да мислиш добре, значи да можеш да възприемаш ония блага, които са определени, да намериш благата в природата. Като идеш, веднага да си дадеш адреса. Вие, като идете при спестовната каса, какво ви искат? Искат ви лична карта. Лична карта и за Божествения свят има, и за духовния свят има лична карта за сърцето. Лична карта има и за физичния свят, волята. Това са три лични карти, ще ги носиш. За човешкия свят – волята, в духовния свят – лицето. Чувствата, сърцето, и то е легитимация. Следователно ще гледаш да не оцапаш легитимацията си. Още като видят оцапаното лице, казват: „Да идеш да си направяш нова фотография. Тази нищо не те ползва.“

Сега вие разглеждате живота като пенсионери. Някой служи, за да има една хубава пенсия. Коя е най-хубавата пенсия според вас? Коя пенсия считате нормална пенсия, дето да можете да преживеете добре? Че вие сте все хора на науката. От научно гледище разрешаваме въпроса. Едно съответствие има. Трябва да се определи енергията от мозъка, която харчиш. Мозъкът е скържав, такъв финансист, не дава. Той не е разточителен, той е организиран. От една болест човек може да изгуби голямо тегло от тялото си. От мозъка много малко се губи. Болестта храни мозъка, но той нищо не дава. Тялото е страхливо, за да се освободи, ще дадеш четирийсет и пет килограма, мозъкът не дава. Голям герой е, казва: „Не давам.“ Много малко ще даде. Затуй ще имаме мярката на ума, той е икономист. Най-много харчи сърцето, то е много разточително,

затова финансово то е обедняло. Грехът на сърцето не е нищо друго освен борч. Затова аз наричам смъртта фалимент*. Много пъти известна фирма фалира, финансова криза има, умира от безпаричие. Една банка умира или фалира.

Запример при онази криза в Америка, която настана преди години, девет хиляди спестовни банки фалираха. Знаете какво е спестовна банка. Всички туряха парите си за черни дни. Като фалираха спестовните банки, всички спестени пари отидоха да помагат на черните дни. Сега като се подобри положението, започнаха да се образуват нови банки с грамадни капитали, с по четиристотин-петстотин милиона долара. Фалираха толкова банки. Къде отидоха тези пари? Скрили са. Те са хубави икономисти. Икономисаха ги. Казват на бедните: „Понеже вие сте разточителни, ще ги изпохарчите, нищо няма да направите, нищо няма да излезе от тези пари, то ги икономисахме.“ Казвам, вие може да намерите погрешката. Къде са отишли тези пари? Някой път същото става и във вас. Хване ви някоя болест, колко банки фалират във вас? Знаете колко капитал отива, а след това ще започне пак наново. Таман са минали десет години, ще дойде нова криза, друга болест. Много ученици не са свършили училище по причина на тия кризи. Една-две години, като хване някоя болест, не може да свърши.

Сега в един живот в света моралът, религията, то са системи, за да спестяваме умствено и духовно капитали, за да може да постигнем своите блага. Задачата е хубава. Да допуснем, че вие обеднеете в духовно отношение. Щом обеднееш в чувствата, обеднял си в духовния свят. Щом обеднееш по сила, ти си обеднял във физическия свят. Как са вашите финансиста вътре във вас? Нали вие имате финансиста. В една държава нали има финансиста. Защо ги турят? Не ги турят като кукли да седят, но да оправят финансите на държавата. То е труден въпрос. Много мъчна работа. Запример, ако някой от вас ви бодне, както седите, без да знаете, вие веднага ще мръднете

* Фалимент (разг. от фр.).

убодената част. При вас като иде онзи, който ще ви убодне, трябва да го знаете. Още като е на половин километър, трябва да го знаете. Вие, като ви бодне, изхарчите десет пъти повече енергия. Ще му кажете: „Ти си намислил да ме убодеш. Аз ще ти дам един лев, не ме боди.“ Когато дойде някой да ви убодне, вие се обезверите. Когато вие се обезверявате, има някой, който ви дупчи с игла. Някой казва: „Аз съм се обезверил.“ Аз не разбирам как може човек да се обезвери. Как може вярата да изчезне у човека? Ако вярата е реалност, как може реалността да изчезне?

Аз считам вярата реалност, а безверието – идеалност. Защото в идеалните работи иде безверието. Безверието е сянка на реалността. Идеалните работи имат две лица. Защо се обезверява човек? Ако ти нарисуваш едно плато плодове, може ли да ги ядеш? Ти може да се обезвериш. Идеално са нарисувани тия плодове, като живи да са, но обезверяваш се в идеалните работи, нямаш реалност, не можеш да ядеш. Неца, които са реални, в тях не може да се обезвериш. Щом ядеш, то е реалността. Вярата се усилва. При сенките вярата отслабва.

Казвам, не поддържайте вашата вяра с идеалното. Казвате: „Идеален е животът.“ Аз предпочитам реалния живот, отколкото идеалния. Идеалният живот е направен от хората. Един художник може да те нарисува много красив. Той може да ти направи лицето красиво. То има дефекти, но като го рисува, заглади. Казва: „Ще ме направиш много красив.“ Но основните черти ви ги няма. Тази фотография е лъжлива, много е ретуширано лицето. Че той е направен красив, такава красота не ме интересува. Мечката, когато ще те яде, тя става красива, когато няма да те яде, нахохори се*, грозна е. Щом мечката започне да си гладува козината, да става гладичка, да знаеш, че кожата ти отива.

Този закон е верен в живота. Когато ти тръгне всичко напред, нямаш никакви страдания, мечката е близо, тя ще те яде. Щом са лоши условия, мечката пак е там, но тя се е

нахохорила, само плъване ще има, и тя ще си замине. Щом те гладува, ще те яде. Има страдания, при които човек живее. Има страдания, при които човек изчезва изведнъж.

Казвам, когато дойдат големите нещастия в живота, да знаеш, живот има – има нещо по-хубаво, отколкото в хубавите условия. Сега всички не сте съгласни с това. Те са научни данни. Страданието само по себе си е една реалност. Страданието е нещо идеално, защото идеално можеш да страдаш. За какво страдат хората днес? Нали за някакъв идеал. Че те са вървали в нещо. За техните убеждения са ги мъчили, са ги горили, какво не са ги правили. Казват: „Инат хора, тия светици. Горят ги, на парчета ги правят, не се отказват. Много инат хора.“ За какво са страдали? За нищо и никакво, за някаква идея, че ще иде в оня свят и ще живее щастливо. Дали ще може да живее, или не, не се знае. Светията умира за някаква идея, която има. Тия светици са сега светици, които учили, та и вас ви учат, и вие страдате. Човек в живота си трябва да страда за нещо. Вие не считайте, че страданието е само за вас. Страданието е обща повинност, която съществува в цялото човечество. Тази обща повинност някому дават повече, някому по-малко. Някои хора страдат повече, някои хора страдат по-малко. То е обща повинност, не е разпределено по равно. Един ден, ако се разпредели правилно, всички да носят това бреме, ще бъде лесно. Понеже всички не носят еднакво, затова животът е малко по-тежък.

Сега вземете закона за дишането. Преди закона за храненето един труден въпрос за разрешаване е дишането. Да кажем, че някой човек в духовния свят е слаб, или дишането му е слабо. Той не трябва да купува своя въздух от аптеките или от дрогериите, или от бакалиите някъде. Какво трябва да прави? Един въпрос, който хората не са разрешили. Колко хора страдат от нямане на въздух, въздуха не го използват. Щом дишат, не могат да извадят хранителните части от въздуха, които са скрити вътре. Да кажем, вие живеете в градовете. Там въздухът е покварен от горивните вещества. Идете в планините. Въздухът там е много чист и рядък. Някой път се боиш да

* Настръхне (обл.).

дишаш, да не би да се простудят гробовете ти. Има възможности да се простудят, но понеже природата е предвидила, тя е приготвила място, като минава въздухът, да се чисти и да предпазва гробовете. Казвам, ако човек приеме въздуха и го задържи малко повече, по-дълго време и концентрира мисълта си, чувствата си, от този въздух той ще извади много повече енергия, отколкото при обикновеното дишане. В една минута вие вдишвате петнайсет до четирийсет пъти, на всеки три секунди вие поемате въздух.

Но в сегашните условия ние мислим за бъдеще какво ще стане. Ние искаме целият сегашен свят да се подобри някак си. Не ще оставим света. Както ние мислим идеално, още няколко хиляди години трябва, и тогава пак ще има други неразборици. След хиляди години може би светът ще бъде сто пъти по-добър, отколкото сега, но и тогава ще има някои работи за поправяне. Ние сега искаме един идеален свят. В идеалния свят трябва да има с какво да оперирате. Реалният свят ли е произлязъл от идеалния, или идеалният е произлязъл от реалния? Идеалният е произлязъл от реалния.

Казвам, трябва да вземем живота, както се проявява сега. Ние мислим, че природата се изменя. В природата в този смисъл ние еволюираме. Природата се нагажда според степенята на нашето развитие. Щастие то е вътре в нас, не е извън нас. Ние казваме, че всичко в света еволюира. Еволюираме ние, нашата еволюция се проектира вън. Ние виждаме своя прогрес. В какво седи човешкият прогрес? Едно време човек живееше в скромни къщи, сега живее в големи здания. Има един английски автор, който писал една книга преди войната и описва какво ще бъде състоянието на Европа след години. След години Европа няма да бъде такава голяма, но ще бъде една малка държавица. Всичката европейска култура ще се измени. Хората, като видят кораб от хиляда тона, ще мислят, че е много голям, защото никаква търговия няма да има. Всички тия блага, които хората имат, ще изчезнат. Ще минат през такива големи страдания, всичко ще забравят, ще започнат пак от А, Б. Ако сега беше

написал този роман, щяха да го арестуват, но понеже го писал преди войната...

Злото на болния човек е там, че болият вижда противоречие навсякъде. Здравият какво вижда? Там, където за болния съществува противоречие, за здравия не съществува. То е едно болезнено състояние. Казвате: лош е светът. То е болезнено състояние. За някои хора светът е много лош, за някои е много добър.

Един приятел ми разправяше един анекдот. Не зная някой си арменец, грък или турчин бил, влиза в една гостилница и вика: „Ох-хо, кебапини*, шерапини**, о-хо-хо.“ Каквото яде, все хубаво. Като дошли да му представят една голяма сметка, казва: „Вай, вай, вай.“ Ние сега, като вършим приятни работи, казваме: „О-хо-хо.“ Като дойде да плащаме, викаме: „Вай, вай, вай.“

В себе си не критикувайте живота. Видиш, някой човек умрял. Може да плачеш заради него, можеш да седнеш да го гледаш, казваш: „Горкият човек колко е страдал, колко са го мъчили.“ Ти плачеш, плачеш. Какво ще му помогнеш, ако плачеш? Умрял вече. Понеже се е освободил, кажи: „Аз те облажавам. Е, аз ще мина през същото.“ Не го оплаквай, но му кажи: много добре е станало, че се освободил, той си издържал изпита. Пък кажи: „Сега иде моят изпит.“

Ние плачем за умрелите. Както той умрял, и ние ще умрем по същия начин. Когато дойде човек да умира, по-лесно да умира. Ето аз какво разбирам да умреш по-лесно. Представете си една птичка, държана в кафез. Пуснеш я от кафеза, литне нагоре, но тя е свързана за единия крак с един конец. Ти я дръпнеш и тя падне долу. Аз съм виждал децата да свързват така конец на някои бърбазънци***. Пусне го, хвъркне, но като отлети, конецът го дръпне, и падне. Като умираш, да няма

* Кебапец (гр.-тур.).

** Винце (гр.-тур.).

*** Бърмбазънци, малки бърмбари (нар.).

такъв конец, да се мъчиш да слизаш и падаш. Като хвъркнеш, да отлетиш и да се свърши.

Смъртта не е нищо друго, освен освобождение от всички заблуждения, в които живеем. Ти мислиш, ще умреш. Като умреш, е хубаво, но докато скъсаш онзи конец... Опасен е онзи конец, с който е свързан кракът ти. Идеш догоре, паднеш, идеш пак догоре, пак паднеш. Някой път се освободиш, но кракът иде, откъсне се. Бърбазинекът замине, но човек не трябва да му къса крака. Който отива за другия свят, не трябва да му откъсват крака, нищо не трябва да му е откъснато. Ти, като идеш на онзи свят, ти пак ще се мъчиш, както на физическия. Доброволно трябва да оставиш тялото си, като го погледнеш, да не ти се свиги.

Вие се намирате в положението на онзи беден човек, който се молил дълго време Господ да подобри живота му. Иде един ден Архангел Михаил и казва: „Чу ти се молитвата, твоеото положение ще се подобри.“ „Как?“ „Когато някой човек се разболе, ти ще предсказваш дали ще умре, или ще живее. Щом ме видиш, че аз седя при краката му, да знаеш, че аз ще го взема вече, този човек ще умре. Щом аз съм при главата, този човек аз ще го оставя да живее.“ Започнал той да предсказва кой ще умре и кой ще живее, но случило се, че сам той заболял и вижда Архангел Михаил при краката си. Той веднага се обръща и туря главата си на мястото на краката. Архангел Михаил пак застанал при краката му. Започнал той да се върти, да слага краката си на мястото на главата. Вижда го Архангел Михаил, че не иска да умре. „Виждам, че си страхлив. Я да идем да се поразходим.“ Тръгнали, разхождат се. Сигнали до една чешма. Той иска да отвлече вниманието на този човек, който се измил при чешмата и пил от водата. В това време той му взел душата, да не го види ни при главата, ни при краката. Тръгнали, вървят по пътя. Той казва: „Я да се върнем при чешмата, забравихме нещо.“ Пита го: „Какво виждаш?“ „Виждам едно страшилище, един човек умрял – казва. – Виждам себе си.“ „Искаш ли да се върнеш?“ „Не. Лошо нещо е.“

Казвам, една наука може да познава човек, да знае кога другите ще умрат. Като дойде до него, върти се. На земята докато си, през земния живот, всеки ден ще късаш по един конец – триста шейсет и пет в годината – и на сто и двайсет години като бъдеш, ще скъсаш всичките конци, които може да те държат. Душата е като балон, свързана с конци. Трябва да се скъсат всичките конци, душата да се върне с богатствата, които придобила. Душата ще иде с опитностите, които придобила. Чувствата, мислите и постъпките, това са едно богатство, което ще разработва в другия свят. Тъй седи философията. Казвам, много малко хора има, които, като наближи да умират, да са спокойни. За смъртта не трябва да се говори. Има една смърт, която не е понятна.

Научете се да гледате страданията смело. Като дойде едно страдание или една мъчнотия, знай, че това е една възможност. Какво трябва да прави цигуларят, като се намери в трудно положение? Да свири. Какво трябва да прави художникът, като се намери в трудно положение? Да рисува. Какво трябва да прави земеделецът, като се намери в трудно положение? Да оре земята.

Казвам, като се намери човек в трудно положение, да работи. Каквато и да е работата, да работи. Да впрегне ума си на работа, да впрегне сърцето си на работа, да впрегне и тялото си и да свърши една малка работа. За това са пратени всичките хора. Те са работници. Невидимият свят разумно ще използва труда ти на земята. Всичките ваши мисли, всичките ваши чувства, усети, всичко, каквото вие преживявате, то ще бъде вашият материал, който ще служи за работа. С изработените работи горе на небето слизате на земята. Вашите идеали, които считате, те са неща, форми, завършени на онзи свят. Працат ги тук на витрини. Казвате: „Аз искам така да живея“ – да си направите една форма, да се облечете в нея. Видите хубави обуца, искате да се обуете. Някоя хубава шапка видите, искате да си я турите. Сега капюшончета има. Досега не знаехте каква е тази мода. То не е мода, студът образува тази мода.

Това са шапки, да не се изстудяват ушите. Едно рогче има отзад. Като туриш капюшончето и го завържеш, пази ушите. И мъжете може да го турят, не е лошо. Много практично е за зимно време. За лятно време не е, но за зимно време. И аз бих турил на студено едно капюшонче.

Изучавайте закона на мисълта. Не влизайте в стълкновение със себе си. Това да ви е правило: никога не влизайте в стълкновение със себе си. Никога не се бори със себе си. Не побеждавайте себе си. То е криво разбиране. Никога не побеждавайте себе си. Никого няма да победиш. То е един много лош израз: „Убий всяко желание.“ Тури всяко желание намясто. Всяко едно желание да бъде на мястото. Тури всяка постъпка на мястото ѝ. То е правилото в живота. Другите противоречия, които съществуват, не ги разрешавайте, понеже мъчнотиите, които вие не можете да разрешите, те са за другите. Всичките големи мъчнотии са за по-напредналите същества. Вие в дадения случай разрешавайте само вашите мъчнотии. Вие разрешавате въпроса за целия свят, и туй е злото. Те са мъчнотии за по-учени хора. По-простите задачи са за по-простите, неучените. Разрешавайте малките задачи хубаво.

„Сила, здраве е богатство“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тринадесета лекция на Младежкия окултен клас
5 януари 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

МЛАДИ И СТАР

Тайна молитва.

Имате ли тема? „Имаме.“ Каква? „Разликата между стар и млад.“ Каква е разликата? (Прочетоха се темите.)

В какво седи разликата между богатия и сиромаша? Конкретно какво значи? Към кое явление спада физическото богатство, духовното и Божественото? Представете си, че вие известни явления, които са невидими, искате да ги обясните с физическите явления. Как ще ги съпоставите? Химиците, за пример, обясняват какво нещо е атомът. Никой не го е видял. Само един химик може да обясни. Какво ще разбере простият човек какво нещо е атомът? Или какво ще разбере под *съединение*? Двама души се съединяват, но съединението на два атома как ще го разбереш? Представете си, че един атом представя двайсет и пет милионна частица от милиметъра, как ще си го представиш? Такава дребна частица се съединява и образува съединения.

Човек винаги говори за неща, които го интересуват. Който е измръзнал, говори само за огъня. Лятно време, който се е сгорещил, не може да си намери място, говори за хладина, за сянка. Гладният говори за хляба, бедният говори за богатството. Лошият за какво говори? Лошият говори за доброто. Но защо? Защото има какво да вземе от добрия. Затова вълкът мисли само за овците. Овцете мислят ли за вълка? Мислят и те, но защо мислят вълците за овците? Искат да вземат. Какво мисли овцата за вълците? Във вълка има любов. Като

хване една овца, често любов има. Овцата, като мисли, страх има. Тя чувства неговата сила и лошите му зъби.

Казвам, всички свежгате някои неща на физическото поле. Запример постоянно говорят, че съгрешил Адам. Защо съгреши Адам, задавали ли сте си въпроса? Казват: „Защо Господ направи едно гърво и постави ангели да пазят гървото?“ Човек съгреши, защото го постави пазител на райската градина. Човек беше господар на яденето, защото той беше ангел хранител. Защо той допусна яденето да влезе в него? Човек, който беше поставен да пази, го подкупиха. Сега вие седите и всеки ден правите погрешки и търсите причината в дявола. Виноват е и дяволът, че влезе вътре във вас. Той е отвън. Отвън има право да говори. Когато го пуснете във вашия ум или във вашето сърце, кой е причината?

Допуснете, че някой проповедник иска да обърне хората. Как ще ги обърне? На български какво значи да го обърнеш? Казва: „Да го обърнеш към Бога.“ Какво значи да обърнеш една кесия или една греха? Обръщат грехата: старото турят отвътре, новото – отвън, и грехата става пак нова. Най-първо грехата е била нова. След като я носиш, става стара. Обърнеш я, става млада. Казвам, в едно отношение тази греха е изгубила, а в друго е придобила. Представете си една книга, млада книга, чиста. И Писанието казва, че само чистите ще видят Бога. Добре, но сега вие гледате нацапаните книги, защото някой нацапал книгата с черно мастило и вие държите книгата, четете в дома, подвързвате я. Ползвате се от нацапаната книга. Но да разберем нацапана ли е тази книга? Ние употребяваме една дума не намясто. Книгата, на която е написано нещо хубаво, не е нацапана. Нацапана, значи да говориш без връзка.

Сега искам да ви убедя, че две е равно на три. Невъзможно е. Може ли две да бъде равно на три? Едно може ли да бъде равно на четири? Може, но зависи в какъв смисъл вземате числата. Ако ги вземете количествено, означават едно нещо, ако числата ги вземете като органически единици, означават друго. Имате количествено, органично и психично значение на

числата. Органичната и неорганичната материя влизат във връзка. В органичния свят нещата растат отвътре навън. А в кристализирането откъде започват? Когато се кристализират нещата, откъде започва кристализацията? В психологическия живот откъде започват? Те са отношения. Значи не само да се говори, но да имаш съзнание за един органически процес. Ако вие вземете яденето, какъв процес е? Някой път вземете храната и я сдъвчете. Вземете един физически процес. След като влезе храната в стомаха, имате химически процес, настава процесът на пречистването на соковете. След като влязат тия сокове, те се организират и стават част от тялото.

Вие казвате, че младият има сила, старият изгубил тази сила. Те са понятия от един свят. Във физическия свят е така.

Това е млад: М.

Това е стар: С.

Имате едно понятие, че младият е енергичен. Вие се лъжете. Мислите, че старият е много слаб. Много се лъжете. Защото младият отгоре, от планината, слиза и той, и да не иска, се търкаля, както камъкът. Старият, понеже се качва на планината, употребява много повече сила, да изследва. Младият мисли за този свят, старият мисли за онзи свят. Старият, след като е мислил за този свят, мисли и за онзи свят и се качва нагоре. Уморен е от големия път, от качването нагоре. Тази умора хората считат за слабост. Питам, когато човек се умори, слаб ли е? Младият не се ли уморява? Вие само психически правите едно разграничение на млад и стар. Глупавият човек е млад, безразсъден. Наблюдавали ли сте малките деца какво правят? Като им дадете нещо, ще го раздере, чопли, търси нещо. Като не намери нищо, остави го, търси друго. Минава от един предмет на друг.

Запример вие завържете приятелство. Най-първо, ви интересува. След четири-пет месеца, като го разчоплите, остави-

те го. Намирате друг, пак започнете да го чоплите, хвърляте го. Намирате трети. Най-после казвате: „Не можах да намеря един, да ми падне на сърцето.“ Хубаво, но и онези, които сте ги разчоплили, и те казват, че и ти не си паднал на сърцето им. Тогава в какво седи разликата? Ако на духовния човек направиш нещо духовно, той ще те мисли за умен човек. Ако на светския направиш нещо духовно, той ще те мисли за глупав. Ако на светския направиш нещо светско, той ще те мисли за умен. Ако на духовния направиш нещо светско, той ще те мисли за глупав. Това са неразбрани работи.

Има един естествен свят. Под думата естествен свят ние разбираме туй, което хората може да създадат. Имате един съвременен свят. Българите имат един естествен порядък, както те са организирани. Животните се събират на групи, понеже казвате, че имали вътрешен инстинкт да се събират на едно място. Има в хората само едно чувство, което сближава хората. Някои хора обичат да дружат с много хора. То е едно чувство. В някои хора туй чувство е слабо развито. Те обичат сами да седят.

Казвам, естественият ред на нещата в света е, което е понятно. Естественото е най-близкото до тебе, което в даден случай можеш да разбереш. То е естественото, видимото, от което трябва да започнеш. Това е външната страна на живота, най-близкото в даден случай, което е най-понятно за тебе, което е основа за следната стъпка за духовния свят. Духовният свят е по-обширен, по-развит. Тогава имате: физическият свят е свят на резултатите, духовният свят е свят на съдържание, Божественият свят е свят на мисълта. Мисловният свят е свят на смисъла. Най-първо, човек мисли, след това той чувства и най-после той постъпва. Всяка една постъпка е резултат на една мисъл, на едно чувство. Тогава иде постъпката.

Вие казвате, че чувствате със сърцето си. Имате едно сърце. Със сърцето ли човек чувства всичките неща? Казвате: ти имаш сърце. С това ли сърце чувства човек? Но ако сърцето не изпраща кръв на тялото, ще може ли да чувстваш? Значи

причината за чувстването е сърцето, което постоянно изпраща храната, възможности дава. Косвено сърцето е причината за чувстването. Чувстването, тъй както го употребяваме, центърът на чувстването, се намира в предната част на мозъка. Има известни бели нишки, които са свързани с нервната система. Тогава всяко впечатление на тялото се предава с тези бели нишки на мозъка, и тогава вие имате един усет. Запример, ако се прекъсне съединителната нишка между тия белите нишки и мозъка, няма да имате усет. Правят се физиологически опити. Цялата ръка може да се изгори в човека, без той да усети никаква болка, ако е прекъсната тази връзка.

Та казвам, когато човек стане учен, тъй както го намират, той става по-чувствителен. Значи образува се много потясна връзка между предната част на мозъка и цялото тяло. Културните хора страдат повече, отколкото другите. Казвам, културните хора са развили връзката между двата свята и са направили по-потясна връзка.

Та казвам, в какво отношение човек може да използва физическия свят? В какво отношение може да използва духовния и мисловния свят? Едновременно той живее в трите свята. Запример вашият усет, вашият вкус и вашето обоняние към кой свят спадат? Усетът спада към физическия свят. Вкусът е преходен от физическия към духовния свят. Усещаш, че в храната има известно съдържание. Вкусваш един предмет, който е сладък. Сладчината не се вижда. Самия предмет виждаш, може да го опишеш, има бял цвят, запример, но ти усещаш едно качество, което не може да го видиш. Има неща, които може да видиш. Цветът към кой свят спада? Той спада към мисловния свят. Има хора, които нямат понятие за някои цветове. Вземете един художник – голямо разграничение прави между цветовете. В един обикновен човек няма такова разграничение на цветовете. Сега по кой начин вие схващате тия трептения, които имате в червения цвят, по кой начин хората ги схващат?

Някой път вие правите опити, боядисвате един предмет червен. Този човек боядисва, но ако прекарате през призмата

светлината, имате пак червен цвят. Кой го е боядисал? В съвременната физика вие изучавате спектъра. Казвате: тия цветове на спектъра, като се завъртят бързо, образуват белия цвят. Как мислите, белият цвят е съединение на всичките цветове. Всичките цветове представят условия да се прояви белият цвят. Белият цвят е отделен от другите цветове. Той не е един резултат.

Казвам, може да се развие спор. То е друг въпрос. Нас ни интересува друга една страна на цветовете. Правят опити. Ако върху някои растения огряваме с червения цвят, с портокаловия, със зеления и тъй нататък, при кои цветът расте най-добре. Всеки един цвят показва какво може да предаде на човека. Да кажем червеният цвят действа възбудително, зеленият – успокоително. Зелените цветове действат на очите органически успокоително, сините цветове действат успокоително на нервната система, на мисълта. Ако мисълта е много разкламена, ти се съмняваш, брожение има, възбуден си, гледай синия цвят. Мисълта ти се успокоява при синия цвят. При зеления цвят чувствата се успокояват. После, ако вие разбирате червения цвят, можете да образувате една правилна връзка. Ти без червен цвят не може да се проявиш. За да гадеш някому нещо, някой подарък както трябва, непременно трябва да имаш червен цвят. Той е подбудителна връзка. Ти без червен цвят не може да направиш връзка. Ще гадеш някой подарък, няма да го гадеш както трябва. Хората няма да останат доволни. Ако имаш този червен цвят, ти ще бъдеш доволен.

Тогава трябва да се изучава природата. Тогава природата защо направила червения цвят? Друг – жълт. Крушите са жълти. Някои турят червен етикет, но те ги обличат с червена греха. Черешите са червени. Колко са приятни. Сливите са сини. Някои от тия плодове са привлекателни по причина на самия цвят, който имат. Някоя круша станала жълта, привлича цветът. Някои са обезцветени.

Казвам, всяко едно чувство във вас, всяка мисъл, всяка постъпка трябва да имат някакъв цвят. Безцветно нищо няма

в света. Кои неща се наричат безцветни? Водата има ли цвят? Има, разбира се. Бял цвят има водата. Като се стопи, водата е безцветна, но като замръзне, е бяла. Следователно белите неща дават безцветно съдържание. Безцветното съдържание дават белите цветове. *(Лампата загасва.)* Като нямат цвят, безцветните неща се виждат. Тя, светлината, е претърпяла цяла катастрофа. Болен е кракът нещо. Някой ще каже, че си изгряят духовете, ревматизъм има. Като се оправя кракът, пак свети. Както виждате – бунт има. Пострадала, операция ѝ правили.

Сега, ако влезете в света, по кой начин трябва да работите? Религиозните хора казват: това са светски хора, при светските не ходим. Светските с духовни не ходят. Тогава, ако си светски и гружиш с духовни, ти духовен ставаш ли? Кое е правото сега? Туй Божествено ли е, или човешко? Не ходи със светските. То е разбираше. Не ходя при светските хора, какво разбирам? Ако ви кажа: „При бедните хора не ходете“, или ако ви кажа: „При богатите хора не ходете“, какво трябва да разбирате? Ако искаш да се цаниш слуга, казвам, идете при богатите, но ако не искаш да се цаниш слуга, казвам, при богатите не ходи. Или ако искате да се учите, къде трябва да идете – при бедните или при богатите? При учените трябва да идете да се учите. Но понеже богатите хора имат средства, някой път, преди да идете при учените хора, ще идете при богатите хора, да ви кредитират, за да може да следвате в училището при сегашните условия. Но представете се в един свят, дето и богатите, и бедните са равни – там са чиновници.

Запример един касиер на банка е богат, разполага с няколко милиона на ден. Но тия пари не са негов. Утре, като го уволнят, иде на друго място. Тогава се редуват богатите хора. Тук, на земята, как мислите, богатите хора чиновници ли са? Казвате, той е станал богат. Той ли е станал богат, или са го турили касиер? Кое поддържате? Чиновник? Следователно като чиновник не може да бъде щедър, скържав е. Казвате: поверено му е богатството. Казвате: „Покажи твоята щедрост.“ „Утре ще ме гържат отговорен, не може да бъда щедър.“ Вие

искате някой път богатите хора да бъдат щедри. Когато богатият е чиновник, отговорен е в банката. Щом представиш един чек, не иска да го осребри, отговорен е, нали. Казва: „Не, не искам да осребря, не искам да платя.“ Вие може да се оплачете. Тогава този чиновник в банката не иска да си изпълни длъжността. Какви са неговите съображения, защо не иска да си изпълни длъжността? Представете си, че той е седнал, турил си бутилка отпреде си, яде и пие, казва: „Нямам време.“ Във време на своите занятия, във време на службата си, турил бутилка вино, яде и пие. Казва: „Нямам време.“ Време ли е за него да яде? Значи съдят се ония богати хора, които във време на служба ядат и пият. Там е всичката им погрешка.

Казвам, какво трябва да правите сега? Вие сте дошли в света при сегашния порядък, какво трябва да правите? Ако искате да се качите на един параход, какво трябва да имате? Трябва да имате средства да вземете билет. Качите се на парахода, параходът претърпи коработрушение, какво трябва да правите? Трябва да се спасявате с някакъв отломък от парахода. Трябва да идеш някъде. Параходът, като потъва, откъде ще вземеш билет? Тогава ще си носиш някой спасителен пояс, ще си туриш пояса и с този пояс ще влезеш във водата. Като влизаш във водата, трябва да имаш спасителен пояс. Къде седи спасителният пояс на хората? Вие нали имате по един спасителен пояс.

Ония въпроси, които не може да разрешите, към коя категория спадат? Да кажем, у някои от вас са развити повече чувствата, в някой е развита повече мисълта, в някой е развита повече силата. Но и там има различие. В какво отношение може да употребите вашата сила? В света трябва да разбирате силата на вашата мисъл, силата на вашите чувства и силата на вашите постъпки. Защото за света, за който ви говоря, постъпката ние считаме за нещо свършено, като че си почива. Но допуснете, че аз направя една постъпка, моята постъпка може да е жива. Представете си, че аз съм намислил, минавам покрай една плевня и запалвам плевнята. Питам, каква е моята

постъпка? Тогава цялото село се събужда и отива да гаси плевнята. Моята постъпка накара всички да работят. Една постъпка, мислите, свършена. Не е свършена. Сега започва работата. Моята постъпка е такава, че цяло село може да изгори, ако не се изгаси плевнята. Мислите, че всичко е свършено. Запалили сте плевнята.

Добре, написали сте едно писмо, най-първо, е свършено. Разправяше ми един български редактор. Той беше доста знаменит редактор, казва: „Веднъж писах една статия против военните. Намериха ме на пътя, биха ме, пукнаха ми главата.“ Той писал това, но след като чели военните неговата статия, веднага го намерили и го били. Питам, към коя категория спада тая постъпка? Какво произвела в умовете, защо го били? Можете ли възстанови какво друго е имало, за да бият някого?

Сега, ако лошият ученик пише нещо против учителя, какво ще направи? Ще му тури или единица, или изпит ще държи. Може би е писал, че те са лентяи, никаква полза няма от тях, ядат парите на народа, само чинове имат. Може да е прав. Аз не го предизвиках. Някой път има, някои нещастия са благотворни. Той искаше да им докаже, че благотворно му е подействало. Казва: „Аз писах една статия за военните, биха ме, пукнаха ми главата. Но нашата фамилия страдаше от болест, че на всеки две години трябваше да пускаме кръв, да не подлудеем, трябваше да пуснем кръв. Тъй съвпадна, че като ме биха, пуснаха кръв. Нещо ми беше мръднало малко, че се намести. (Този беше знаменитият Шангов.) Потече ми кръв, но после ми просветна. Като ми пуснаха кръв, просветна ми умът, дойде ми една идея. Втори път написах една хубава статия, военните дойдоха, хванаха ми ръцете. Просветна ми вече умът.“

Та казвам, при сегашните условия животът ви се намира към края на една епоха, която се сменя. Запример, когато вие садите някои работи на нивата, то е началото. Но когато нивата е узряла, не се изисква да се оре, не се изисква да се плевви. Но когато житото е узряло... Какъв процес е зреенето? Работа се иска да се жъне. Вие сте в края на една жетва, сега е жетва.

Трябва да се жъне. Жетва и върхане* остава. Всичките страдания не са нищо друго освен вършитба. Вършитба е. Житото, докато не страда, докато не минат конете отгоре, не се дава. Страданието е вършитба във вас. Всяко страдание иде, то смисъл има. Страданието показва, че има какво да се вършее. Жалко е – ако се вършее и нищо не дава, тогава е безсмислено. Ако, като дойде страданието, умът просветне, както на Шангов, то дало семе вече.

Какво трябва да правят младите? Вие казвате, че сте млади. Вие вече сте се оформили, тръгнали сте по един път оформен. Какво трябва да правите? В природата има какво да учите. Сега се намирате под една хипноза. Вие се оглеждате и казвате: „Остарях, остарял съм.“ Колкото и малко да е, ако чоплите с четирийсет, петдесет години, все ще намерите някаква бразда. Най-първо, не мислете за старостта. Що ви интересува старостта? Човек и от младостта не трябва да се интересува. Човек трябва да мисли, да чувства, да постъпва. Трябва да считате: това са два полъса на живота. Как бихте определили туй състояние, имате едно колело, едно въже се движи по него и на двата края по една кофа – едната кофа възлиза, другата се връща. Как бихте уподобили това? На какво уподобявате последната кофа? Най-първо, и двете са празни, после едната става пълна, другата е празна. Именно в туй празнене и пълнене започва процесът на движението. Защото старият отива нагоре, но е пълен, младият слиза надолу, но е празен. Напълва се и после обратно движение. Да кажем, туй въже теглите, другата кофа слиза в обратната страна, тя слиза надолу. Двете кофи слизат, образува се цял процес. Тогава имате съвременна машина, тези помпи. Какъв е тогава процесът по този начин? Така не разбирате живота. Във вас се заражда едно обезсърчаване. Някой път вие сте много насърчен, някой път съвсем се обезсърчите. Вие се обезсърчавате по единствената причина, понеже някой път си задавате за цел да свършите повече, отколко-

* Вършеене (обл.).

то можете да свършите. Винаги се заемайте с най-малкото, което можете да направите. После, каквато и да е работа, не правете никаква разлика. Онова, което можете да го направите, направете го. Някой казва: „Няма какво да работя.“ Как няма да работиш? Ти можеш да четеш, чети. Може да започнеш да изучаваш някой занаят: да плетеш кошници или да правиш обуца. Толстой беше философ и според своето учение на стари години се учи да прави обуца. Той сам си правеше обуца, и на другите щеше да прави обуца, можеше да прави обуца.

Мисълта е силна, когато може да се приложи в трите свята. Сега, запример, вие сте дошли до едно положение, едно съзнание има във вас. Вие мязате на напълнена стомна догоре. Колкото вода влиза в стомната, изтича навън. Аз ви съветвам от вашата щерна* да направите една малка канализация, да поливате градината, за да може водата, която ще дойде, да ѝ отворите път.

Запример как би описал един поет младостта и старостта? Ако един художник би нарисувал младостта и старостта, да направи една картина, той ще вземе най-малко стотина-двеста хиляди лева, да съпостави един млад и един стар човек. Той ще ги представи така разпокъсано, ще представи младия, ще представи стария така живо, ще покаже, че той знае как да се съпостави. Вие къде поставяте стария човек в себе си?

Тогава ни съветват как да се освободим от стария човек. Старият не може да търпи младия, затова страда. Онзи, който мърмори в човека, той е старият. Онзи, който се радва, той е младият човек. То е символично, но то е вярно. Ако вас ви дадат една задача кой е стар. Ще дадем няколко правила. Ако се подмладяваш? Богатството към кой стимул спада? Има физически стимул, има духовен стимул, има умствен стимул. Парите към кое спада? Към физическите стимули. Даваме пари. Казва някой: „Аз ще мисля.“ Добре, към кой стимул спада? Някой казва: „Трябва да се живее добре, защото историята ще

* Място, където се събира дъждовна вода (обл. от лат.).

пише нещо заради нас за в бъдеще.“ Към кой стимул спада? Или казвате: „Да оставиш нещо след себе си.“ След като напуснеш земята, да оставиш нещо, да мислят хората за тебе. Как биха познали цветята, че някой извор е добър? Представете си, че един извор полива цветята зимно време. Лятно време, понеже пресъхват, не ги полива. Какво ще мислят цветята заради него? Че не е добър. Но изворот, за да бъде добър, той не трябва да престава. Ако вие сте добър само за вас, то е зимно време. Някои хора казват, че човек трябва да пострада, да бъде добър. То е зимно време. Ако си добър само когато страдате, то е едната страна. Човек трябва да бъде добър и когато не страда. Да прави добро не когато го карат насила да бъде добър. Страданието е насила да го накарат, насила да бъде добър. Един живот да има без страдания, без насилие, свободен живот.

Вие казват, че сте остарели. Мене ме интересува как остарявате. „Постепенно.“ Как постепенно? Когато някой художник те рисува, как може да те направи млад и стар? Старостта е карикатура. Младостта е карикатура. Вие се лъжете. Онова дете, което пъпли по земята, какво има да му забележите? Кой не е пъплил на четири крака? Какво има да забележите на един стар? Някой път гледам стария човек, който вярва на бастуна си. Смешното у детето е, което вярва на ръцете си. И двамата по какво се отличават? Детето вярва, че и на ръце, и на крака може да се ходи. Старият казва: „Аз вярвам в тоягата, ако не е тази тояга, не може да ходя.“ Старият, освен че има четири крака, има и пет крака, казва: „Синко, пет крака имам.“ Крак – твоят ум. Той е станал маг. Казва на бастуна си: „Ще ме подпираш.“ На три крака той ходи сега. Старите хора обичат да се подпират. Той уж ходи и се подпира на тоягата, но той е маг, като махне с бастуна си, всичко става.

Понеже старите са богати, да не ги обере никой, те се преструват. Като няма никой, старият човек се изправя; като има други хора, той ходи презгърбен, подпира се на бастуна си. Младите изучават всичкото изкуство да се преструват. Трябва ли човек да се преструва? В природата има преструвка. Кога

трябва да се преструва човек? Вие ще се намерите в положението на онзи поет, който отишъл при един богат човек да търси работа. Богатият казва на слугата си: „Кажете му, че ме няма.“ Той чува отвън. Слугата казва: „Няма го господарят.“ Той си отива. След време така се случва, че богатият имал нужда от поета и богатият отива да го търси. Самият поет казва: „Няма го.“ „Как да го няма, нали чувам гласа?“ „Как, господине, аз повярвах на твоя слуга, че ти няма да вярваш в мене.“

За втория път опишете как младият ще опише стария, един от вас да опише как младият описва стария. Направете един разказ интересен, че като го четат обикновените хора, да им стане приятно. Един сложен хубав за писане, но е труден. Не е лесна работа да се опише младият; да се опишат хубавите страни на младия, тук-там да се турят някои несъобразности, които съществуват. Младият обича много да плаче, старият обича много да се оплаква. По това се отличават. Младият обича много да плаче, старият обича да се оплаква. Той се оплаква за някои работи. Една съществена черта е това. Едно дете, щом не му дадете нещо, ще заплаче. Старият няма да заплаче, но ще се оплаче. Ако на стария човек не дадат една круша, той ще се оплаче. Ако на детето не дадете, то ще заплаче. Сега казвам, ако плачете, млад сте, ако се оплаквате, стар сте – определение за младите и за старите. Затуй, за да се подмладите, плачете. Ако искате да остарееете, оплаквайте се.

Втория път пишете за доброто, но не както сега сте писали. Към кой свят спада доброто? Някои минавате като мъдреци, ще кажете едно изречение. То не е развиване на една тема. Към кой свят спада доброто и каква полза произвежда доброто? Правилото е тук – пет минути да четете. По пет минути трябва да знаете да четете. Някои четат една минута. Пет минути е достатъчно. Съчинена реч, хубава. Пазете се да се морализирате. Светът не е за морал. Човек трябва да придобива знания. Човек трябва като художник да рисува, като говорител трябва да говори, като музикант трябва да пее или

да свири. Няма какво да философства, че свършил това или онова. Изпявам една песен, хората да бъдат доволни. Или говоря нещо за музиката, да може да ги ползва. Не говорете неща, които няма да ви ползват. Мене доброто ме интересува, което може да се приложи. Какво ме интересува едно отвлечено добро? Какво ме интересува една отвлечена красота? Какво ме интересува отвлечена чистота? Чистотата не е нещо отвлечено, тя е реална. Чистотата е образ на здравето. Само чистият може да бъде здрав. Следователно човек, който е здрав, той не е само за себе си. От здравия човек излиза нещо хубаво, той от своето здраве дава и на другите. Чистотата, като водата, тя се разпространява между хората. Тя е като светлината. Тази светлина се разпространява, ползват се всички.

Нас ни интересуват ония неща, които имат еднакво отношение към нас и към другите. То е Божественото. Божественото е, което има отношение към всичко: и към ума ни, и към сърцето, и към тялото ни.

За нас естественият свят, Божественият свят и духовният свят са един и същи свят. Единият е за ума, другият е за сърцето, третият е за тялото.

Казвам, бъдете готови за работа, да ви поставим на работа. Каква работа може да свършите? Казвате, че сте от новото учение. Какво ще направите?

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Четиринадесета лекция на Младежкия окултен клас
12 януари 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

РЕАЛНОСТТА

„Отче наш“

Какво представя нулата? Каква е идеята за нулата? Какво представя нулата сама по себе си? Казвате: *нищо* и *нещо*. Какво разбирате под думата *нищо* и под думата *нещо*?

Сега има едно модно положение. Какво нещо е модата? Модата постоянно нещо ли е? Сезонно изкуство е то. Какво разбирате в математиката под постоянни числа, постоянни величини? Казвате: *постоянна радост* и *постоянна скръб*. Какво разбирате под думата *постоянна радост* и *постоянна скръб*? Казвате: „Постоянно скърби той“ – вие вече разбирате нещо, имате едно знание. Знаете какво нещо е скръбта. По-реално нещо от скръбта има ли? По-реално нещо от радостта има ли? Знаете какво нещо е радост, може ли да я обясните? Знаете какво нещо е скръбта, може ли да я обясните?

Има неща, които ги обяснявате, пък не ги знаете. Запример някой математик обяснява какво нещо е вечността. Той *нищо* не разбира, а го обяснява. Казвате какво нещо е скръбта. Погрешката на хората седи в това, че те обясняват неща, които не може да се обясняват, а не обясняват неща, които може да се обясняват. Запример какво нещо е грозотата, яде ли се, пие ли се? Или хубостта какво е? Казвате: *грозен човек*. Казвате *грозен човек*, но казвате и *грозно ядене*. Грозният човек и грозното ядене по какво се различават?

Как се пише нулата, като кръг ли се пише, или е малко удължена? Понеже нулата вече излязла от небитието, тя няма само един център. Щом нулата се пише удължена като елипса, тя вече има два центъра. Нулата е първата форма, в която

човек се е явил на земята. То е нищо. Той седял хиляди години в туй нищо и само назъртал, не му позволявали да каже нищо.

Добре, ако турите едно число след нулата, какво означава? В сегашното разбиране нулата пред числото или след числото има съвсем друго значение. Да кажем, имате 12 или 21. Двете подир едното какво означава? Двете колко пъти увеличава едното, което е пред него? Кое е числото, което увеличава другите, а само не се увеличава? Нулата увеличава всичките числа, а сама тя не се увеличава. Нулата отзад и отпред, където и да я туриш, увеличава или намалява, но тя сама не се увеличава и не се намалява.

Реалното в света е, което нито се увеличава, нито се намалява. Тя е единствената реалност, от която изтичат всички други реалности. Сега аз не искам туй да го вярвате. То е така, но не може да се обясни. Реално е туй, което нито можеш да го увеличиш, нито да го намалиш, нито можеш да го гадеш, нито можеш да го вземеш от човека. Ако искате вие една реалност, тя трябва да бъде постоянна както нулата, да не могат нито да ви вземат, нито да ви дават. Туй, което може да ви дават и да ви вземат, то не е реално. Туй, което не може да ви дават и да ви вземат, то е реално. Следователно търсете неща, които не са преходни. Не че преходните неща са лоши, но те са спомагателни средства.

Сега какво лошо има, ако ви вземат едно добро? Да кажем, имате пет лева в джоба и ви ги вземат. Да направим друго разсъждение. Вие имате две житени зърна в джоба си, може би с години ги носите в джоба си за талисман. Един ден дойде един човек при вас и като си тръгне, взема вашия талисман. Този талисман вземе, че го скрива в земята. Щом ги скрие в земята, тия зрънца изкарват, израстват, братясват и най-малко всяко зърно дава десет стръка. Всеки стрък дава най-

малко по трийсет зърна. Значи едното зърно ще даде близо триста зърна, двете ще дадат шестстотин. Вие се тревожите сега, че вашият талисман изчезнал, че някое голямо нещастие ви сполетяло, че не ви върви. Вашият талисман влязъл в нивата и се увеличил с 598.

Питам, де е сега нещастие, че ви взели талисмана от джоба? То е ваше разбиране. Или някой път казвате: „Имах една идея, но вие ми я откраднахте.“ Нали и идеите крадат. Една идея, която се краде, каква е тя? Имаш някоя идея, откраднат ти я. Имаш някой сюжет за рисуване, може да ви го откраднат, нарисуват го пред вас. Много работи има в света, които могат да се вземат. Питам ви, ако вие пренасяте десет хиляди килограма злато на гърба си, какво ще спечелите? Ако пренесете десет хиляди килограма злато, гърбът ви ще се оплаква. Ако е на близко разстояние или ако е на далечно разстояние, има разлика. Ако е на близко разстояние, мъчнотията ще бъде по-малка. Ако е на далечно разстояние, мъчнотията ще бъде по-голяма. След като пренесете десет хиляди килограма злато – как да го пренесете – учен може да станете. Но при сегашните условия, както се пренася златото, вие ще мязате на един кон. Като го носите, само ще се охлузи гърбът ви, ще усещате отслабване на вашите мускули.

Казвам, в дадения случай необходимо ли е да пренесете десет хиляди килограма злато? Определено ли е от Провидението да го пренесеш? Десет хиляди килограма злато каква стойност има? Всеки килограм има по двеста наполеона, десет хиляди по двеста прави два милиона, една почетна сума. Ако бихте имали два милиона наполеона, не бихте седели тук, да слушате тия работи. Щяхте да бъдете или на железница, или на някой автомобил, или на някое веселително място, или щяхте да имате най-хубавото пухено легло с пружина, щяхте да имате три-четирима слуги; после, кухнята ви щеше да бъде модерна, с най-хубавите порцеланови чинии, всичко щеше да бъде изрядно. Но дали щяхте да бъдете учен човек, то е въпрос.

Следователно туй злато един човек може да го обрабо-

ти. И то търпи обработване.

Сега вие имате числата 12 и 21. Каква е разликата между дванайсет и двайсет и едно? Цифрите са същи, числата са различни, количествено са различни. По какво се различават? Отличието е, че в дванайсет вие имате предимство на мощните сили в природата, а в двайсет и едно имате меките сили, които работят. Дванайсет е число на хармонията. Като влезеш при двайсет и едно, трябва да се подчиняваш. В астрологията има дванайсет зодии и дванайсет дома. От тях колко дома са на едното и колко на двете? Шест дома са на едното и шест дома са на двете. Ние влизаме в динамиката на числата. Едно число е динамично, когато то влиза в самия живот.

Аз различавам числа, които дават нещо от себе си, и числа, които възприемат. Всичките хора правят погрешката, когато карат едно число, което се е научило само да взема, карат го да дава. Вие влизате в противоречие със себе си. Запример, ако вие сте научени само да ви шетат, когато ви накарат вие да шетате, ще влезете в едно противоречие. Щом на вас шетат, вие го считате в реда на нещата; щом ви кажат вие да шетате, казвате: „Защо?“ По-напред не питате: „Защо?“ Казвате, че е в реда на нещата служинята да шета. Щом вие трябва да шетате, казвате: „Защо аз трябва да шетам?“ Какъв отговор ще дадете? Допуснете, че вие сте господарката, служинята ви шета, слуша ви. Господарката е полковник, служинята е редови. Изведнъж слугата произвеждат полковник, господаря – редови, турят го на мястото на прост войник. Вие казвате: защо е тази работа така? Де е несъвместимостта на този порядък? Ако на полковника не му стига умът как да води сражението, а войникът разбира тази работа как може да стане, знае как трябва да се нападне неприятелят, войникът не е ли на мястото на полковник? Или ако слугата може да направи една работа по-добре от господаря, слугата в даден случай е на мястото на господаря.

Следователно сега имате един порядък, дето хората не са произведени по достойнство. Аз мога да повиша всеки от вас,

всекиго мога да го туря на какъвто чин иска. Слугата мога да го направя генерал, полковника – редови. Тия числа можеш да ги произведеш както искаш.

По някой път вие сте бедни, нямате пари в джоба си. Сегнете, че пишете: „Имам да вземам хиляда лева след пет месеца, на двайсето число.“ После пиши: „Имам да вземам десет хиляди лева.“ Казвам, вие сиромаш човек ли сте? Казвате: туй не е реално. Хубаво, в какво седи реалността на нещата? В дадения случай вие предполагате, че имате да вземате. Това число по отношение на вас не е ли реално? Една мисъл имаш: „Аз искам да стана генерал.“ То е вярно за всичките хора, защото в дадения случай някой става вече генерал. Искаш да станеш учен. Някой вече става учен. Няма нещо, което ти да помислиш, да не става. Само че по отношение на теб не става. Всъщност по отношение на някого то е реално. Казваш: „Аз искам да бъда добър.“ Някой човек вече е станал добър.

Сега в реалния живот радвайте се на всяка придобивка, на всяка мисъл, до когото и да се отнася тя, защото, каквото придобива цялото човечество, един ден и вие ще се ползвате от това благо. От доброто всички хора ще се ползват. Че злото е потребно някой път. Лютото не е ли зло? Горчивото не е ли зло? Злото го туряте в ястията. После в тия ястия туряте червен пипер – вие го обичате. После взимате горчивия пелин и го туряте във виното, правите пелин. Хубаво е, цял правят някой път. Само че злото е по-ценно, затуй се употребява в малко количество. То е екстракт. Ще употребиш една малка доза от него.

Страданието какво е? И то е екстракт. Ако ти знаеш как да употребиш страданието, ще го направиш приятно. Ако ви дам захарин на остро то на ножа, целия ден ще плюете, ще текат луги от езика ви. Ако не вярвате, опитайте. Турете малко захарин върху езика си, и вижте каква реакция ще произведе. Той е съгъстяване на известни сили в природата. Топи се. Като туриш една бучка захар на езика, защо предизвиква слюнката? От захарина остават известни частици върху езика,

стимулират го, идат лизи, целия ден вие ще плъоете, докато се разтопи това сладкото на езика ви и да се освободи от влияние-то им.

Когато разсъждавате, вие искате понякога голям стимул в живота. Говорите за идеална любов. Знаете ли идеалната любов на какво мяза? Който влезе в идеалната любов, става като баба. Щом дойдат до идеалната любов, закъсват. Идеалната любов съвсем разтапя хората, че те не знаят какво да правят.

Понеже вие всички искате идеално да обичате, какво разбирате под думата *идеално*? Идеално в дадения случай, то е възможно само за цялото човечество, в дадения момент идеалното е постижимо само за целокупното човечество. Идеалното обаче не е постижимо за един човек. И злото не е постижимо за един човек. Там е вашата погрешка, че вие мислите, че вие сте добри и вие мислите, че сте лоши. Злото е нещо колективно, и доброто е нещо колективно. То е качество само на цялото. Само цялото може да прави добро и зло. Злото за цялото не е престъпление. За индивида е престъпление.

Но какво разбирате, че злото за цялото не е престъпление? Ти когато хванеш, изядеш една кокошка, за кокошката е зло, а за тебе е добро. За кокошката е зло, докато я изядеш, а на тебе е добре. Когато кокошката влезе в твоя ум, на кокошката е добре, а на тебе е зло. Кокошката, като влезе в мозъка, тук клъвне, там клъвне, започне да рови. Тя като рови из мозъка, ти си недоволен. Ако вие ядете свинско месо, в което има трихина*, най-първо, ви е приятно, но после знаете ли какво ще стане? То е опасно. Не се яде свинско месо, в което има трихина. Казвате: „Да си похапнем малко месце.“ Щом туй месце е заразително, тебе не ти трябва.

Казвам, най-първо, храната трябва да се освободи от всички посторонни елементи, които може да произведат едно

* Дребно влакновидно червейче, което се въди по тялото на свиня, плъх и гр., отдето се пренася и у човека (*снец*.).

нездравословно състояние. Запример коя храна е най-хубава? От всички храни коя е най-здравословната храна? От всичките храни най-хубавата храна е хлябът. Другите храни какви са? Те идат само да допълнят хляба. Хлябът е само за човека. Месоядните животни не разбират какво нещо е хляб. Тревопасните донякъде го разбират, понеже, като намерят житото, го похапват.

Казвам, първото нещо – ще се научите кое е реално и кое не е реално. Реалното има отличителни качества. Реалността може да причини радост и скръб в даден случай. Сега, щом ти причини скръб, какво отношение има скръбта към тебе? Скръбта е несигурност. Имаш много малка скръб или имаш една голяма скръб. Представи си, че пишеш едно стихотворение, направиш една малка погрешка, забравиш да туриш една малка запетая някъде. Всичко е хубаво написано, но една запетая не е турена намясто. Най-малката скръб е една запетая, която не е турена намясто. Някой кривук, като погледне стихотворението, ще каже, че запетаята не е турена намясто. Или, като си писал, не си написал правилно една дума, не си турил *и**, а *е* просто. Казвам, не е сведущ – тази дума не се пише с *е* просто, но с *е* двойно.

Каква е разликата между двете *е*? В *е* двойно ти се разпъваш на кръст, в ръкописното малко *е* ти разширяваш. Има и друго, *Е*. Такъв знак *е* защо го пишат така? Малкото *е* е отгоре, то е една идея. *Ы* излиза от стомаха. *Е* просто е на главата.

Казвам, в природата има различие. Как ще произнесеш думата? Силата на думата зависи от произношението, което *и* дадеш. Запример вие произнасяте една дума: *добро*. Какво означава доброто? Какво разбирате под думата *добро*? На български може

Ū A

д о б р о

* *Е* двойно според правописа, прилаган между 1899 и 1945 година.

да е *дѳбра* – ударението е на първия слог, *дѳбрѳ* – ударението е на втория слог. В български думата *дѳбра* има двѳяко значение: *дѳбра* крушите, запример, е глагол и *дѳбра*, прилагателно.

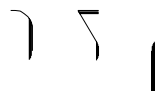
Ако вие, като напишете думата *дѳбро*, отмахнете всички опашки и чертици на буквите и останат само кръгчетата на буквите, какво ще разберете? Останат само пет нули. Туй са качествата на доброто. Вие не го разбирате. Туй, което не разбирате, вече е добро.

Или пък, ако заличите всичките кръгчета в думата *дѳбро* и останат чертичките, ето вие какво разбирате? Разбирате ли нещо?

Следователно ние изваждаме едно правило: щом имате дѳве разбрани работи, между тях седи една неразбрана. Туй, което не разбирате, са кръгчетата на буквите в думата *дѳбро*, а това, което разбирате, са чертичките в буквите на същата дума: опашката на *д*-то показва да вземеш нещо, при *б*-то значи да гадеш, опашката на *р*-то показва туй, което си взел и което си дал.

Кое то спечелиш, ще го туриш в касата. Ти си сигурен. Пари, каквото вземете, давате и каквото вземете, го туряте в дѳжба. Туй, което сте взели и което сте дали, и което сте турили в дѳжба, считате, че то е вашето добро. Всяко нещо, което не сте взели, не сте дали и не сте турили в себе си, не го считате за добро. Нецо, което сте взели и което сте дали, което сте турили в себе си, считате за добро.

Доброто е плод на нещата. То е завършен резултат. Единственото реално нещо е доброто. Доброто е реално, доброто е много материално. Храната, която ядете, и ви дава сила, е добро. Парите, с които може да си служите, то е добро. Силата, с която можете да извършите каква и да е работа, то е добро. Всяко нещо в дадения случай, което може да ви послужи, то е

добро. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постѳпка, която може да ви послужи, е добро. Добро е оно̀ва, с което ние си служим.

Ще изучаваме законите на доброто. Реалностите, които имаме, трябва да знаем как да ги приложим. Ако не знаеш една своя мисъл как да я приложиш, ти имаш дѳве зрънца в дѳжба си, които са талисман. Ако разбираш, можеш да ги посееш и след няколко време с тях ще подобриш своето положение.

Ти си някой път беден човек. Чудиш се по някой път защо не ти върви. Тогава, за да ти върви, научи се да говориш слагко. За да ти върви, научи се да рисуваш добре. Онзи художник, който знае добре да го гледа, знае и добре да рисува. Един художник веднага може да нарисува едно хубаво око. Друг може да го гледа, но не знае в какво седи красотата на окото. Питайте един художник, той може да ви каже в какво седи красотата на окото. Като го рисува, той ще тури основните черти на красивото око. Ако вие рисувате добре, веднага ще подобрите вашето положение. Или даровит сте да говорите, но сте страхлив, не искате. Като говорите, ще подобрите вашето положение. Или имате каквато и да е сила. Научете се да работите какъ̀в то и да е занаят, каквото и да е изкуство. По някой път не е необходимо да избирате изкуството.

Толстой когато пишеше своите съчинения, дойде новото схващане на живота. Казва: „Дали мога аз да си направя едни обуча, лесен занаят е.“ И сам почна да си прави обуча. После сам отиде на нивата да оре. Толстой не отиде до крайност, до която отидоха духоборците. Духоборците, които изхождаха от идеите на Толстѳя, който казваше, че всеки сам трябва да работи, те пуснаха воловете и сами се впрегнаха да орат земята. „Досега ние сме ги впрягали, казват, сега ние да се впрегнем, да видим какво е орането.“ Докато ние не се впрегнем, не можем да влезем в положението на другите хора. Всичкото нещастие в света е, че ние злоупотребяваме със свободата, която имаме. Срещате един кон впрегнат, ни най-малко не влизате в положението му, че той е натоварен повече. Сега има дру̀жество за

защита на животните. Някой хванал една кокошка за краката, носи я с главата надолу. Сега като носи кокошката, трябва да я носи с главата нагоре.

Казвам, човек трябва да стане деликатен, да влиза в положението на всички същества. Постепенно трябва да се учат хората. Тук между вас забелязвам, че вие нямате отношения. Навсякъде всичките спорове произтичат от това, че вие нямате отношения, не знаете как да се обхождате. Казвате: „Ти си невежа, ти си простак.“ Той и ти не сте ли произлезли от едно място? Единият е горе, при чистия извор, пречиства онзи, който е излязъл преди него и се е окалял. Той е прост, окалял се, но е свършил работа. Окалянето е свършване работа. Онзи, чистият, той е учен, защото работа не е свършил. Той мисли, че е учен. Когато влезе в живота и се окаля, тогава е приложението на учението. Най-първо, хората са чисти, теоретически знаят какво нещо е окалянето. След като влезе в живота и се окаля, разбира. Прегрешенията в живота не са нищо друго, освен свършване известна работа. Окаляваш се. Сега искат да знаят от невидимия свят, като сте се окаляли, знаете ли да се чистите. Ако знаете да се чистите, не го считат за прегрешение. Ако не знаеш да се чистиш, тогава считат, че не разбираш реалността на калта. Не е лошо, че си се окалял.

Да кажем, имате една бяла греха. Един ваш приятел по невнимание полее, капне с кафе на вашата бяла греха. Вие казвате, че направил едно престъпление. В какво седи престъплението? Питам, защо боядисвате бялата греха с черно? Не е ли това престъпление? Че вие носите черни грехи, не е ли това престъпление? Щом си радостен, чрезмерно радостен, започни да носиш черни грехи, за да спестиш радостта. Ако си съвсем загазил, болен си, искаш топло да ти е, носи черна греха, защото тя събира повече топлина и светлина. Ако си много здрав, носи бяло, но ако си болен, бяло не носи.

Казвам, то са крайности. Бялото и черното, това са полюси. Непременно е необходима къща, за да си почиваш. В една къща се спи по-хубаво, понеже светлината стимулира мозъка.

Дето има голяма светлина, стимулира се мозъкът, ти не може да си почиваш – трябва да се намали светлината. Природата е предвидила тия работи: земята, като се върти, за да ни даде почивка, намалява се светлината. Ние, като ходим в тая светлина, считаме, че тъмнината не е нещо приятно. До реалния живот ще намериш правдоподобност. Тъмнината е правдоподобна. Светлината е на своето място, и тя е правдоподобна.

Един ден, когато човек излезе из този съвременен живот, тогава ще влезе в една светлина, която ще бъде една светлина без сенки, за която не може да се говори. Каква е тази светлина без сенки? Щом влезеш в тази светлина без сенки, ти не може да видиш погрешките на никои човек. Дотогава, докогато виждаш погрешките на хората, ти си в света, дето има сенки. В светлината, дето има сенки, има погрешки. В тази светлина, дето е без сенки, погрешките изчезват. Следователно погрешките просто се дължат на тази светлина, която дава сенки на нещата.

Вземете в дадения случай музиката. Казвате за някого, че пее фалшиво. Ти се заблуждаваш. Никои човек не може да пее фалшиво. Само при дадена система човек пее фалшиво. Ако вземете цигулката, с бемолите се удължават струните. Ако вземете гези, всякога струната се скъсява. В какво седи пониженият тон? Повишените тонове имат скъсени трептения, понижените тонове имат удължени трептения. Следователно те се виждат: тези удължени тонове са по-груби, понеже се движат по-бързо, ухото не може да схваща тяхната мекота. Техните движения ни се виждат малко груби, събуждат повече енергия. Другите, които ние разбираме, те ни дават малко меланхолия, разположение. Меланхолията е едно приятно разположение.

Между меланхолия и песимизъм каква е разликата? Да кажем, че те боли палецът или те боли стомахът, все едно ли е? Помнете, че всички болести не са нищо друго освен стимул, за да те накарат да мислиш. Всичките нещастия идат да заставят човек да мисли. Всичко в природата, което ви кара да

страдате, вие се радвайте на това, защото то са стимули да накарат всички същества да мислят. Който не може да мисли чрез радостта, застава да мисли чрез скръбта. Радостта и скръбта, това са стимули, които едновременно действат. Безпаричието е един стимул, богатството е друг стимул. Знанието е стимул, невежеството е стимул. Всичко е стимул за добиване на знание.

Тези, които не разбират този порядък, казват: „Защо светът е създаден така?“ Той е създаден довреме. Има неща в живота, които са постоянни, които постоянно ще останат тук. Едно дете първоначално нищо не разбира от буквите, но след като учителят му разкрие всичките букви, от детинството го старата възраст може ли то да се освободи от тях? Колко букви има българската азбука? Трийсет и две. От тия трийсет и две букви той може ли да се освободи?

Имате буквите *А* и *Б*. *А* е гласната буква, *Б* е съгласната буква. В какво седи разликата между *А* и *Б*? Гласните букви щедро дават, съгласните са скържави, стягат. *Б*-то ще ти каже: „Чакай, чакай, ти по особен начин ще ме произнесеш, не може да кажеш, както искаш.“ Ще те спре. *Б*-то произнасяме с *е*. Без *е* може ли да го произнесете? *Б* е няма буква, ще я накараме да проговори. Като турим *е*, става *бе*, като турим *а*, става *абе*. *А* и *Б* какво означават? В еврейския език онзи, който философствал, казва, че когато Бог създал света, всичките букви се явили при Бога, да предлагат да създаде света с тях. Обаче във всички букви имало по една погрешка. Само *Б*-то било без погрешка и с него започнало създаването на света. Но в тия букви имате вече съвсем друг смисъл. Буквите стават разумни. Там всяка една буква си има свой вътрешен смисъл. Буквата *А* първоначално така се е писала: *а*. Значи тя е бременна с една идея. Каквато и да е идея, щом я разбереш, тя се превръща на *А*.

Тогава ти казваш така: аз се радвам, аз страдам. В дадения случай, когато кажеш *аз се радвам*, значи придобил си нещо; когато кажеш *аз страдам*, изгубил си нещо. Защото стра-

данието, то не е статическо положение. Страдаме, постоянно губим нещо от себе си, постоянно губим радостта. Кои са причините за изгубване на радостта? Щом искаш да угодиш на двамата господари, ти ще станеш нещастен. Страданието произтича, че искаш едновременно да угодиш на двамата господари, на които интересите не могат да се примирят. Страданието произтича, че ние едновременно искаме да служим и на доброто, и на злото. Злото и доброто са двамата господари, на които интересите са диаметрално различни. Следователно, ако угодиш на доброто, злото ще се нахвърли отгоре ти. Ти ще страдаш между двамата господари. Българите имат тази поговорка: „Когато атовете се ритат, магаретата страдали.“ Какво търсят магаретата между атовете? Когато атовете се ритат, магаретата да стоят настрана и да гледат. Щом ги ритат, то се опитват да ги примиряват. То е доста честолобиво – най-горделивото млекопитаещо е магарето. И човек не може да се сравнява с него. Магарето го вземат за емблема на упоритост. Туи произтича от неговия личен живот. Ти може да го биеш, то казва: „Аз, каквото мисля, не си меня мнението, че то са мои субективни схващания.“

Сега какво застава магарето да бъде упорито? Едно магаре е упорито, и то си има слабата страна. Тръгнеш, магарето не иска да върви. Тогава разправят един анекдот. Във Варна искат да натоварят двеста магарета на един параход, да ги закарат в Цариград. Иде фелдфебелът и казва: „Господин майор, не искат магаретата да влязат.“ Той казва: „Аз ще дойда и ще ги вкараме.“ Отива майорът и казва на фелдфебела да ги дърпа за юлара напред. Като го потегли напред, магарето се дърпа назад. Майорът го хване за опашката и го потегли, магарето тръгне напред. Майорът тегли назад, фелдфебелът тегли напред и магарето отива напред. Така за един час ги вкарали. Някои се смеят, но разумната част на млекопитаещите е опашката: когато потеглиш едно млекопитаещо за опашката, то мисли вече.

Следователно законът, който трябва да извадиш от

всяка работа, която не можеш да разрешиш е: като гоиде една мъчнотия, започваш да мислиш. Щом мислиш, мъчнотията се разрешава. Всичките мъчнотии сеят, че ние, като започнем една работа, не мислим. Имаме една отвлечена идея, тъй както когато напишете думата *добро*, като изтриете чертиците и опашките на буквите, останат само нули, от които нищо не може да разберете. Туй е само за обяснение. Някой път има известни противоречия, които съществуват от неразбиране на нещата. Трябва да се впрегне човешкият ум на работа. Но да впрегнем ума на работа, се изисква знание. Ти впрегнеш голната част на ума си, обективния ум, трябва да впрегнеш разсъдителната, горната част, разсъдителните способности. После трябва да впрегнеш и чувствата си на работа, но кои чувства? Има чувства съхранителни, има чувства семейни, има чувства приятелски, има морални чувства. Туй щото, ако ти искаш да постигнеш нещо, трябва да знаеш кое да събудиш. Трябва да знаеш начина, по който да събудиш тия чувства.

Как ще събудиш едно морално чувство? Стимулите са различни. Някой път събуждате едно егоистично чувство. И те са необходими. Казват: голям егоизъм има в човека. Егоизмът е лош, когато вземе надмощие над другите чувства. Но егоизмът в дадения случай е потребен. Човек пази своето здраве. Тези егоистичните чувства, и те са потребни, защото, ако обича своя живот, за да пази своето здраве, здравето – то е условие за живота. Човек трябва да бъде здрав, за да работи. Болестта го лишава от възможността да работи. Тази работа не е само физическа, тя е от три свята. Работа е, когато човек работи с ума си, работа е, когато човек работи със сърцето си, и когато работи с волята си, и то е работа. Всяка работа, в която тия трите елемента не влизат, тя не е успешна, не е закономерна. В работата някой път е ангажиран повече умът, сърцето по-малко. Някъде волята е ангажирана повече, сърцето е на второ място. Другаде сърцето е на второ място. Другаде сърцето е на първо място, умът е на трето място. Разумният човек трябва да знае как да постави ума си на работа, какво

участие трябва да вземе и неговото сърце.

При сегашните условия, понеже носите много наследствени черти от миналото, в някои от вас е развита волята повече, отколкото трябва, в някого сърцето е развито повече, отколкото трябва, в някои умът е развит повече, отколкото трябва. Но умът ви трябва да започне да мисли за туй, за което не знае. Да допуснем, че вашият ум мисли, че много знае. Ти мислиш, че можеш да свириш, ти ще се намериш в положението на един турчин, в когото чувството на тщеславие било много развито. Ходил той в Багдад, че като се върнал в Делиормана, казва: „Аз, като бях в Багдад, по двайсет метра трапове прескачах.“ Турците казват: „Брей, голям юнак.“ Той разправя, те го слушат, че по двайсет метра трапове прескача. Казва: „Въздухът, храната там помагат и може да прескачаш трапове по двайсет метра.“ Казват: „Добре, ако там ти помага храната да скачаш такива големи трапове, поне по десет метра трапове не можеш ли да скачаш от нашата хава*?“ То е преувеличение. Този анекдот прилича на онзи български анекдот, в който един старец се хвалел, че като бил на млади години, прескачал трапове по пет метра. Казва: „На млади години ги прескачах, сега пак ще ги прескоча.“ Запътил се, скача и пада в трапа. Като седнал в трапа, казва: „Така е то, на млади години като бях, скачах, сега, като остарял, човек в трапа влиза.“ Като се наклонил и видял, че никой няма, казва: „Каквото беше на млади години, такова е и на стари.“

Човек остарява от незнание, нищо повече. Ти седиш сам, гоиде някой човек, който е разположен спрямо тебе, ще те насърчи, ще каже: „Може да знаеш.“ Дойде някой, който не те обича, казва: „Ти нищо не знаеш.“ Думите *знаеш* и *не знаеш* аз ги употребявам като плюс и минус. Минус – не знаеш, плюс – знаеш. Плюс са тези, които ни обичат, минус са тези, които не ни обичат. Който не ви обича, казва: „Ти нищо не знаеш.“ Други-

* Време, като състояние на въздуха; положение, настроение (*разг. от ар.-тур.*).

ят казва: „Ти знаеш.“ Тогава как ще ги примирите?

По два начина ще ги примирите: математически ще пишете две успоредни вертикални и две успоредни хоризонтални линии.

Ако ги пресечеш, то е противоречие. Кои думи разрешават един въпрос? Знакът плюс е едно противоречие. Ти имаш кръст, да се бориш. Тия успоредните линии показват две същества, които мислят еднакво – може да разрешат един въпрос. Ако умът и сърцето ти не може да вървят паралелно, не може да съдържат никакъв живот. Първото нещо е да знаете да измените знаците. При минус имаш да даваш, при плюс имаш да вземаш. Сега, за да бъдеш добър при плюс, какво трябва да направиш? При плюса едната черта е даване, другата е вземане.

При минуса какво трябва да направиш? Ще го удвоиш, ще дадеш на ума и на сърцето си еднакви права в дадения случай. В правилното възпитание, то е необходимо заради вас. Вие искате една външна свобода, но, най-първо, вие не давате свобода на себе си. Човек трябва да дава свобода на ума си и на сърцето си, и на волята си.

Тогава аз ги турям така: три успоредни линии. Най-първо, човек при възпитанието трябва да даде възпитание на ума си. Мъчнотиите, които има, той трябва да започне да ги разрешава. Но всичките мъчнотиите да ги разрешава изведнъж, то е невъзможно. Ония мъчнотиите, които го спират, той трябва да разреши поне една от тия мъчнотиите.

Да допуснем, че имаш една мъчнотия: дадено ти е едно

горчиво ядене. Как ще го излекуваш? Как, по какъв начин ще излекуваш горчивото ядене? Ако е на езика, щом си турил горчивото, ще приемеш с езика си, ще туриш сладкото, ще държиш това сладко, докато се премахне онова горчивото желание. В ума ти седи една горчива мисъл, образа държиш. Ти ще се научиш да бъдеш силен, този образ да можеш да го премахнеш. Най-първо, да гледаш спокойно на една мисъл.

Да кажем, тебе те е страх от змии. Искаш да бъдеш смел. Какво трябва да направиш? Зимно време, когато намериш някоя змия замръзнала, прекарай ръката си по нея, за да не те е страх. Трябва да я попиаш. Всичките хора не ги е страх еднакво. Всичките хора изобщо имат страх от змиите. Само онези, които са свикнали със змиите, знаят слабата страна на змиите. Ти не хващай змията за опашката. Като хванеш змията, хвани я за шията – близо до главата, стисни я хубаво. Щом я хванеш за опашката, веднага ще те ухапе. Всичките мъчнотиите в света не ги хващайте за опашките, хванете ги за шията, близо до главата. Тогава мъчнотията ще се разреши. Когато човек се е обезсърчил, къде е хванал змията? За опашката я хванал. Когато се е насърчил, той я хванал за шията. Тия работи трябва да се повтарят.

Имате същия закон и в музиката. Някой път някой тон не може да го вземете вярно. Два пъти, три пъти – хващаш тона за опашката, той хапе. Щом го хванеш за шията при главата, правилен е, ти имаш самоувереност. Всяко нещо, в което човек има самоувереност, от какво произтича самоувереността? Ако аз пея, аз няма да питам дали аз пея правилно. Всеки един тон се определя от мене. Аз зная кой е правилният тон, аз имам камертон. Ако аз пея, този глас, който излиза от устата, съответства на тия трептения, които ги има в моя ум. Когато те съответстват, аз чувствам една приятност. Когато тонът е верен, аз усещам една малка топлинка в лъжичката, зная, че тонът е верен. Когато не е верен, не чувствам топлинка. Може тонът да е верен, да е правилен, но този тон не е съобразен със законите на природата.

След това има друга една мярка. Когато аз взема един тон вярно, явява се една малка топлинка, но същевременно се явява и една малка светлина в ума. Но има още една мярка. Когато съм взел тона правилно и съм в едно пасивно състояние, веднага чувствам топлинка и светлинка, чувствам и прииждане на една сила, изменя се моето състояние. Следователно този тон, който едновременно придава топлина, светлина и придава и една малка сила на човека, този тон е правилен. Той е в съгласие с природата.

Когато говоря за музиката, разбирам това състояние, тя да произведе поне едно от тия качества: топлина, светлина и сила. Сега се пее, топлина не се явява. Пее се, и светлина не се явява. И сила не се проявява. Те са обикновени тонове. Казвам, трябва една специфична школа за музика, приложение на музиката в живота.

Запример, когато аз развивам една тема, каквато и да е, по математика или някой друг клон, най-първо, ще имам едно малко моделче, ще го изпея. След туй ще започна работа. Щом имам топлина, щом имам светлина и сила, въпросът е разрешен, защото във всяка една работа в мозъка се изисква сила. Ти не можеш да постъпиш правилно, ако нямаш сила. Ти не можеш да имаш благородни чувства, ако нямаш топлина. Ти не можеш да мислиш, ако нямаш светлина. Следователно светлината е необходима за мисълта, топлината – за чувствата, и силата – за постъпките.

Ние говорим сега, че с музика се постигат нещата. Музиката е един метод в природата; не целия ген да се занимаваме, но от нейните постижения зависи умът ни да работи, сърцето ни да работи, волята ни да работи.

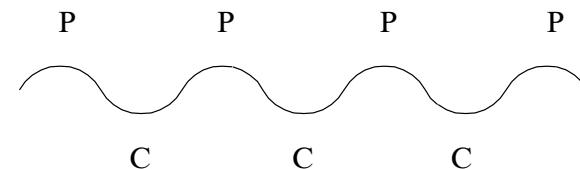
Каква беше първата идея? Кое е реалното. Единственото реално е нулата. Туй, което нито се увеличава, нито се намалява, то е реалното. Туй, което се увеличава и намалява, то е относително реално. Действителната реалност няма какво да се увеличава, няма какво да се намалява. Абсолютната реалност в света е една. Туй относителното, то търпи увеличение и нама-

ление. Следователно човек според степеня на своето битие, на своя живот, може да увеличава и намалява нещата. Той е господар да увеличава и да намалява нещата. Той е господар и да намалява. Те се отнасят само до нашия живот. (Учителят пее тона „до“; после пее: „Добро.“ Всички пеем: „Добро.“)

Някой път вие се заблуждавате, мислите, че някои неща са реални. То е ваша преценка. Реални в света са само нещата, които произвеждат радост и които произвеждат скръб. Следователно радвайте се на реалното. Всяко нещо, което във вас произвежда радост, то е реално. Радвайте се на реалността. Вие се лъжете, като мислите, че като се породи скръбта, не е реално. Реална е скръбта, но знайте, че винаги скръбта, тя си има отражения противоположни. Има скръб – има радост. Значи реалността на скръбта винаги ще произведе реалността на радостта и реалността на радостта винаги ще произведе реалността на скръбта. Тия двете неща се сменят. Едната скръб трябва да мине. Знайте, че след всяка скръб иде радостта. Те се редуват.

Има една линия, така вървят. Ако започнете със скръбта и тя е долу на вълната, радостта ще е горе. Ако радостта е горе, във високите тонове, скръбта ще бъде в низините. Следователно, ако ти си музикант, в скръбта ще гадеш мекота, скръбта дава онази хубава мекота. Една музика без мекота каква е? В хубавата музика има оттенък на малка скръб. И голямата скръб не е лоша. Тя е лоша, когато липсва радостта.

Вземете един човек, който страдал. Този, който е страдал, без да има радост, огрубява. Когато радостта и скръбта са се редували, има нещо благородно, меко в лицето: скръбта е предала мекота, радостта оформява нещата, радостта може-

лира нещата. Скръбта дава материал, от който да се изработят нещата. Радостта е динамическа, скръбта е потенциална. Следователно радост без потенциал не може да се прояви. Скръб без динамичност не може да се прояви. Това са закони.

Гледайте във вашата мисъл да не влизате в противоречие със законите на природата. Природата е много възискателна. Щом сте в противоречие, тя изхвърля всичките, не приема никого. Тя е правила хиляди и милиони опити и туй, което знае, е съвършено. И не се противопоставяй, но имай желание да проучаваш законите ѝ. Ако ти я считаеш за един неприятел, който иска да те измъчва, ти влизаш в стълкновение с нея. Ти започваш музика и мислиш, че тебе не е дарила. Ти учиш наука, казваш: „Не съм аз надарен.“ То е заблуждение. В този живот ти е дадено толкоз, колкото можеш да постигнеш, и туй, което можеш да постигнеш, е достатъчно. Даже при сегашните условия хората не могат да постигнат една десета от онова, което им е дадено. Някои от вас или някои учени едва постигат една единица, други постигат две или три, другото остава непостигнато. Та се изисква дълъг живот, да постигнем онова, което природата ни е дала. Вие имате повече, отколкото ви трябва, вие мислите, че имате по-малко. Работете върху онова, което имате, не бъдете еднообразни.

Когато пеem *добро*, вие казвате, че ударението падало на първата сричка, когато ударението в думата пада на втората сричка. Накъде трябва да се измени ударението? В думата *добро*, когато ударението пада на втората сричка *-ро*, то са условията, които трябва да се използват. Първите условия вече са минали: *д, о, б, р*, всички тия са използвани. Единственото условие, което не е използвано, е *о*-то, затуй ударението пада на второто *о*. Ние казваме: *дóбро* – обръщаме се към лице с ударението на първата сричка и казваме *добрó* – ударението е на втората сричка. Къде е ударението в думата *добро* винаги? На втората сричка. В думата *благо* къде е ударението? На първата сричка. Защо е на първата сричка? Туй, което прави по-силно впечатление, то е на първия слог. В думата *добро* имаме вече

накрая ударението, най-после ще видиш какви са последствията. Следователно, когато впечатленията са силни, в думите ударението е в първите слога. Когато впечатленията са към края, тогава ударението пада в края на думите. Психологически ние даваме внимание на ония неща, които ни произвели силно впечатление, върху тях говорим повече. Слоговете на една дума, сами по себе си, не правят впечатление.

Сега някои се спират върху думите, как се пишат. Тази дума има закони, които определят ударението. Някога, като се измени ударението, изменя се и смисълът на думата. Колко значения има думата *пола*? После *пáри* и *парí*. Вземете друга дума: *благодост* или вземете *благо*то е *добро*. (Учителят пее: „*Благо*то е *добро*.“) Ударението може да се мести.

Старите езици, например, не са оставяли препинателни знаци, те се подразбират. Отпосле, за удобство, ги оставят: точка, запетая, точка и запетая, две точки... Във всичките модерни езици според степеня на езика и там пада ударението. Когато човек говори на френски език или на английски език, изменя се смисълът на думите, ако се измени ударението. Има думи в английски, които еднакво се пишат, но се произнасят *д* или *т* от изменението на ударението. Ако един пълен човек, който е убит в много грехи, трябва да мине през една малка дупка, какво трябва да прави? Доста грехи трябва да остави, трябва да се спити, да мине, трябва да се приспособи към условията. Щом искаш да пишеш на съвременен език, трябва да се приспособиш на законите към езика.

Ударенията на един език може да се изменят за в бъдеще. Ако вземете старобългарски и новобългарски език, има голяма разлика. Значи думите остаряват. В новобългарски език, понеже е дадена по-голяма свобода, всеки туря ударението, където падне. Но трябва в музиката да се съвпадат ударенията. Тогава музиката трябва да се приспособи към музикалното ударение или трябва да се намерят думи подходящи. Ако се намерят думи, на които ударението пада и съответства на вътрешния смисъл на думата, то съответства на музиката,

защото във всяка песен думата трябва да съответства на музикалните звукове. Сега това са второстепенни работи.

Кое беше основното в лекцията? Реални неща са, които не се изменят и остават постоянни. Туй, което в тебе не се изменя и остава постоянно при всичките условия, то е реално. Онова, което се мени, е относителна реалност. Тя е потребна за разбиране на абсолютната реалност.

И скърбите, и радостите в живота са необходими за човешката душа. Ако те не бяха били необходими, те не биха съществували. Те са допуснати в живота и всеки, който не ги разбира, той се намира в едно противоречие.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Петнадесета лекция на Младежкия окултен клас
19 януари 1939 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

НОВИ НАСОКИ

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Аз бих ви задал въпроса: коя е причината, която застава глестята да иска зрение? Глестята има ли зрение? Не. Кое застава глестята, като няма зрение, да иска да има? Какъв е поводът?

Ако ви попитам друг един въпрос: доброто ли излиза от злото, или злото от доброто, как вие бихте отговорили? Не какво са писали другите, но вие как мислите. За какво се прави престъпление? Да кажем, един вълк изяде една овца. Кое е онова, което застава вълка да яде овцата? Защо вълкът има тази склонност? Казвате: инстинкт. То е само едно предположение. Тогава инстинкт има и овцата. Защо овцата не яде вълка, а вълкът изяде овцата?

В една съвременна грама, когато един писател описва своите герои, защо поставя крадци и разбойници в драмата? Той е благороден човек. Като пише за крадците и разбойниците, той опетнява ума си, но той ги натурализира в драмата. Защо? Той не мисли, че се опетнява, той иска да изнесе някои отрицателни черти. Той има някакъв повод, някаква философия за хората и туря тия престъпници в драмата. Все има някакъв повод. Когато художникът рисува човешките очи, той туря черни сенки около очите, които ги няма. Такива сенки, каквито туря художникът, има ли ги на лицето? Няма ги, а той ги туря там. Защо художникът ги туря? Защо ги туря, тия черните линии?

Вие кажете една дума. Казвате: „Мен ме боли сърцето.“ Какво подразбирате под думите *боли ме сърцето*? Нито един от

вас не е видял болката на сърцето. Отваряли ли сте сърцето, да видите болката? Чувстваш, че те боли, казваш: рана има. Говорите за нещо, което не сте видели, само предполагате. Как бихте казали тогава? Сърцето може ли да има рана и да функционира?

Друг един въпрос е: кое е онова, на което вие обосновавате вашата личност? Кое е онова, на което вие разчитате? Вие казвате: „Аз познавам едн-кого си.“ Да допуснем, едно дете живее до сто години. Когато то е на една година, има един вид, и всяка година се изменя. Като е на една година, има едно лице, като е на сто години, има съвсем друго лице. Кой е този, как ще го познаеш? Кой си ти? На кого разчиташ?

Кое е качеството, което отличава захарта? Има две неща, едното е видимо, а другото – невидимо. Да допуснем, че захарта може да бъде бяла и черна, това е видимото и качество. Но в това видимо качество ли е захарта? Има нещо, което е нито бяло, нито черно. Какво е то? То е сладкото. Туй сладкото с какво го схващате: с очите или с езика? Ти казваш: „Аз което виждам, в него вярвам.“ Добре, ти виждаш захарта и вярваш, че то е захар. Но това, което виждаш, то ли е захар? Туй, което опитваш с езика си, то е захар. Туй, което е сладко, то е захар. Тя има други черти, които не са захар. Казваш, захарта е твърда. Но то е едно състояние. Захарта може да се разтопи и виждаш, че водата е сладка. Питам: сладкото твърдо ли е, бяло ли е, черно ли е? Какво е? Как бихте вие представили сладкото? Какъв цвят бихте му дали?

Някой път казвате *сладък човек*, без да е сладък. Кое е сладкото в човека?

Та казвам, кое е онова, на което вие разчитате, което не се мени във вас? Кое е във вас, което се обижда? Някой път има във вас нещо, което се радва, някой път има във вас нещо, което скърби и тъй нататък. На кое разчитате сега във вас? На туй ли, което скърби, на туй ли, което се радва, на туй ли, което се обижда, на него ли разчитате? Защото нещо във вас подозира, съмнява се, гледа с подозрение, нещо във вас разсъждава. Кое е

онова, на което разчитате?

Или допуснете, че човек казва, че оттук до слънцето има деветдесет и два милиона мили. По кой начин учените хора са измерили, че има деветдесет и два милиона? С аршин не са го измерили точно. Казвате: чрез изчисления. Как са го изчислили, кажете. Сега казвате: в геометрията има ъгли, чрез които измерват. Но измервали ли сте тия ъгли? Някой планински връх измерват, но мислите ли, че всеки планински връх е точно измерен? Все има няколко метра разлика във височината. Или можете ли да определите оттук, отдето съм застанал пред камеларата, до края на сцената, до онази картина на деветте колко има? Нали разбирате математика, може ли да определите с око колко метра има, но до сантиметри колко е? Колко ще ви вземе да измерите точно? Обаче има нещо в човека, което мери. Има хора, в които чувството за измерване на времето е толкова развито, че те, без да носят часовник – може да определи колко е часът. И през нощта да го събудиш, определя колко е часът най-много с една-две минути разлика.

Някои от вас вземете за една цяла седмица, като ви гоиде наум колко е времето, не поглеждайте часовника, но вие сами определете и запишете колко е часът. След това проверете. В една тетрадка запишете вие колко сте определили и точно колко е. Така най-малко три пъти на ден правете. Сутрин, като се събудите, не гледайте часовника, но вие се попитайте и така направете по обед и вечер.

Вие изучавали ли сте, ако вземете „до“ в първата октава, на какво разстояние може да ви чуят? На колко метра може да се чуе гласът ни? Или ако изпеете горно „до“, да знаете докъде ще се чуе? Нали седем октави има. Ако вземете „до“ в първата октава и ако вземете „до“ в седмата октава, на какво разстояние ще се чуят? Аз меря тоновете. Според мене „до“ е метър, „ре“ е два метра, „ми“ – три метра, „фа“ – четири метра, „сол“ – пет метра, „ла“ – шест метра, „си“ – седем метра. Много малко е. Седем метра по сто сантиметра колко правят? Седемстотин сантиметра. Колко милиметра правят?

Седем хиляди милиметра. Колко трептения има най-ниският тон, който можем да чуем? Има шестнайсет трептения. Нали звукът се предава чрез вълнообразно движение. Какво е разстоянието между една вълна и друга? Какво е разстоянието от едно трептене до друго? Какво пространство заема? Има в природата мярка за всичко.

За една права мисъл има мярка. За доброто има мярка. За злото има мярка. За тоновете има мярка. Тоновите се мерят. Да кажем, ако вие вземете основния тон „до“ в първата октава – аз вземам това, както е в природата – ако вземете този тон верен, всичките други тонове ще ги вземете вярно. Но ако този тон не го вземете вярно, някъде ще прегрешите във вземането или във „фа“, или в „ми“, или в „ре“, или в „ла“, или в „сол“. Казват, че някой мъчно вземал в горните октави. Коя нота вземат най-мъчно тенорите? „Ми“, „фа“ и „си“ бемол. Казва, че могъл да взема „си“ бемол; като го вземал вярно „си“ бемол, много хубаво го вземал. Но той трябва да вземе вярно основния тон „до“. Ако основния тон „до“ не може да взема, никакво „си“ не може да взема, понеже това са отношения.

Може да кажем, че „до“ се отнася към „ре“, както „ре“ към „ми“, както „ми“ към „фа“, както „фа“ към „сол“, както „сол“ към „ла“, както „ла“ към „си“. Това са отношения. Какво разбирате под думата *отношение*? Отношението трябва да го превърнете в мярка. Запример онзи, който вие обичате, наричат близки. Щом е близък, каква е близостта? Този, който ви е близък, каква е близостта? Онзи, който не ви обича, е по-далече от онзи, който ви обича. И колко е по-далеч онзи, който не ви обича? Отношението какво е?

После отношението може да го измерваме. Когато хората се обичат, аз правя наблюдения на любовта им. Някой има приятел и казва, че много го обича. Приятелят му казва: „Можеш ли да ми дадеш пет лева назаем?“ „Нямам“, казва. Обича го, приятел му е, и няма. Дойде друг, казва на приятеля си: „Можеш ли да ми дадеш пет лева?“ Онзи веднага услужва и ако няма, ще намери. Де е любовта по-силна? Любовта ти може да

струва пет лева, ако искаш пет лева да ти даде. Пускаш десет лева, даде ти приятелят ти. Пускаш петдесет, даде ти. Пускаш сто, даде ти. Пускаш двеста, треста, все ти дава, но дойде до едно число, дето любовта на приятеля ти ще се спре. Там е границата на любовта.

Казвате: безгранична любов. По каква се отличава безграничната любов? Кои са признаците на безграничната любов? И сам даже може да опиташ доколко ти е любовта. Представи си, че имаш един приятел и може да опиташ себе си доколко го обичаш. Искат ти сто лева, на радост сърце даваш. Искат ти двеста, пак даваш с радост. Искат ти хиляда, две хиляди, три хиляди, дойде до едно число, започва да ти става кисело, казваш: „Прекали.“ Киселото е до границата. Ти не си вече готов да направиш услугата. Ще кажеш: „Той не е разумен, аз роб ли ще му бъда? Той ме използва.“

Хубаво, когато ти искаш нещо от себе си, ти някой път искаш да поставиш нещо в света, да станеш велик човек. Защо искаш да станеш велик? Ти искаш да напишеш някое съчинение или да изспириш някоя песен, че да знаели хората, че ти си велик. Кое е онова в тебе, за което ти искаш да станеш велик? Кой е онзи, който иска да яде? Мислите ли, че онзи, който иска да яде, е същият, който иска да мисли?

Допуснете едно разсъждение. Допуснете, че имате едно твърдо тяло. Допуснете, че туй твърдото тяло представлява студа. Студените неща са твърди. Имате друго едно тяло, но туй тяло е жидко. Твърдото тяло взема състоянието на жидкото, а жидкото тяло взема формата на твърдото. Кое е онова, което ги изменя? Причината една и съща ли е? Туй, което прави нещата жидки, кое е? Туй, което ги прави твърди, кое е? Студът. По какво се отличава студът от топлината? Някой казва, че студът е малко количество топлина. Значи, като се намалява топлината, телата стават твърди, а като се увеличава, стават жидки. Питам, водата, която, като става жидка, какво придобива? Ако придобива повече топлина, какво придобива? Има повече топлина. Ако изгуби част от топлината си, стане

твърда. Водата е изгубила топлина, а казваме, че водата е станала твърда, че водата придобила твърдост. В какво седи твърдостта? „Дължи се на сцеплението.“ Туй сцепление отвътре ли е? Отвътре? Сцеплението е външен процес. Кое кара човека да се вцепенява? Нали студът. Студът е отвън дошъл. Говорят за сцеплението, и мислят един вътрешен процес. Може идеята да е права, но този процес не произтича отвътре, но отвън. От студа се вцепеняват нещата, но когато се изгуби тази твърдост, сцеплението престава да действа, дойде жидкостта. Процесът откъде иде? Пак отвътре ли е топлината? Отвън иде топлината.

Допуснете сега следното. Ти обичаш някого. Каква е побудителната причина, външна ли е, или вътрешна? Причините пак са външни. Обичаш някого, защо? Туряш, че е идеален, без да знаеш какво нещо е идеално. Казваш: „Той е добър“, без да знаеш какво нещо е доброто. Те са понятия неразбрани. Ако кажеш, че е красив човек, подразбираме, че в лицето има съразмерност на частите. Красотата не е нещо, освен съразмерност на частите. Ако съразмерността е правилна, казваме, че лицето е красиво. Представете си един човек, на когото веждите не са намясто, устата не са на място, джуните* са един милиметър дебели. Красиво ли е туй лице? На един гениален човек челото е хубаво, но турите нос с два сантиметра дължина и четири сантиметра широк. Аз приблизително говоря, те са данни научни.

Та казвам, в съвременния психологичен живот има много неща, които трябва да се пресеят. Има неща преувеличени, че за да дойдем до истината, някои неща ще намалим, някъде трябва да увеличим. Някой път учените наричат такива микроби, но за да можем да я видим, те са я увеличили няколко хиляди пъти. Един холерен бацил, ако го гледате под микроскопа, колко е голям? Или някой път вие казвате, че са големи страданията ви. Колко голямо е страданието? Страданието може ли да бъде

по-голямо от вас? Може ли едно страдание да бъде по-голямо от човека? Не може. И доброто не може да бъде по-голямо от човека. И то си има мярка. Какво разбирате вие под думата *мъчение*?

Че студът унищожава ли човека? Той си заспива спокойно. На всеки от вас можем да му причиним скръб. Дойда при вас и ви кажа: „Баща ви умря.“ Какво ще стане? Изведнъж вие ще се разплачете – баща ви умрял. Де ви е страданието? Баща ви не е умрял. Казвате: „Баща ми умрял, няма смисъл в живота.“ Започваш да се мъчиш. Аз ви утешавам, казвам: „Няма нищо.“ Казвате: „Горкият ми баща, отиде в оня свят. Къде ли е сега?“ А пък баща ви ходи по земята. Питам, кое е вярното? Мислите ли, че вашите страдания представят една реалност? Те са такива лъжи, както *баща ви умря*, както *майка ви умря*. „Изгубих си парите“, а те не са изгубени. Дойде някой, каже, че еди-коя си банка фалирала, парите отишли – всичко пропадне, почернее светът.

Аз, като ви кажа: „Баща ви умря“, гледам на часовника колко секунди ще вземе, докато изговоря тия думи. Четири секунди. В четири секунди ако се движиш с биволска кола, колко път ще изходиш? Докато кажа: „Баща ви умря“ (*Учителят го изговаря на срички и полека*), правя четири крачки. Значи четири крачки взема да умре баща ви, а баща ви не е умрял. То са отношения. С баща ви нищо не е станало.

Друго едно разсъждение да имаме. Представете си, че имате един приятел, на когото слухът е много добре развит. Вашият приятел е отпреди и вие му кажете тихо: „Пет лева.“ Веднага изважда и ви дава. Един ден затънее слухът му, вие и високо като клеветите, той няма да ви чуе. Кое е онова, което изменя условията? Всичките други хора ще чуят, той не чува. Вие кажете: „Не ме обича.“ Оглушал е човекът, не ви разбира.

Следователно, когато хората се разлюбят, според мене те са оглушили вече. Аз другояче разглеждам нещата. Когато някой ми каже, че аз не го обичам, той е оглушал. Когато някой каже, че го обичам, слухът му се развил, готов сте да изпълните

* Устните, бърните, джуките (*разг.*).

неговото желание.

Казвам, правила ли сте опити със себе си, когато сте весели, разположени, да познаете доколко е устойчива вашата веселост? Но тази радост, няма да мине пет минути, ще се развали. Ваша е радостта, която никой не може да отнеме. Кажете ми сега как може да се отнеме радостта? Ако имаш само едно шише вода, радостен ли си с него? Но щом ти вземат шишето, отиде си и радостта. Но представете си, че имате десет хиляди шишета с най-хубава вода. Дойде някой, вземе ви едно шише, радостта ви не се разваля. Колко шишета останаха? 9999. Вземат ви още едно шише. Казваш: „Няма нищо.“ Колко останаха? 9998. Вземат три, четири, пет, шест – вашата радост няма да се измени, докато дойде последното шише. Него никой не може да ви го вземе. Всичките други 9999, те са чужди, само едно от тях, като остане, то е ваше, което никой не може да ви вземе. Това е твоята радост. Когато радостта ви се изгубва, то са шишетата, които имат отношение към вас, – те минават на друг. Всяко нещо, което може да ти се вземе, не че то не е реално, то има отношение към друг човек. Туй, което можеш при всичките условия да задържиш, то е твое. Един мъченик по какво се отличава? Той задържа своето последно шише. Като дойде до неговите убеждения, да го режат на парчета, той не се отказва, казва: „Онова, в което вярвам, никой не може да ми го отнеме. Не се отказвам.“

В страданията вие се опитвате. Когато в страданието задържите същественото, идеалното, никой не може да ви го вземе, вие сте силен човек. Последното да задържите. Може 9999 шишета да ви вземат, но последното шише да задържите, то е вашето. Мислите ли, че онзи човек, който изгубва своята любов, е силен човек? Мислите ли, че онзи човек, който изгубва своята разумност, е силен човек? Мислите ли, че онзи човек, който изгубва истината, е силен човек? Силен човек искате да бъдете. Силен човек е онзи, който в даден случай истината е с него и той е с нея. Като дойдеш до истината, да имаш едно отношение, никой да не е в състояние да промени това отноше-

ние. Дойдеш до разумността, и там никой да не може да развали това отношение. Дойдеш до любовта. Тя има отношение, което никой не може да развали.

Та казвам, онова преходното, то е потребно. Преходното е потребно за еволюцията на човека. На земята трябва да идат преходни положения, понеже без тях човек не може да прогресира. Трябва да станат промени. Човек трябва да остарее. Остаряването, то е едно от разните отношения, които стават. Във всяка една възраст той добива по една опитност. В младини той има една опитност. В зрялата възраст има друга опитност. В старата възраст има трета опитност. Казва: „Аз не искам да стана стар.“ Но щом си млад, ти трябва да станеш стар и щом си стар, трябва да станеш млад. Щом си млад, ти трябва да станеш възрастен.

Щом си дошъл на земята, ще опиташ и скърбите, и радостите, и страдания, и разочарования, и вяра, и безверие, хиляди неща ще опиташ. Всичките тия неща съставляват една вътрешна опитност, с която градите живота си. Казва някой: „Обезверих се.“ Много добре, в какво си се обезверил? Ако си се обезверил в лъжата, похвалявам те. Но ако си се обезверил в истината, казвам, загубил си. Ако си се обезверил в своето невежество, похвалявам те, но ако си се обезверил в своето знание, което имаш, ти си изгубил.

Казвам: по някой път е хубаво да се обезверяваме, да нямаме вяра. В какво? В лъжата. Когато вярваш в лъжата, а не вярваш в истината, какво е твоео състояние?

Кое е онова, което отличава един ваш приятел? Кое е онова, което ви привързва към един ваш приятел? Психологически аз считам, че то е онова голямо доверие, което приятелят ви има. Каквото и да му кажете, приятелят ви има голямо доверие. Каквото и да му кажете, той вярва в туй. Приятелите много си вярват. Никога не мисли, че неговият приятел може да го излъже. Ако намери, че някой път го е излъгал, е голяма обида. Значи един приятел при всичките условия да вярва на своя приятел, каквото и да говорят другите, той казва: „Това е невъзможно

моят приятел да направи. “Той не се колебае. Приятелят усеща една вътрешна радост, която нарича доверие.

Кажете ми сега вие, които сте на земята, какво е вашето отношение към Бога? Вие искате Бог да има във вас безгранично доверие, вие и като грешите, Той да ви вярва. Туй го мислите. А пък когато Той започне да постъпва, както Той знае, вие губите вашето доверие в Бога. Вие не искате да имате безгранично доверие. Щом искаш Бог да има безгранично доверие в тебе, и ти трябва да имаш безгранично доверие в Него. Каквото и да направи, да кажеш: „Добро е“, нищо повече. То са отношения на нещата. Щом аз искам да ме обичат, и аз трябва да ви обичам. Аз може да обичам толкоз, колкото и мене обичат. Ти не може да обичаш другите повече, отколкото и те обичат тебе. Схващайте отношенията. Казвате: „Аз много обичам.“ За мене един човек ме обича, когато не се разколебава неговото доверие. Неговото доверие, което има, показва обичта. Колкото повече обичам един човек, толкова повече доверие имам в него. Някой казва: „Той е малко глупав, но аз пак го обичам.“ Туй не търпи никаква критика. Не можеш да обичаш един глупав човек. В истинската обич онзи, когото обичаш, не може да има слабости. Съвършеният живот изключва всички слабости.

Ние сега говорим за проявлението на живота. Има един примесен живот, в който няма съвършенство. Не че е лошо, но в него съотношенията са други. Сега аз ви говоря за онези норми, когато някой път искате да се самовъзпитате, да имате понятие какво нещо е съвършеният живот, какво нещо е любовта, безграничното доверие. Щом се усъмня, дойде нещо друго, казвате: „Кой знае? Животът няма смисъл.“ Значи животът досега имаше смисъл, отсега нататък няма смисъл. Щом изгубиш парите си, животът няма смисъл. Дотогава, докогато парите съществуваха, животът имаше смисъл. Следователно парите са били едно божество. Изгуби се божеството, изгуби се отношението.

Казвам: „Баща ви умря“, вие се разплаквате. Казвам:

„Погрешка имам. Баща ви оживя“, веднага се зарадвате. Умъртвявам хората и ги оживявам във вас. Направя във вас баща ви да умре, после направя да възкръсне. Като умря баща ви, вие си поплакахте; като го възкресих, вие се зарадвахте. Вие туй не сте го мислили. Една проста мисъл. Не ви минавала през ума тази мисъл. Казвам: „Изгубих здравето си.“ После има *оле-ле*. „Спечелих здравето си.“ Веднага радостта иде. Казвам, като те заболи кракът, казвате: „Имам ревматизъм.“ После казвате: „Нямам, отиде си.“ Болестите някой път са нахални. Те са кираджии*. Като дойде някой път, не иска да си излезе. Най-първо, болестта дойде като един наемател, представи се много учтиво, казва: „Може ли да бъдете тъй добри да ми дадете един ваш апартамент. Ще ви плащам наем, колкото искате.“ Казвате: „Мазен е този кираджия.“ Той, като влезе, не иска да излезе, не иска да плаща и трябва да го съдиш. Болестта е един наемател, като намери един хубав апартамент, не си отива.

По-хубаво число от единицата има ли? Няма. Вие не искате учителите да ви турят единица, искате да ви турят шест. Защо? Като ви турят единица, казвате: „Скъсах я ме.“ Като ви турят шест, веднага дигнете глава. Аз ето как разсъждавам. Шест е посята и израснала единица. Тя е поникнала. Това е отношение на числата. Когато някой ми говори за числата, аз подразбирам единицата в своя прогрес, в своето динамично проявление. Единицата в статическо положение те скъсва, но единицата в своето динамическо положение, когато прогресира, тя е шесторка, седморка... Когато числата прогресират, показват, че единицата проявява всичките свои качества. Понеже единицата е най-голямото число, всички безбройни числа трябва да дойдат, за да изявят нейните качества.

Вас ви е страх от единицата. Казвам, мене ме е страх от ония единици, които не растат. Всички ония чувства, които не претърпяват известно видоизменение, те са неразбрани. Неразбраните думи са статически. Разбраните думи са прогресив-

* Наематели, квартиранти (разг.).

ни. Всяко чувство трябва да бъде прогресивно. Затуй в дадения случай скръбта е едно прогресивно чувство и радостта е едно прогресивно чувство. Двете заедно съставят това:

$$A + B = C.$$

A е скръб, *B* е радост. Какво съставлява? Колкото повече скърбиш, толкова повече ще се радваш. Колкото повече се радваш, ти толкова повече и ще скърбиш. В дадения случай *A* е турено в едно отношение с *B*. Значи *C* в дадения случай означава туй, с което се увеличават. Когато се увеличава скръбта, увеличава се и радостта. Следователно разположението какво означава в дадения случай? След като минеш състоянието на скръбта и на радостта, ти вече имаш разположение. Разположението се дължи на две състояния: на едно скръбно и на едно радостно състояние. Тогава вече имате разположение. Едно разположение иде всякога след една радост. Защото и радостите, радостта, която не е посадена, която не расте, е единица. Радост, която расте, тя е шесторка. Всичко в човека – и радости, и скърби, трябва да растат. Изнасям един психологичен закон. Когато говоря за радостта, имам предвид отношенията.

Ти се радвай, когато твоята скръб се увеличава. Голяма да не е, увеличение по единица. Имате една скръб в квадрат, имате една скръб в куб, имате кубическа скръб. В първа степен скръбта има само дължина, във втора степен скръбта има и широчина, и в трета степен скръбта има и дебелина. А в четвърта степен? Аз по някой път лесно изчислявам по математика, по висша математика.

Запример някой път има думи, които са толкова силни, че ако ти кажа една дума, ще се прострете на земята, веднага се прекъсват краката, изгубвате съзнание; страданието е по-голямо, отколкото организъмът може да понесе. В дадения случай съзнанието излиза. Може би в природата е така, да изгубите съзнание, за да не би да пострадате. В мозъка този напор, туй напрежение не може да го издържите, затова изгубвате съзна-

ние. След туй пак дойдете на себе си. Скръбта може да бъде толкова голяма, че да изгубите съзнание и радостта може да бъде толкова голяма, че пак да изгубите съзнанието си. Сега не са лоши тия работи, те са предпазителни мерки. Когато радостта дойде, от радост може да се пукне сърцето. И при скръбта може да се пръсне сърцето. В преносен смисъл вземам. Напрежението е толкова голямо, че не може да издържи. Може да има нахлуване на кръв толкова много, че може да се пукнат някои кръвоносни съдове, някои от капилярните съдове.

Аз разсъждавам по следния начин. Аз съм гладен. Дава ми един човек да се нахраня. В дадения случай той ми причинява такава радост. Да кажем, аз съм се наял, дават ми 9999. За мене десетте, онова, което ми дават, е равно на 9999. Ама вие казвате: „Като имаш, животът е осигурен.“ Ни най-малко не е осигурен животът. Всичкото заблуждение в света седи в туй, че ти мислиш, че си осигурен. То е механически начин на разбиране. Ако аз имам 9999 в банката или ако нямам нищо в банката, моят пръст на ръката осигурен ли е от парите, които имам в банката? Не зависи от пръста, зависи от моя ум. Парите са само условие. Зависи от моя ум, зависи от моето сърце, зависи от моята воля – външните неща са условия, как ще ги използвам. Умният, ако има някакво богатство в банката, е осигурен, но глупавият не е. На глупавия човек не се дават пари. Вие трябва да имате отношение. Най-първо, трябва да поставиш в какво отношение трябва да бъде твоят живот с другите хора. Щом дойдеш, най-първо, започни с живота. Доидеш в съприкосновение с едно живо същество, трябва да намериш какво е твое отношение към туй живо същество. Отношение трябва да имаш. Ако можеш да намериш отношението си, ще може да образуваш връзки. Сега ние поставяме отношенията си на една база, която е песъчлива, нищо не може да се гради върху нея.

Сега за изяснение да допуснем, че вие искате да вземете „до“. „До“ според мене в музиката – аз говоря за музиката като една мощна сила, която може да разрешава всичките спорни въпроси, дето има напрежение. Щом аз съм ограничен, да кажем,

аз имам една болест, един ставен ревматизъм се е загнездил, не иска да излезе. Дойде ми наум една идея. Когато бях на Опълченска 66, една ластовичка си направила положка*. Един ден едно врабче влязло в гнездото, стои вътре. Гледам, събрали се повече от двайсет ластовички, църкат и минават покрай гнездото. Като минат, казват: „Разбойник!“ Един час всичките ластовички църкаха около гнездото и викаха: „Разбойник!“, че накараха туй врабче по закона на внушението да излезе навън. Те казваха: „Чи-ри-рик, чи-ри-рик“, тоест *излез навън, излез навън*. То си показваше главата навън от дупката, и пак се скриваше, докато най-после излезе то и влезе си ластовичката.

Казвам, колко майсторски разрешиха въпроса. Не хвърляха камъни вътре, но само викаха: „Разбойник, разбойник! Излез навън!“ Казвам, когато някое врабче влезе във вашата положка, кажете: „Разбойник, излез навън!“ Врабчето ще излезе. И туй врабче втори път не си позволи да влиза в гнездото на ластовичката.

Та казвам, ако вие имате основния тон „до“, ако го повторите няколко пъти, може да разрешите един въпрос. Да допуснем, че някой път тръгна на път – сега ви казвам нещо, което не трябва да ви казвам – някой път, като отслабнат краката, казвам: „Ре“, „ре“. (*Учителят върви и пее тона „ре“.*)

В мене се изменя състоянието. Някой път не съм разположен, пея „сол“. (*Учителят върви и пее тона „сол“.*)

Ако някой път нещата няма да се постигнат, турям „ла“. Като пея „ла“, заминават. „Сол“ като пея, всичкото неразположение изчезва. „Ре“ като пея, силата иде. Вие ще кажете: то са внушения.

Тогава, ако имам ограничение, пея „до“. Или пея: „до“, „ре“. Или – „до“, „ре“, „ми“. Или – „до“, „ре“, „ми“, „фа“. Или – „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“. „До“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“. „До“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“. (*Учителят пее: „Колко съм тъжен, тъжен, тъжен“ на тъжна мелодия.*)

* Полог, гнездо (*диал.*).

Туй е част, не е всичкото. Това е част от операта. Във всичките тъжни песни пространството между музикалните вълни е по-голямо. В радостните песни разстоянието е по-малко. Като дойдеш да прескачаш, междините при една скръб са големи. Защо скръбта е голяма? Понеже междините са големи, не можеш да ги прекрачиш, мъчи те, трябва да скачаш. Като дойде до радостта, приятно ти е.

Сега как бихте изпели: „Колко съм радостен“? (*Учителят пее:*) „Колко съм радостен, радостен, радостен.“

Вече имате друг ритъм. (*Учителят пее:*) „Колко съм радостен! Изгубената ми вяра вече се повърна. Изгубената ми вяра, що едно време аз изгубих, днес се повърна, повърна, повърна. Без нея всеки ден в училището ме скъсваха. Днес, когато се възвърна, всичко тръгна по пътя си добре.“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Шестнадесета лекция на Младежкия окултен клас
26 януари 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

ПЕСТЕНЕ НА ЕНЕРГИЯТА

„Отче наш“
„Фир-флор-фен“
„Мога да кажа“

Имате ли тема? „Нямаме.“

Каква беше последната тема. „Разлика между млад и стар.“

Каква е разликата между млад и стар? Когато кажем *зима* и *пролет* или *есен* и *пролет*, каква е разликата по отношение на земята? Казваме *зима* и мислим, че зимата не зависи от земята, като че тя съществува вън от земята. Имате думите *грозен* и *красив*. Грозотата сама по себе си съществува ли? Вън от човека грозотата може ли да съществува? И красотата вън от човека може ли да съществува? Добро и зло вън от човека може ли да съществува? Като кажете *зло*, мислите, че злото съществува вън от човека? Последствията на злото де съществуват? Доброто съществува ли вън от човека? Казвате за някого: „Той е способен човек.“ Мислите ли, че способността съществува вън от човека? Или казвате: „Разположен съм.“ Мислите ли, че разположението съществува вън от човека, че го чакате да дойде вън отнякъде? Казвате: „Не съм разположен.“ Защо ставаш неразположен?

Да кажем, че имате някъде един капчук, да пада някъде една капка върху един твърд камък. Ако падне тази вода капка по капка, какво ще направи? Ако пада върху един гранитен камък, за да изкопае една дупка десет сантиметра дълбока, колко

години трябва тази капка да пада, за да изкопае в този камък дупка десет сантиметра дълбока? Но в живота вие всинца имате капчуци. От тези капчуци по някой път се образуват пороци.

Да кажем, някой път имате навика да махате ръката си. Не знаете колко хиляди години взело, докато се образува този навик, понеже туй изкуство е конско изкуство. Ако изучавате, ще видите, че ръката на човека е създадена, както задните крака на коня – същото устройство имат. Един път нима един учен човек, може ли да обясни как задните конски крака станали ръце на човека: ръцете на човека са построени, както задните крака на коня, предните крака на коня са построени, както краката на човека. Задните крака на коня се свиват, както ръцете на човека, и предните крака на коня се свиват, както краката на човека. Вие махате ръката си, но то е конски навик. Конят, като се приближи при него някой, рита. Един навик, който го имате и вие. Защо хората не го харесват? Туй движение е несъзнателно, човек още не е дошъл да влада ръката си.

Най-първо, човек трябва да знае кои движения са човешки. Кое заставило коня да рита? Откъде е взел първите уроци на ритането? Как е дошло на ума на коня да рита? Мнозина от вас се обезсърчавате. Откога е дошло обезсърчението? Какъв е произходът му? Запример, когато се хване някоя муха в някоя паяжина, тя бръмчи, дига шум. В съзнанието на мухата какво има? В нея има едно усилие, иска да се освободи. Тя бръмчи. Ние схващаме, като че тази муха има страх. Бръмчи по един начин. Когато вие се обезсърчите, кой е поводът на вашето обезсърчение? Запример обезсърчиш се, че някоя работа не можеш да свършиш. Представете си, че сте взели един декар земя да я копаете на два лизгара*. Най-първо, считате, че е лесна работа да изработите един декар на два лизгара. Но копали ли сте един декар на два лизгара? След като копаете, ще ви отмалеят ръцете, ще кажете: „Тази работа е мъчна.“ Отмалеват ръцете

* Права желязна лопата за копане (обл. от гр.).

– не може да копае. След като не може да копае, какво се явява? Обезсърчението. Какъв признак е то? Най-първо, във вас се явява една мисъл да си починете малко. Това е начало на обезсърчението – искаш да си починеш малко, после от тази малката почивка се явява обезсърчението. Според вас, когато човек се обезсърчава, в какво седи обезсърчението?

Да кажем, ученик си или студент, учиш един предмет. Таман си го научил, мине се два часа, погледнеш, пак си го забравил, нищо не е останало. Знаеш, че си учил предмета, беше ти ясно, мислиш го, мислиш го, забравил си го, никаква светлина няма в ума ви. Но тия състояния на забравянето, и те са нормални. В човешкия мозък по някой път става липса на светлина, изгубваш нишката в екрана на съзнанието, предметите не са ясни. Щом не са ясни предметите, не може да ги произведем.

Сега вие наблюдавали ли сте ония паметливите хора по какво се отличават? Как вие ги отличавате? Правилни ли сте опит да наредите думи или числа, и после да ги запомните?

Например, ако числата вървят така, кое число по-дълго ще запомните, 120 или 210? Нека вземем други числа: 12, 21. Кое число ще запомните по-лесно? Представете си, че всяко число представя количество. Ако едната тежест е равна на дванайсет, другата – на двайсет и едно, кое число ще пренесете по-лесно, дванайсетте кила или двайсет и едно? Следователно онези неща, които забравяме, са по-тежки. Онези неща, които помним, са леки. Добре, ако туй число от дванайсет кила го пуснем във водата в океана, пуснем и двайсет и едно кило тежест, двете на една ли дълбочина ще идат? Докъде ще падне тежестта от дванайсет кила? Ако я пуснете, на каква дълбочина ще иде в океана? Вие мислите, че може да слезе на три-четири километра. Не. Мнозина не знаят на каква дълбочина ще влезе, но двайсет и едно ще слезе на по-голяма дълбочина, защото е по-тежко. Следователно ще се изгуби от нашия възглед.

Да кажем, ако един предмет, който представя дванайсет, го турите на един километър разстояние, и двайсет и едно го турим пак на един километър разстояние, кой предмет ще се

вижда по-ясно? Ще зависи от тяхната плоскост. Ако имаме един предмет от дванайсет метра и друг, от двайсет и един метър, на един километър разстояние, двайсет и един метър ще бъдат видени по-ясно, отколкото дванайсет. Формата на този предмет ще бъде по-ясно видяна.

Та казвам, по някой път сравнението е следното: когато нещата потъват в съзнанието, какво показва потъването? Потъват надолу нещата във водата във вертикална посока и потъват в съзнанието. Но когато нещата се гледат хоризонтално, то от два предмета по-ясно ще бъде виден по-големият, по-лесно ще се забележи. Значи от нещата, които потъват във вашето съзнание, тези, които потъват по-наблизо, по-лесно ги помним; които потъват по-дълбоко, по-малко ги помним. Когато разглеждаме предметите в хоризонтална посока, тези, които са по-близо, по-ясно ги виждаме, по-лесно ги запомняме; тези, които са по-далеч, по-мъчно ги запомняме. Пак същият закон е. Тези, които са по-далеч, по-малко се очертават.

Та казвам, човек трябва да се приспособи към тия външните, физическите, условия.

Един предмет не го разбираш близо ли е, или далеч. Той е физически далече. Той трябва да има някои основни черти. Не може да помниш един предмет, към който нямаш разположение, отношение. Нещата, които човек обича, ги помни. Онези неща, които не ги обича, не ги помни. И туй, което не обичаш, го помниш, защото омразата, необичта е противоположно на любовта. Туй, което го обичаш, го помниш и това, което го мразиш, го помниш. Към нещата, които обичаш, имаш едно разположение, към нещата, които не обичаш, имаш друго разположение. Запример обичаш едно агне. Щом го обичаш, искаш да минеш край него, да го погледаш, да го погладиш, да го помилваш. Туй, което не обичаш – искаш да вземеш един камък и да го удариш. Да кажем, ако видиш една змия, какво ще направите? Някой, като види змия, иска да се отстрани. Друг, като види змия, има желание да я удари, да я убие. Тази е естествена борба в природата. Тази змия много пъти ви е правила пакост, сега, понеже си

станал по-силен от нея, искаш да си отмъстиш. Да кажем сега, тази змия, която ти е направила голяма пакост в миналото, сега виждаш, че е останала назад в своето развитие, ти искаш да ѝ покажеш, да ѝ се отплатиш за миналото.

Казвам, във вашето развитие, да развивате вашата памет, трябва да има един контраст. Как ще изглежда, ако наредите десетпетнайсет върха без контраст? Всички ще изглеждат, като че ли са на една плоскост, ще образуват една права линия.

Противоречията, които се явяват във вашия ум, с тях природата иска да събуди вашия ум да мислите. Противоречията са една необходимост, да се събуди човешкият ум да мисли. Вие никога не може да оцените богатството, ако не сте били сиромас. За да оцениш стойността на хляба, ти трябва да си гладувал дълго време. Ако никога не си гладувал, ти не можеш да разбереш цената на хляба. Доброто не може да се оцени, ако човек не е минал през злото. Злото е, което предава цена на доброто. Доброто се цени по причина на злото. То са разсъждения.

Да допуснем, че вие имате едно неразположение, не може да си го обясните отде е. Казваме: неразположен съм. Какво правите с вашето неразположение? Сутрин имате един навик: като се събудите, не ставате. Отворите си очите, лежите на дясната страна, после се обърнете на лявата, и пак гледате. Мислиш, мислиш, да станеш или да не станеш. Като се събудиш, погледнеш, отвън е студено. Казваш: „Защо да стана пък сега?“ Завиеш се с юргана си и казваш: „Да стана или да не стана?“ Казваш, че не ми се става“. Тебе не ти се става, нямаш разположение. Но представете си, че къщата се запали. Веднага запалената къща ще се яви в тебе подтик да станеш, да се облечеш много бързо и ще излезеш навън.

Всичките противоречия в живота от педагогическо гледище са поставени, за да събудят човешката дейтелност. Да

допуснем, че някои неща вие ги забравяте. Защо се забравят някои работи? Кои работи се забравят и кои не се забравят? Гладният забравя ли хляба? Но ситият забравя. Гладният, като тръгне вече, мисли за хляба. Ситият забравя да вземе хляба. Кой забравя доброто? Който не е опитал доброто. Който е опитал злото, той не забравя доброто. А пък който не е опитал доброто, трябва да опита злото, за да оцени доброто. За да оцениш доброто, непременно трябва да опиташ злото. *(Учителят изтрива с гъба написаното на дъската.)*

Защо дъската почернява? Как тъй водата, която е безцветна, да прави дъската тъмна? Като изсъхне, ще стане пак светла. Някой път казваме за някои неща, че са безцветни. Как безцветните работи се представят като черни? Тъмните неща са безцветни. Черният цвят откъде иде? Черният при белия става черен. Когато белия го няма, какъв е той? Казваме: тъмното. Но тъмното е при светлината. Когато казваме, че нещо е черно, в ума си имаме белия цвят. Ако нямате белия цвят в ума си, какъв ще бъде черният цвят? Безцветен.

Сега всичката философия в какво седи? Всеки един ден си има своя цвят. Философията е отвлечена. Ако не може да намериш цвета на деня, този ден е несполучлив за тебе. Ако не можеш да попаднеш в цвета на деня, целия ден ще го минеш без никаква придобивка. Запример ти искаш да спиш. С кой цвят ще заспиш? С черния цвят можеш ли да заспиш? С портокаления? С жълтия? Със зеления? Със синия? С черния цвят можеш да заспиш. Ако искаш да забравиш някои неща, трябва да туриш черния цвят. Ако искаш да помниш някои работи, трябва да туриш белия цвят. В бялото нещата се помнят; в черното се забравят, в черното нещата се турят на заден план, предметът е далеч от областта на зрението. Само белият цвят ще ги приближи.

Казвам, когато искаш в духовно отношение да приближиш някой предмет, ти ще повикаш белия цвят да ти бъде слуга, ще го повикаш със звънец. Той ще дойде и ще бъде асистент, а професор си ти. Асистентът разбира много по-добре, отколко-

то самият професор. Белият цвят ще бъде като асистент. Този предмет, той ще ти изясни този предмет. Черният цвят, и той е асистент. Двама асистенти имате: белия и черния цвят. (*Дъската изсъхна.*) Де е черното сега? Къде отиде влагата? Изпари се от топлината. Какво значи *изпари се*? Когато предметите се разширяват, вземат по-голямо пространство; когато се свиват, вземат по-малко пространство.

Да кажем, едно кило вода може да я съберете в едно шише вода. Но ако изпарите вода, може ли да я съберете в същото шише? Ако тази вода се изпари, какво пространство ще заеме? Човек може да направи опит, като изпари всичката вода. Трябва доста голямо шише, да я съберете вътре. Вие трябва закона да спазвате. Механиката трябва да я прекарате в чувствения свят, в умствения свят. Същият закон е. Имаш, да кажем, едно твърдо тяло. Ако го превърнеш в течено, същият обем ли ще вземе? Твърдото тяло, като се превърне в течено, то няма същия обем. Казвам, ако имате едно голямо парче лед и го стопите, чий обем ще бъде по-голям, на водата или на леда? На леда. Защо? Защото водата, като се превръща в лед, се разширява; като се стопява ледът, водата се състява. Водата прави едно изключение, но ако тази вода мине във въздухообразно състояние, тя ще се разшири.

Казвам, трябва да се изучават законите на природата, всяко едно тяло в даден случай до каква степен може да увеличиш неговата форма. Запример има известен предмет. Ти се приближаваш или се отдалечаваш, за да ти бъде ясен предметът. Има нещо, което определя формата да стане понятна, ако туриш предмета на известен фокус, да му гадеш една естествена големина, която е свойствена за зрението. Малките неща ги увеличаваме до степенята да станат достъпни за нашето зрение. Някои предмети ги намаляваме, да станат достъпни за нашето зрение. (*Учителят изтрива с гъбата дъската.*) Пак ще почерним дъската.

Вие мислите някой път, че имате известни задължения. Човек, като ви накваси с вода, вие почернеете. То е илюзия.

Някой път мислите, че някой път ще ви направи една пакост. Той ще ви направи толкова пакост, колкото правим пакост, като изтрием дъската с мократа гъба. При разлагането на светлината вие може да мислите, че може да боядисате стената черна, но вие се заблуждавате. Има известни състояния, в които вие се заблуждавате. Казвате: „Той ми направи някакво голямо зло.“ Той ви направил толкова зло, колкото аз направих, като изтрих дъската с вода.

Сега вие всички трябва да се учите, за да се освободите от всички ония неестествени положения, които сте имали в миналото. Вие, като махате ръката си, то е ритането у коня. Как трябва да махаш ръката си? Трябва съзнателна работа – тебе те държат отговорен за енергията, която си изразходвал. Като махаш ръката си, ти вече едно количество енергия си изхарчил. За тази енергия тебе те държат отговорен. Ти си изразходвал два пъти повече енергия, отколкото трябва: приходът е малък, разходът е голям.

Сега вие мислите, че едно движение на ръката е нищо. Някои от вас може би да дигате клепачите си по-бързо, отколкото трябва. Държат те отговорен за махането. Като мигаш често, ще изхарчиш повече енергия. Определено е колко пъти да мигаш. Мигането е целесъобразно, понеже живееш в един свят, дето има доста пращане. Окоето е деликатно, набира се прах и веднага клепачът става влажен – за да се измият очите, мигаш. Правилото е туй. Ония хора, които мигат често, те се намират в прашно положение и често мигат, за да мият очите си. Като дойдат в една по-чиста атмосфера, по навик пак мигат. Онези, които живеят в чиста атмосфера, не мигат. Когато някой човек много често мига, как го тълкуват хората, какъв характер има? Той е много нервен, неспокоен. Когато човек се намира в едно неспокойно състояние, той мига бързо.

Сега мигането, то е харчене на енергия. В природата не се позволява да харчиш повече, отколкото трябва. Туй го считат разточителност. Ако харчиш по-малко, пак те държат отговорен. Ако харчиш повече, пак те държат отговорен. Под

думата *отговорен* разбираме: сметка държат.

Един нормален живот, един добър живот е, когато се харчи точно определеното количество енергия. Да допуснем, че някой човек мисли. В човешката мисъл, в човешкия мозък има една лампичка. Ти работиш ден, два, три, може да се изтощи нервната енергия, искаш да спиш. После пак искаш да работиш. Ако се пресилиш, твоите лампи започват да изгарят, ще повредиш своята нервна система. Следователно и в мисълта се изисква една смяна, да може човек да мисли правилно. Не може постоянно да чувстваш и постоянно да действаш, да работиш. Има три смени. Ще работиш в определено време във физическия свят, да добиеш сила. Определено време ще чувстваш, чувствата и те са работа. Определено време ще мислиш. Ако разбираш смените на този закон от мисълта към чувствата, от чувствата към постъпките и от постъпките към чувствата и към мислите, може да владаш себе си. Ако не разбираш този закон, ако не разбираш отношенията към мисълта, чувствата и постъпките, ти ще харчиш енергия безразборно.

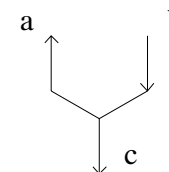
Та казвам, чувствата представят енергия за мисълта, а пък мислите доставят енергия за топлината. Най-първо, чувствата доставят енергия за светлината, а пък мислите доставят енергия за топлината. Чувствата доставят енергия за силата на човека. За да бъде човек силен, трябва умът да е работил, трябва да е работило и сърцето, и тогава вече се явява силата като резултат на човешките чувства и човешките мисли. Има съотношение. Сега какво е според вас отношението на мисълта? Мисълта се отнася към чувствата така, както се отнасят чувствата към постъпките:

М : Ч : П;
П : Ч : М.

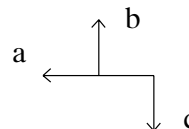
Но това съществува ли във вашия ум? Имате ли ясна представа? Вие мислите безразборно, мислите, че вашата мисъл е отделена от вашите чувства и мислите, че вашите чувст-

ва са отделени от вашата мисъл. Мислите, че вашите постъпки са отделени от чувствата ви. Затуй, ако искаш да произведеш мисъл, трябва предната част на главата да вземе участие, всички горни части по лицето трябва да съдействат. Те са преходни положения. Ако искаш да проявиш чувствания, трябва задната част на главата да вземе участие. Долната част на главата от ушите надолу е свързана с физическата страна на човека, с постъпките му, с всичките му действия. Най-първо, човек мисли, чувства, после тази енергия слиза долу точно в противоположно направление.

Схематически това може да го представим така. При *a* имате човешката мисъл, при *b* са чувствата, при *c* е човешката воля. Вие, когато вършите една работа, трябва да имате една ясна представа накъде слиза енергията. Вие никога не сте наблюдавали, като работите, да видите накъде слиза енергията. Вие не сте се наблюдавали, когато имате едно благородно чувство, в какво направление се движи енергията и като мислите, да видите накъде се движи енергията.

Може да представим посоката на енергиите на мислите, чувствата и постъпките така. На чертежа нагоре са чувствата, *b*; напред са мислите, *a*; и долу са действията, *c*. Най-първо, всяка една мисъл има едно положение. При сегашното състояние в каква посока върви мисълта: напред, нагоре или надолу? Чувствата, и те се движат в определена посока. Казвам, всичките способности на човека зависят от ред поколения, които са работили в едно направление. Така се раждат гениалните хора, талантиливите хора. Зависи миналите поколения как са работили. Бъдещите гениални хора ще зависят от

посоката, която те държат.

Накъде е движението на материалистите? То е движение надолу. И това движение е необходимо. Накъде подбуждат чувствата човека? Чувствата са, които подбуждат човека нагоре, мислите го подбуждат напред, а действията – надолу. Така можем да го представим схематично. Тук е една илюзия, понеже ние рисуваме на плоскост работите. Тук има една илюзия, тъй представяме триизмерното пространство на плоскост.

Казвам, при новите условия човек трябва да търси отношенията, които има към другите хора. Към всеки човек, когото вие срещате, имате отношение; трябва да знаете отношението какво е към него. Щом срещате един човек, вие, най-първо, ще го погледнете. Колко енергия ще изхарчите? С ръцете си колко енергия ще изхарчите? По тази енергия вече в невидимия свят знаят какви са били вашите отношения. Колко пъти сте мигали, как сте го погледнали, как сте го слушали, като сте мълчали, устата колко думи е казала, по изхарчената енергия знаят това. Колко пъти сте махали ръцете, колко движения сте направили заради него? Няма нищо скрито-покрито. Значи може да мигате много и малко. Ако човек не мига, какво представя то? Тези птици, хищниците, мигат ли? Как са ококорени очите им. Кукумявката мига ли? Всички нощни птици, ококорени са очите им и те вечерно време виждат. Когато човек не мига, показва, че е вечер, кукумявка е. Щом мига много, има голяма светлина. Човек, като се намира в светло място, позатваря си очите и мига много – пак има съображения. Като мига, доставя известна влага, за да запази топлината, която може да предпазва очния нерв от светлината. Сега какво заключение ще си извадите?

По някой път вие седите и мислите, че сте нещастни. Нещастие то зависи от вашето неразбиране. Вие седите и имате цял чувал брашно. Гледаш брашното, не знаете какво да направите. Безпокоите се, че нямате хляб. Ако разберете, ще видите, че има вода наблизко – ще идете, ще вземете няколко кила вода. Имате една голяма паница, ще замесите брашното.

Имате огън и веднага ще приготвите яденето. Другояче седите и казвате: „Да има това, да има онова.“ При вас е цял чувал брашно, седите, и не знаете как да употребите брашното. И вода има, и брашно има. Казвате: „Това да има, онова да има.“ Във вас са нещата, но не знаете как да ги направите.

Казвам, кое е по-хубаво в живота, жито ли да имате, или да е смляно житото на брашно? Мислите ли, че един уреден живот е по-добър, отколкото един неуреден? Кое е по-хубаво, да имаш няколко чувала смлени с брашно, или да имаш няколко чувала с жито? Удобствата при брашното са много повече, отколкото неудобствата, но преимущество то на житото е много по-голямо. За беззъбите брашното е по-хубаво, за здравите зъби житото е по-хубаво. Най-първо, вие мислите, че нямате условия, вие отношения нямате. Във вас всичките възможности ги имате. Може брашно да нямате, но жито имате. Казвате: „Нямаме условия.“ Казвам, брашно нямаш. Някъде може брашно да имаш, пък жито нямаш. Значи превърнал си житото на брашно. Ако дойдем до първия живот, необходимо е житото да пази своята форма. Ти сам да си смелиш житото, да си вземаш толкоз, колкото ти е необходимо, да не е мляно житото. Кое е по-хубаво, да имате пресни ябълки или да са сварени? От гървото ли да ги имаш, или да ги имаш консервирани в някое шише мекички? Хубаво е, ако си без зъби. Новото учение не препоръчва брашното. Новото учение не препоръчва лесния живот. Лесният живот е брашното.

Какво още не препоръчва новото учение? Новото учение не препоръчва да носиш голям товар на гърба си.

Сега вие имате да поправите много от вашите възгледи. Ред поколения ваши деди и прадеди са мислели по един начин. Оставили са ви техните разбирания. Вие сега трябва да ги измените. Вие сега не се занимавате с вашия живот, но с живота на вашите деди и баби.

Вие поправяйте погрешките на миналото. Целият живот сега в изправянето на нещата на миналото. Ние поправяме погрешките на миналото. Новите условия, които се дават, при

тиях ние сега творим. Онова, което създаваме при новите условия и онова, което изправяме при миналото, в това седи прогресът. Много работи има да се изправят и много работи в настоящето – да се придобиват. От изправянето и от придобиването зависи прогресът на човека. Туй, което изправим, и туй, което придобием, то е придобивка. Ако не придобивате, и само изправяте, вие ще изхарчите само енергия. Човек, като изправя погрешките, ще изхарчи известна енергия. Откъде ще вземе тази енергия? Това, което сега придобиваш, с тази енергия ще изправяш погрешките на миналото. От енергията, която придобиваш, от условията, които сега ти се дават, част от тази енергия ще изхарчиш за изправянето на погрешките и ако си умен, туй, което остава, ще бъде придатък. Затова трябва да се пестят енергиите на вашите мисли, енергията на вашите чувства и енергията на вашето тяло. Не човек да бъде скържав, но да харчи умерено.

Какво разбрахте сега? Аз разбирам, че някой човек е разбрал, като си му говорил за музика, като, след като си му говорил, кажеш му: „Вземи „до“ – и той може да го вземе правилно. Когато вземете правилно „до“-то, има обертонове, има известна мекота в „до“-то. Шестнайсет начина има за вземане на „до“-то. Колко обертонове има „до“-то? Да оставим тия музикални работи. (*Учителят пее гамата.*)

На български: *мисли* и *меси*. С едно малко изменение *мисли* показва посоката на движение, *меси* значи *разширява се, придобива нещо*. Когато човек се учи на музика, известни тонове за да вземе, той трябва да знае всеки тон къде е в главата. Когато бутне с пръст мястото, дето се намира тонът, ще може да го вземе вярно. (*Учителят бута с пръсти по разни места по главата си.*) Вас това ви се вижда смешно. Защо се смее човек? Нещата не са поставени намясто. Някой човек си облякъл дрехата наопаки и върви. Той върви и мисли, че всичко е наред, онзи, който го вижда, разбира, че работите не са намясто. Този контраст ражда смеха. Колкото повече единият се смее, толкова другият се възмущава. Този, който мисли, че

всичките работи му са на мястото, се възмущава. Онзи, който мисли, че работите не са на мястото, той се смее. Онзи, който е направил една погрешка, се гневи. Той направи погрешка, но мисли, че е прав. Онзи, който вижда, че погрешката е направена, но знае как да се изправи, се смее.

Кога хората се смеят? Когато не може да се изправи една погрешка. Вземете ученика – като направи една погрешка, професорът се усмихне, погледне с ирония, казва: „Не си толкова способен ученик.“ Ученикът, като погледне, сепне се, казва: „Как да не оценява, че аз направих това?“ Някой път може да каже къде направил погрешката. Ако ученикът, щом направи погрешка и разбере, че направил погрешка, изправя погрешката си, учителят тогава изменя своето положение.

Умът ви всякога трябва да бъде буден, като направите една погрешка, да я изправите. Щом седите и мислите, че направите една погрешка, учителят вижда погрешката, той се поусмихне малко. По някой път ти като направиш погрешка, учителят започне да се безпокои как ти да не можеш да усетиш, че погрешка има.

Всякога поправяйте вашите погрешки. Като се усмихнете за някоя работа, да знаете, че погрешка сте направили. Смее се и професорът. Щом скърбите, вие сте ученик, който сте направили погрешка и не може да я изправите. Едновременно ти си и ученик, едновременно ти си и професор. Едновременно вие сте и преподаватели. Вие не сте още учители. Вие сте преподаватели и същевременно сте и ученици. Като се учиш хубаво, ученик си. Сега се мъчиш да възприемеш онова, което преподавателят ти преподава.

Казвам, щом лесно изправяме някои погрешки, които имаме, защото погрешките лесно стават... Написал си нещо, една единица не си турил на мястото, лесно можеш да я замениш. Вие се радвате. Щом се радвате, когато изправяте една погрешка, вие сте на мястото на ученика. Щом изправяте погрешката, какъв сте? Ако професорът не се смее и ако ученикът не скърби, какво е положението? Сериозна е тази работа. Щом

професорът не се смее и ученикът не скърби, те работят и двамата. Тогава иде онова състояние на доволство, човек е доволен от работата, която върши.

Само смехът и скръбта спомагат да се изправят погрешките.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Седемнадесета лекция на Младежкия окултен клас
16 февруари 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

Забележка: На 2 и 9 февруари 1940 година според каталога не е имало лекции.

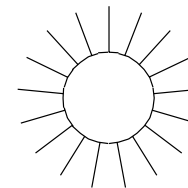
РАЗУМНИ ОСНОВИ

„Отче наш“

Има ли загадена тема? „*Няма.*“ Пишете върху темата „От какво зависи успехът на живота“. Всеки да развие темата тъй, както той мисли. Не да пише какво мислят другите от какво зависи успехът на живота, но всеки да пише той какво мисли.

Често се говори за духа. Каква е вашата представа за духа? Като какво си представяте човешкия дух? Вие казвате: духът на човека. Как си представяте човешкия дух? Имате ли някакво понятие за духа? Духът, най-първо, не е нещо материално, няма някаква външна форма. Каква е формата на светлината? Каква форма има светлината? Ние не искаме да ви направим всички философи, защото, ако всички станете философи, ще оглупеете. Един-двама души философи в света са достатъчни. Ако всички станат философи, ще оглупеят, защото най-малко в света разбират философията. Докато не си философ, много разбираш, като станеш философ, нищо не разбираш. Най-първо, ти разбираш много работи, после философията ще сведе много неща към две, ще останат само две неща в ума ти: ще остане само светлината и тъмнината. Всичките философи идат до светлината и тъмнината. Те ще останат в ума ти.

Да кажем често художниците рисуват лъчи, като начертаят прави линии, които излизат от един център, но това лъчи ли са? Турят едно кръгче и от него излизат лъчи. Тази линия понятна ли е в ума? Ако направите от гипс едно конче,

гипсът конче ли е? Вие направите едно малко, малко конче от гипс, за да имате една ясна представа каква е формата на коня. От гипс е представен един кон в природата, но самият кон в природата на какво е представа?

Имате четири букви *о, б, и, ч*. Какво означаваат? Обичта тук ли е? Обич в *о*-то има ли? Няма никаква обич. Това са понятия. Като напишеш думата, даваш на *о*-то друг смисъл. Ако аз напиша думата *обич* от хляб, ако направя *о*-то от хляб, *б*-то, *и*-то, *ч*-то, всичките букви ги направя от хляб, тогава тия букви може да ги изядете, какво ще усетите? Нали може да направите букви от хляб? Може. Следователно в реалния език буквите имат смисъл. Те не са направени от гипс или от тебешир, но са направени от хляб, хранителни са, може да ги изядете. В обичта, като изядете *о*-то, ще усетиш нещо. Трябва да ги изядеш. Като ги изядеш, приемаш ги в себе си, ще разбереш какво нещо е обичта. Тук трябва да напъваш очите си и чрез очите си да ги разглеждаш. Пак ще добиеш нещо.

Сега всички трябва да се спрете върху едно знание, което не се прилага. Вие казвате: светлина, но светлината е полезна дотолкова, доколкото вие може да я приложите във вашия ум; светлината е полезна дотолкова, доколкото вие може да я приложите във вашето сърце, и светлината е полезна дотолкова, доколкото може да я приложите във вашата воля. Значи светлината има три приложения: приложение в ума, приложение в сърцето – в чувствата на човека и приложение в човешката воля. Ако вие не знаете да прилагате светлината във вашия ум, ще имате едно лениво състояние на ума, няма да мислите. Ако не знаете как да прилагате светлината в сърцето, ще имате една леност на чувствата, едно безразличие. Ако не знаете как да прилагате светлината във вашата воля, ще бъдете в бездействие. Тогава ще кажете: човек не трябва да работи.

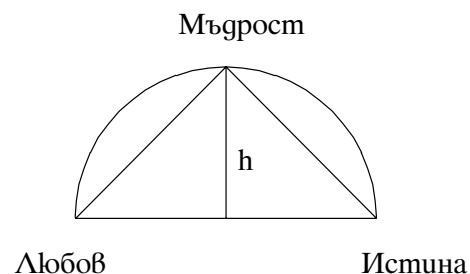
Сега се говори за самовъзпитание на хората, но как ще се самовъзпитава? Тия методи на самовъзпитанието са

ОБИЧ

остарели. В самовъзпитанието имаш голямо разочарование – едно възпитание, което не издържа, възпитание, в което ти започваш да се колебаеш. Най-първо, ти си учил да бъдеш честен. Като влезеш в живота, виждаш, с честност тази работа не върви. Туриш лъжата на първо място, честността на второ, но то е неразбиране на въпроса. Това е неразбиране на философията.

Ето един полукръг. Имате любов, но любов без светлина не е любов. Знание без светлина не е знание. Мъдрост без светлина не е мъдрост. Истина без светлина не е истина.

Имате любовта, имате в природата изгрев. А изгрев значи любов. Зенит, това е мъдростта. Залез, това е истината. В съвременния живот това е вярно. Този полукръг е половината на живота. В другата половина какво има? Противоположното кое е? Там, дето свършва истината, започва лъжата. Откъде изгрява любовта? Любовта иде от безлюбие. Извън мъдростта е глупостта. Посред нощ е зенитът на глупостта. Следователно имаме два зенита: един зенит на мъдростта и един зенит на глупостта. Имаме един залез на истината и един залез на лъжата. Имаме един изгрев на любовта и един изгрев на безлюбие. Този закон е верен. Аз правя едно сравнение между физическия живот, той е предметно учение. Туй е вярно и във вашия живот. Ако вие завършите вашия живот, ако истината е край на вашия живот, непременно от истината къде ще идете? Какво има зад истината? Лъжата. Питам: какво има извън безлюбие? Извън безлюбие има любов. Ами извън глупостта какво има? Има мъдрост. Извън мъдростта? Има глупост. Извън любовта има безлюбие. Извън истината има лъжа. Ти, най-първо, започваш да човъркаш истината, казваш: има нещо по-високо от истината. Някои хора,

като станат много умни, казват: „Аз напуснах тия работи. Да вярвам на този, на онзи, не може, никому не вярвам.“ Питам, кой е по-силен – който вярва или който не вярва? И двамата говорят две лъжи. Онзи, който казва, че не вярва, лъже, защото той не вярва в едно, вярва в друго. Той казва, че не вярва в нищо. Той не вярва в нищо, но вярва в нещо. И то е вярно. С вярването в нищото какво се постига? В нищото нищо не се постига. Нищото е една реалност, но реалност, в която нищо не се постига.

Тази храна е малко твърда за вас. Казвам, нищо не се постига в нищото. В лъжата нищо не се постига. Това е вярно. Като излъжеш три пъти един ваш приятел, вие ще изгубите приятелството. Питам, тогава какво се придобива? Ако кажеш веднага истината, твоето реноме ще се повдигне. Истината е нещо, което подига. Любовта подига, създава в нас живота. Безлюбието отнема живота. Казва: няма любов. То не е философска мисъл. Казва: любовта е празна работа. Ако няма любов, има безлюбие. В безлюбието нямаш това, което имаш в любовта. В най-малкия размер и да е любовта, колкото и малка да е, тя ще донесе нещо. Една малка искрица ще внесе вътре в живота.

Та казвам, това, което внася най-малката светлина в човешкия ум, то е началък на любовта. Туй, което внася най-много, то е мъдростта, тя внася най-много светлина. Обстановката е такава, че перпендикулярно пада, затова много дава. Тук любовта върви по права линия, мъдростта върви по перпендикуляр. Нейните удари са силни, затова тя се нарича безпощадна. Не че тя е безпощадна, но естеството ѝ е такова. Любовта и истината вървят по права линия, те са два полюса. Любовта и истината, това са две страни. Ако човек иска да разбира любовта, той трябва да има на противоположния полюс истината. Вие по някой път искате да разбирате любовта чрез мъдростта, законът е вече друг. Образуват се ъгли от по деветдесет градуса. Между любовта и истината може да теглите само една права линия. Между две същества може да се тегли една права линия. Две същества може да се обичат само когато

едното е в полюса на любовта, другото е в полюса на истината. Само така може да се образува някакво отношение между тях.

Това са ред разсъждения. Ако тия разсъждения станат живи в ума ви, ще имате ясна представа как да работите. Казвате: „Как да го обичам?“ Ти един човек не може да го обичаш, ако той не е в полюса на истината. Ако той е в полюса на истината, той може да има доверие в тебе. Ако ти си в полюса на любовта и ако вие искате някой да има във вас пълно доверие, непременно той трябва да е в полюса на истината, а вие в полюса на любовта. Другояче никой не може да има доверие, че този закон е верен. Ако вие сте в закона на любовта, всички ще имат вяра във вас. Ако вие сте в полюса на истината, всички ще ви обичат. Единственото нещо, което може да се обича, това е истината. Единственото нещо, което може да обича истината, то е любовта. Няма нещо друго, с което вие може да обичате истината. Ти не можеш да имаш никаква представа за истината, ако не обичаш. Ти ще имаш една представа за истината само ако я обичаш.

Следователно мъдростта е разбрана само тогава, когато любовта обича истината. Истината има доверие в любовта, и двете имат по деветдесет градуса. Тогава се образува един триъгълник (*на чертежа*). Стремешт на любовта и стремешт на истината, те образуват един триъгълник. Как ще изразите математически този въпрос? Еднакъв стремешт на любовта и на истината към какво? Към мъдростта. Щом разбереш какво нещо е любовта и щом разбереш какво нещо е истината, само тогава ще разбереш какво нещо е мъдростта. Имате две точки. Вие сте в един полукръг. Щом разберете какво нещо е мъдростта, тогава имате цял кръг. Какво нещо е мъдростта? Разбирате, всичките противоречия можете да ги примирите. Без мъдрост нещата са непримирими в света. Вие не може да имате никакво примирение без мъдростта. Вие не може да имате никакво постижение, ако искате да излезете в един свят на противоречия. То е несъвместимо. Целият свят, в който живеете, е създаден само от противоречия.

Запример, когато дойдат кокошки във вашия двор, вие им казвате: „Ние сме вегетарианци, никакво зло няма да ви направим.“ Кокошки няма да ядете, но яйцата им ще ядете. Тогава ще им кажете една лъжа: „Вас няма да ви ядем, но вашите деца ще ядем. Неизбежно е. Нали ще ви храним за вашите яйца.“ Ако дойдат овци, ще им кажете: „Няма да ви колим, ние сме културни хора, но вашето мляко ще вземаме, вълната ще ви стрижем. Затова ще ви храним, вие ще ни плащате с вашето мляко и с вашата вълна.“

Това ще пренесете във вашия живот. Казвате: защо трябва да се ядат овци? Вие имате една повърхностна представа за нещата. Когато пчелите събират мед, какво прави човек? Той отива с пушалка; като ги сплаши, взема им пухите с мед. Те на пчелите оставят десет-дванайсет килограма мед, другото, каквото имат повече, им го вземат. Понякога един кошер събира трийсет-четирийсет килограма и хората им казват: „Вас другото не ви трябва, да ни го гадете.“ Млякото и вълната от овцете, това е медът. Яйцата от кокошките, това е медът. Никога човек не може да изяде овцата. Животът, който е в овцата, никой не може да го изяде. Според Мойсеевия закон беше забранено да се яде кръвта на животното, а само месото. Събраната вълна и мляко на овцете, това е медът на овцете. След като взема меда от овцете, оставя ги да живеят, постъпва разумно. Онези, които са месоядци, те употребяват старите български методи на пчеларите, когато, за да вземат меда от един кошер, те убиват с вода всичките пчели, и после им вземат меда. Туй е месоядство. Модерните пчелари станали вегетарианци, старите бяха месоядци, с вода избиваха всичките пчели, турят ги в земята, вземат им всичкия мед. Модерните пчелари ги прогонват с пушек, сплашват ги, не убиват пчелите. Доста голям прогрес има в пчеларството.

Няма да убиваш. На същото основание един ден хората няма да водят войни, да се избиват. Според старите пчелари трябва да има война, да се избиват. Според новите пчелари само ще ги пушат с малко дим, поизтърсят ги, казват: „Ще ни

гадете мед.“ Казвам, в себе си трябва да минете от една фаза в друга фаза. Да не бъдете като старите пчелари, във вас направете едно положение да имате не методите на старите пчелари, да убивате всичките пчели, но като новите пчелари с пушек да одумите себе си, да сплашите вашите пчели. Това е сравнение само за изяснение.

Да се повърнем към основната мисъл. Любовта е полюсът, от който човек започва. Този полюс ще бъде на една права линия. Ще имате едно правилно отношение:

А : И .

Ако тази линия е права, тогава може да теглите другите две прави линии към мъдростта. Сега математиците казват, че не само една права линия може да се тегли между две точки. Имате ли ясна представа какво означава да се теглят няколко прави линии между две точки? Тия две точки са в движение? Ако те са в статическо положение, само една права линия може да се тегли. В динамическо положение, когато тия две точки са в движение, много прави могат да се теглят.

Аз не искам туй вие да го разбирате, защото... като не го разбирате, да не ви е жал, че не го разбирате. Запример, ако вие искате да знаете какъв е животът на безлюбието, вие може да изгубите живота си. Ето аз какво бих ви представил. Представете си, че имате едно голямо шише, в което може да влезете цял. Представете си, че туй шише е пълно с вода. Ако ви туря в шишето и ви затворя, какво ще стане с вас? Ако вие не можете да изпнете тази вода, вие ще се удавите. Всичките хора, като попаднат в океана, понеже не могат да го изпият, се давят. Като няма какво да кажа, че се удавил, казвам: „Той не е могъл да изпне всичката вода. Той се е удавил по единствената причина, че не могъл да изпне всичката вода.“ Но искам да ви покажа какво е шишето без вода. Изпразвам шишето, тази вода излиза, но в шишето остава една материя, в която е приятно на човека да остане. Най-първо, му е приятно в шишето, казва:

„Може да се живее.“ Но след като диша, образува се въглена киселина, започва да се задушава. След като се задуши, удуши се вътре, казва някой, че се е задушил. Аз казвам: „Значи шишето е празно, той сам образувал своята отрова на живота.“ Някои философстват: това не е право, онова не е право, докато най-после той сам образува тази отрова в затвореното шише и умре вътре. Казваме: „Той се е задушил.“ От собствените свои мисли, от собствените желания, от собствените свои грешни постъпки той се е задушил в туй празното шише. Казваме: „Трябва да се отвори шишето.“ Отвърстието на това шише е на дъното. Отвърстието на това шише е мъдростта. Щом се образува този триъгълник, шишето вече има отвърстие, ние имаме вече един организъм, дето главата е извън шишето, може да живеем, без да се задушим.

Когато човек живее в любовта, истината и мъдростта, той се освобождава от даване, той ще се освободи и от вътрешно задушаване. Когато аз проповядвам любовта, казвам: в шишето няма да влизате, вътре ще се удавите. Когато ви проповядвам истината, казвам: в шишето няма да влизате да ви запушат, ще се задушите. Когато ви проповядвам за мъдростта, казвам: трябва главата ви да бъде вън от шишето. Та в природата рибите, които живеят във водата, главата им е във водата. Главата на птиците къде е? Тя е извън водата. На птиците природата казва: „Ако вие не излезете из водата, ако останете във водата, вие ще се удавите.“ И тя ги извадила из водата. Защото всеки живот, който не прогресира, се дави. Всеки човек, който се дави, той не прогресира. Ти не искаш да живееш във водата, във влажно не искаш да живееш, във влажна атмосфера.

Да допуснем, че вие сте в една местност, която е мочурлива, нездравословна. Какво трябва да правите на тия мочурлаци? Трябва да ги канализирате, да премахнете тази влага, тази влага трябва да пратите някъде, пък мястото да остане сухо. Сухите места представлят мъдростта, условията, при които може да се живее. За да имаме благоприятни условия за живота,

трябва да имаме любов – вода, трябва да имаме истина – въздух, и трябва да имаме мъдрост – светлина. Събрани, водата, въздухът и светлината дават вече условията за човешкия живот. Тогава на физическото поле ще се образува другият полукръг, твърдата почва. Глупостта, и тя е на мястото си. Твърдата почва представя глупостта. И тя е намясто. Безлюбието, лъжата, и те са пособия, с които човек си служи. И без лъжа не може. Аз ще ви приведа един пример. Един от прочутите професори, който учил своите ученици на фокусничество, как да правят фокуси, един от неговите ученици му задигнал часовника. Гледа професорът – часовника му го няма. Казва му: „Аз те учих на другите да правиш този фокус, не на мен.“ Ученикът казва: „Аз исках да ти докажа, че съм усвоил фокусничеството, тъй щото и на тебе мога да предавам.“

Когато истината учи на този фокус, да разпознаваш лъжата, тя не иска да ѝ предаваш тази лъжа. Сега как ще го разберете? Тя веднага ще те хване. В даден случай кога можеш да употребиш лъжата, понеже лъжата съществува в нашия живот. Къде е допусната лъжата в живота? Тя съществува в живота като сянка на нещата, разбирайте, че лъжата е сянка на истината. Истината без сянка не може. Ако едно дърво няма сянка, това не е престъпление, не е грях. Казвам, къде се допускат сенките? Къде е допусната лъжата? Аз ще ви приведа един анекдот. Отива един фокусник при един от турските султани. Той, като го знаел, че е майстор, му казал: „Я да ми кажеш една лъжа.“ Султанът искал да му каже една майсторска лъжа, че да го учуди. Казва му: „Султан ефенди, такъми нямам. За лъжата се изискват такъми. После, ако ми гадеш петстотин лири, ще отида да си купя такъми, и тогава ще ти кажа една лъжа.“ Дава му султанът петстотин лири, дава му и един от своите агланти и тръгнали да търсят такъми. Развождал го, развождал, да купят такъмите. Пута го султанът: „Къде са такъмите?“ „Това е лъжата, която ти казах.“

Някой път вие имате едно неразположение. Знаете ли произхода на вашето неразположение? Неразположението ви про-

изтича, че ако сте търговец, пари нямате. Неразположението ви произтича, че вие сте болен, изгубили сте здравето си. Неразположението ви произтича, че вие сте оратор, и речта ви не е излязла, както сте искали. Неразположение имате – ученик сте, скъсали ви. Неразположението произтича, че имате едно малко непостижение – музикантът има непостижение, художникът има непостижение, слугата има непостижение. Не че е лошо, че имате непостижение. Не е необходимо човек всичко да постигне. То ще бъде най-голямото нещастие, всичко да постигнете.

Сега по някой път мислите най-хубавите работи. Представете си, че вас искат да ви обичат сто хиляди хора и искат да ви целунат ръката. Знаете ли какво ще стане с вашата ръка? Представете си, че сто хиляди хора се изреждат да целунат ръката ви: цял ден, няколко дена трябва да стоите да ви целуват ръката. След като ви целунат сто хиляди хора, какво разположение ще имате после да ви целуват ръка? Не зная дали кожата ви ще остане здрава. И след един такъв опит ще имате такова отвращение, ще бягате като попарена кокошка от топла вода. Като ви кажат за целувка, ще бягате на онзи край на земята.

В този смисъл, в който вие разсъждавате за целувката, според мене има три вида целувки. Една целувка на любовта, една целувка на истината, и една на мъдростта. Други целувки няма. Единствените реални целувки, които никога не се изменят, които носят нещо съществено в себе си, то е само целувката на любовта, която внася живот, то е само целувката на истината, която внася свобода, то е само целувката на мъдростта, която внася светлина. Тези целувки дават нещо. Ще разберем тази целувка. Щом целувката носи живот, приеми я. Щом целувката носи свобода, приеми я. Щом целувката носи светлина, приеми я. Щом целувката не носи живот, отхвърли я. Щом целувката не носи свобода, отхвърли я. Щом не носи светлина, отхвърли я. Те са понятия реални. Всеки трябва да ги има. Кое е възможно и кое е невъзможно? По този начин като мислите, другояче ще създадете живота си. Сами ще знаете как да се

справите с всички мъчнотии в света.

Ако вие не обичате Бога, Той живот няма да ви даде. Ако вие не вярвате в Бога, не приемате Неговата истина, Той свобода няма да ви даде. Ако не приемате светлината Му, Той мъдрост няма да ви даде. Следователно ти трябва да обичаш Бога, за да ти даде живот, трябва да обичаш Бога, за да ти даде свобода и трябва да обичаш Бога, за да ти даде светлина. Другояче не може. Онзи, който иска да добие живота от Бога, трябва да го добие чрез любовта. Онзи, който иска да добие свободата от Бога, трябва да я добие чрез истината. Онзи, който иска да добие светлината от Бога, трябва да я добие чрез мъдростта. Те са неща реални, без които животът не може да се прояви. Тъй трябва да разбирате. Казвате, какво като е мъдър човек? Всичките постижения зависят от мъдростта. Любовта и истината достигат своите пълни постижения само в мъдростта. Там е знанието, светлината, просторът и ред други работи.

Сега аз ви говоря на вас, защото ви считам млади зидари, вие искате да съградите живота си. Трябва да знаете как да съградите вашия живот. Ако го градите другояче, ще фалирате, фалимент ще имате, както всички фалират. Христос е турил, че онзи, който гради къщата си върху камък, тя ще устои при всички условия. Който гради върху пясък, къщата му ще се събори. Трябва да съградите къщата си на камък, ако искате вашият ум да се не събори, ако искате вашето сърце да се не събори, ако искате вашата воля да се не събори, това е пътят, това е разбирането. Ум без любов, ум без истина, ум без мъдрост фалира. Сърце без любов, сърце без мъдрост, сърце без истина фалира. И воля без любов, без истина и без мъдрост фалира. Сега това си го забележете. Туй е, което може да даде сила на ума ви в живота. Без тия познания не може нищо да направите. Не само голи познания, не въпрос за схоластично познание. Любовта е една велика реалност, то е изгревът на вашия живот. Мъдростта, това е зенитът на вашия живот. Истината какво е? Залезът. Залезът е минаване от едно по-

низше състояние в едно по-висше. Когато животът на едно животно излезе и иде в една по-висша форма, то е вече изгрев. Сменят се тия полуси.

Има два изгрева и два залеза. Ако разбирате любовта, вашата любов се сменя. Тя ще дойде на мястото на истината и истината ще дойде до мястото на любовта, и вашият изгрев ще бъде в мъдростта. Ако разберете безлюбието и лъжата, вече целият кръг се осмисля, става едно цяло. Вие ще разберете сенките. Сянката не е лъжа. Лъжата е, когато считаш сянката за истина. Ако считате сянката за истина, то е залез. Ако считате безлюбието за любов и ако считате глупостта за мъдрост, вие не разбирате. Щом считате, че човек трябва да бъде глупав, за да си почине, то е намясто. Ако е много мъдър, ще се умори, от много мисъл ще се умори. Като мисли, ще се умори. Като оглупее, ще си почине. Аз вземам почивката в онзи разумния свят, за да си починеш, трябва да бъдеш глупав, докато видиш, че един си играе със сенките, друг с реалността. Но кой почива повече: който носи ябълки на гърба си или който носи сенките на ябълките? Кое е по-хубаво: да носиш в ума си, да си представяш цял един кош с ябълки, мислиш за тях и се радваш, или като носиш този кош на гърба си? Кое е по-хубаво: в ума ли да ги носиш, или на гърба си да ги носиш? Ако ги носиш на ума, ще разбираш истината. Всичките ябълки, които носиш в ума си, те ще бъдат твои. А пък ако ги носиш на гърба си, ти няма да ядеш от тях, защото тия ябълки друг ти ги турил. Ще търсиш някой да ги снесе от гърба ти, че да ти даде. Когато минавате из София и гледате ябълки, наредени, може ли да си вземете? Носиш ги в ума си, но не ти ги дават. Като идете някъде, той веднага ви посреща. Вие му давате една златна монета. Златото е емблема на живота. Следователно всеки е готов да ви даде от плода, ако вие му дадете живот. Аз съм виждал в турско време много хора, които, сутрин рано като иде някой, продавачът му дава един плод, за да му върви. Без пари ще му даде един плод – като даде, на него да му тръгне работата.

Тези хора, които имат любов, мъдрост и истина в себе

си, те са късметлии. Отдето минат, хората всички даром им дават. Само на тях се дава даром. На всички други – с пари, с работа, с труд, а пък на тези – даром, те са късметлии. Всеки иска такъв човек да му стъпи в къщата, да му тръгне.

Казвам, когато любовта стъпва във вашия дом, когато истината стъпва във вашия дом, когато мъдростта стъпва във вашия дом, вие ще бъдете от щастливите хора, всички неразрешени въпроси в света може да се разрешат. С любовта може всичко да разрешите. Без нея ще бъдете в другия кръг на нещата, в безлюбието на живота.

Сега какъв малък опит бихте направили вие? Да кажем, вземете в музиката един тон. Кой е тонът на любовта? „До“. Но трябва да притурите нещо на гласа си, в гласа трябва да има един свещен трепет, чувство трябва да приложите. Да кажем, че тонът е истинен, определен. Да има вече определена форма, то е истината. А пък този тон в себе си трябва да развива светлина, да завлада. Тон, който завлада, носи мъдрост в себе си. Тон, който дава подтик, той носи любов. Тон, който определя нещата, той носи истина. Та затова, който пее, най-първо в подтика на всеки един тон трябва да имате желание да внесете малко живот, малко любов да внесете. Тогава човек може да пее. В музиката може да е завзет умът ти с всички певци, които с любов пеят. После – с всичките ония певци, които пеят истински, не вземат никакви фалшиви тонове. После, както пеят, че развеселяват всичките хора, които са наоколо. Той е истински певец, то значи да пееш и да се радваш, че можеш да пееш. То е любов.

Да се радваш, че има на кого да пееш. То е истината. Да пееш, понеже светът е създаден. То е Божественото. Като пееш, че светът е създаден, да пееш за целия свят. То е мъдростта. Най-първо, да се радваш, че можеш да пееш, че ти е дадено право да пееш, че има въздух. Да се радваш, че има въздух, с който можеш да пееш. Да се радваш, че има на кого да пееш, има кой да те слуша, дава ухо, оценява туй, което пееш. После ще пееш за всички.

Сега аз като говоря, размътени сте малко. Рекама дълго време като е текла, доста утайки има събрани, доста кал има събрана. Сега, като се образува малко кал, да се не плашите. Сега водата ви ще стане малко по-дълбока. Ако влезете по този начин, реката ви няма да бъде размътена. Когато любовта, мъдростта и истината са, водите са дълбоки – те са бистрите води. Когато любовта за първи път влиза в живота, тя размътва живота. Когато мъдростта влиза за първи път в живота, и тя размъща. И когато истината за първи път влиза, и тя размъща. Като дойде светлината за първи път, почернява човешкото лице. Това е в реда на нещата. Като дойде истината, ти започваш да се плашиш. Като дойде истината, тя размъща, ти ставаш неспокоен. Какво разбрахте сега? Какво може да приложите? По какво се отличава новата култура? Казвате: културен човек. Аз наричам културен човек, който разбира какво нещо е любовта, да я прилага. Културен човек – който разбира истината и я прилага. Културен човек – който разбира какво нещо е мъдростта и я прилага. Не изведнъж, но постепенно прилага, прилага през цялата вечност.

Ха сега изпейте една песен. Изпейте една песен за любовта, изпейте една песен за истината и една песен за мъдростта. Имате песента „Бог е Любов“. Песен на любовта ли е тя? С какъв тон започва? „Си“. Изпейте тази песен.

„Бог е Любов“

Тази песен показва по какъв закон върви музиката. Най-първо, любовта, после истината и после мъдростта. Съобразно с това и нотите така са наредени. И ритъмът е нареден. Я изпейте „Светъл ден“.

„Светъл ден“

Първата част е по-жива, понеже светлината е по-бърза, по-мощна. Даже може една друга нота да стане шестнайсети-

на. Понеже светлината се приближава към материалното, губи малко от своята бързина. В песните ритъмът трябва да се пази. Ритъмът е вътрешно качество, той определя колко трябва да се продължи. Без ритъм вие изгубвате хубавото време. Без ритъм не може да предадете мощността на песента. Изпейте я още веднъж, по-бързо. Речта в тази песен е отрицателна, понеже отражение става на гласа, не може да се разпростре. Трябва голяма мекота. Не че искате да правите погрешка, но понеже мислите, че се намирате в голямо пространство, давате сила, че излиза гласът по-рязък. Трябва да знаете, че сте на затворено място, трябва да пеете тихо. После, на широко пространство, на полето ще дадете ход на гласа си. Трябва да знаеш в каква обстановка се намирате.

Трудно е човек да се справи с музиката. Тя е едно от най-мъчните изкуства. (*Учителят свири на своята цигулка.*)

Ритъма трябва да можете да го превръщате в движение. Когато се пее правилно, се образуват обертонове. Ако не вземате вярно, се образуват дисонанси, обемът на музиката се намалява. Трябва да мислите. Като мислите, тонът добива друга яснота. Когато пеете и мислите, тонът е друг. Щом не мислите, тонът не е ясен. Какво друго бихте турили на тия тонове? (*Учителят свири и пее: „Разбирам какво искаш да ми кажеш. Разбирам какво искаш да ми кажеш.“*)

Животът без любов не може да се изкаже. И животът без истина не може да се освободи. Без свобода той не може да завърже и плод да даде. Днешният ден какво иска да ни каже? Човек в сърцето трябва да вземе. Човек всеки ден трябва да бъде любезен. Всеки ден аз го считам за едно хубаво писмо написано. Като прочетем, да видим какво съдържа туй писмо и всичкото, каквото е написано, да го направим. Нали някой път някой ваш приятел ви пише писмо и иска да направите нещо. Разумният свят е написал нещо и иска и вие да го направите. Вие като го прочетете и го направите, тогава те остават благодарни, че вие сте направили туй, което те са написали. Щом не направите това, което те са написали, вие не сте

разбрали. Вземете „до“, „ми“, „сол“, „ла“, „си“. Ако пеете този ритъм, вие ще подобрите състоянието си. Пейте с движения. Щом си неразположен, попей. Всяка скръб, която я повъртиш малко, ще си иде. Когато човек е подпушен, движението не е правилно, чувствата образуват сблъскване, мислите също и постъпките също. На чувствата си дай ход свободен. Ти искаш да изявиш чувствата си, но те е срам, ти се блъскаш. Затова човек не трябва да го е срам. Когато се блъска, трябва да го е срам.

Запример, ако съм в една гора, аз бих минал покрай всичките гървета – като вървя, ще пея. Ще дойда до едно гърво, ще се завъртя, ще заобикалям гърветата. Много приятно ще ми бъде. По ритъм ще ходя, ще обикалям гърветата. *(Учителят пее с гърлото само и прави ритмични движения, като че отива до едно гърво, обикаля го, отива с ритмични стъпки до друго, и него заобикаля.)* В живота такива форми има. Ако имате ритъм, ще ги минете лесно. Иначе ще се блъскате тук-там, ще се блъскате. Казвате, тази работа не върви. Човек, за да се подмлади, не трябва да е много умен. Човек, като мисли, че е много умен, той не разбира този закон. Мъдростта не е нещо статично. Човек в любовта всякога трябва да мисли, че е в началото, като че едва сега започва. И в истината, като че едва сега започва да реализира нещата. И в светлината, и в мъдростта, като че едва сега започват да се проявяват, тъй както трябва. В движението и в мисълта. Тогава имаме едно правилно движение. Тогава любовта се отнася към тялото ни, истината се отнася към нашето сърце и мъдростта се отнася към главата. Тялото е създадено от любов, функциите да диша вътре са създадени от истината, да мисли е създадено от мъдростта. Любовта създаде тялото, истината създаде функциите, в мъдростта се създаде нервната система. Да мисли човек, мъдростта го създаде. Творческите сили, процесите, които стават във вас, вие не трябва да ги спъвате в себе си. Като разбирате, любовта трябва постоянно да работи. Вие не мислите, че тя е построи. Тя постоянно строи. Тя съгражда бъдещите ви тела.

Истината трябва да съгради бъдещите функции, мъдростта трябва да съгради бъдещата мисъл. Тъй щото първа сега сте влезли в живота, да се пробудите и вече да живеете и да се радвате на мъчнотиите. Като срещнете една мъчнотия, да се радвате.

Сега да ви представя какво е една мъчнотия. Представете си, че вие сте в планината, ходите по планината. Намирате голям къс злато от деветдесет килограма, сплотен в едно кълче, не може да го дигнете, не може и да откъснете. Страх ви е да го оставите, да идете в града да търсите средство. Ще се роди във вас безпокойство, да не би да го намери някой друг и да го вземе. Всякога богатството, което е сплотено, понеже не може да го задигнем, страх ни е, че можем да го изгубим, може да не го намерим. Седиш и казваш: „Да беше едно малко парче, може да го взема.“ Намерил си богатство, което цяло не може да вземеш, и не може да откъснеш от него.

Казвам, такова нещо е любовта. Като я намериш някъде, нищо не можеш да откопчиш. И истината е такова нещо, от нея нищо не може да откопчиш. И мъдростта е такова нещо, от нея нищо не можеш да откопчиш. Така всичко е наредено, че нищо не може да вземеш. Този пример ви давам само за изяснение на идеята.

Казвате: „Как така? Като намеря благата, аз ще бягам.“ Като намериш златото, ще бягаш. Любовта, като намериш, ще имаш безпокойство, понеже не може да я отделиш. Целокупна е тя.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Осемнадесета лекция на Младежкия окултен клас
23 февруари 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

НОВОТО ВЪЗПИТАНИЕ

„Отче наш“

Пишете върху темата „Право и безправие“. Пишете върху вашето право и безправие, не върху социалното право. Пишете тъй, както вие разбирате.

„Махар Бену Аба“

Имате ли зададена тема? „Имам.“ Каква е? „От какво зависи успехът в живота.“ Прочетете.

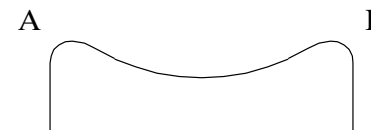
От какво зависи човек да не се удави, когато е във водата? Да знае да плава. От какво зависи плаването? В какво седи плаването? Потъването седи в една много малка причина. Щом се страхува, обемът става по-малък и той потъва във водата. Когато плаваш във водата, не трябва да намаляваш обема си, но той трябва да стане по-голям, за да е по-лек във водата. Щом си по-тежък от водата, ще потънеш. Второто положение е, че трябва да туриш известно движение.

Сега всички казвате, че зависи от Бога. Но какво зависи от Бога? И вие не знаете. Казвате, че човек трябва да пее хубаво. Какво значи да пее човек хубаво? Много хубаво да пее, отлично да пее. Казвате: но то са неразбрани работи. Всеки казва хубаво да пее, но не може да пее. Казвате: да рисува хубаво. Но не може да рисува. Има нещо специално. В какво седи хубавото рисуване?

Имате една единица и после още една единица, те дават две единици. По какво се отличава числото две? Две има две

единици. Имате една ябълка и още една ябълка – две ябълки. Един кон и още един кон – два коня. Но туй е обикновеното схващане. Като дойдете в по-висшите светове, две единици като се съберат, числото две има съвсем друго качество.

Имате А, един планински връх, и В, втори планински връх. Между тях имате една долина. Тия два планински върха може ли да ги съберете? Между тях, това е числото две.

Тази кривата линия е числото две. Какво нещо е числото две? Вие се спирате само на обикновените работи в живота, говорите за право в света. Какво нещо е правото? Кой човек само има права? Гладен си, яде ти се, не ти дават да ядеш, това го наричат безправие. Да допуснем, че десет души са гладни, и ти си гладен. Ти искаш да ядеш, но и другите десет души искат, а има само едно кило хляб. Ти вземаш хляба, изядеш го, за другите няма. Това за тебе е право, но за другите е безправие. Ти ще придобиеш своето право, но другите трябва ли да гладуват? Значи, има лично право, има и обществено право.

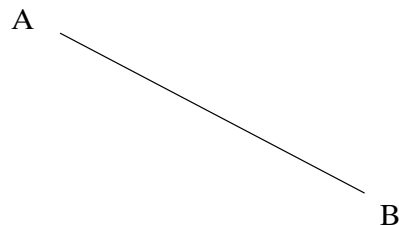
Щом си между другите хора, ако разбираш закона, трябва да разделиш този хляб на десет равни части и на всекиго по равно ще дадеш. Но някой от десетте души е на пет години, други – на десет, петнайсет. Тогава ще разделиш хляба според годините им и според това ще им дадеш. Този, който е на пет години – ще му дадеш по-малко. От всичките десет души не може да се изисква еднаква работа – на различна възраст са. Ще вземеш в съображение тяхната възраст. Няма да задоволиш всичките им нужди. Те в дадения случай няма да се нахранят, ще имат една малка закуска. То е достатъчно за тях. Няма какво да съжаляваш, че не си дал достатъчно. Един хляб има само.

Но в природата съществува друг един закон, който хората не знаят. Един хляб, ако хората се обичат, той ще се увеличи.

Сега туй вие не го знаете. Десет души, които имат един хляб, ако се обичат, този хляб ще се увеличи. Десет души като не се обичат, хлябът ще се намали.

Сега това е един контраст. Казвате: как е възможно? Разбраните работи са възможни, и неразбраните работи са невъзможни. Като се обичат хората, хлябът може да се увеличи.

Представете си, че това представлява една река, до нея има една градина. Представете си, че при *A* има един кран, който се затваря, и при *B* имате друг кран, който се затваря. Като затворите крана *B*, водата тече, но кранът е затворен. Като затворите

крана *A*, водата, която е между *A* и *B*, ще изтече и после ще престане. Колко време ще вземе на водата, която е между *A* и *B*, да изтече? Може да вземе пет минути и след пет минути ще има недоимък вече. На какво се дължи този недоимък? На безлюбие. Някой човек затворил крана *A* и водата не тече. Казва: „Не ви трябва повече вода.“ Казвам, какво се изисква от него? Щом се премахне неговото безлюбие, ще отвори крана, ще има достатъчно вода да полее градината. При безлюбието кранът се затваря. Когато във вас се яви безлюбие, вие затваряте Божествените кранове. Този закон е верен. Наблюдавайте себе си. Човешките способности се спъват от човешкото безлюбие.

Някой път човек казва: „Не искам да уча.“ Защо не иска да учи? Казва: „Не искам да живея.“ Питам ви: защо вие по някой път не искате да живеете? Какво разбирате под думите *не искам да живея*? Като кажеш: „Не искам да уча“, то е все същото и когато кажеш: „Не искам да живея“. Те са синоними, идеята е една и съща. Защо не искаш да учиш? Казва: „Не искам да работя.“ Да обясня сега причината в какво седи. Онзи, който

не иска да работи, не му плащат достатъчно. Плащат му само един лев, казва: „Не искам да работя.“ Дават му два лева, казва: „Не искам да работя.“ Дават му три лева, пак казва: „Не искам да работя – казва. – Аз за един лев не работя.“

Но казвам, че аз мога да те накарам за единица да работиш. Ако ти дам един кон или ако ти дам един апартамент, нали ще работиш. Значи казваш, че за единица не работиш, но то е едно понятие, зависи каква е тази единица. Значи, за да работиш за единица, единицата трябва да е ценна. Ако е един лев, един златен лев или един сребърен лев, или един меден лев – те се различават. Каква е разликата между една златна единица и една единица от мед?

Сега вие казвате: „Не искам да уча, не искам да живея.“ За да живееш, трябва да работиш. Ти, за да живееш, най-първо, трябва да ядеш. За да живееш, ти трябва да дишаш въздух. За да живееш, ти трябва да мислиш. Три процеса следват едновременно. Да допуснем, че някое ваше желание не се постига. Имаш някаква идея, нямаш постижение, не се е сбъднало, както ти искаш. Казваш: „Не искам да живея.“ Това е равносилно, когато ти си в едно училище и някой от професорите не ти е симпатичен или ти не си му симпатичен и той те преследва. Казваш: „Не ми се живее вече в този университет, ще ида на друго място.“ Имаш право. Като идеш в друг университет, все ще има един такъв професор. Защо? Опърничащите професори са нужни. Нали някой път железарите изпълняват някои звездеи. Те си имат пили, с които изпълняват някои части. Допуснете, че тази част, която пилите, има съзнание, какво ще каже, като я пилят? „Какво право имате да ме пилите?“ Вие, като пилите някоя част, питате ли я дали ще позволи да я пилите? Казвате ли: „Позволяваш ли да те пилим?“ Вие не питате. Вие имате право да питате само когато сте в един разумен свят.

Ако влезете в един музикален свят, какво е отношението между „до“ и „ре“? Кардинално се различават. „До“-то е първото, то е едно смирено същество, тихо. То е един свят, който седи в пашкула – само да го вземат, както житното

зърно, и да го сеят. Като го посеят, то си показва ръчката. Както се пишат половината тонове, чертичката е ръчката. За мене този кръг, белегът на тона, то е едно движение в музиката. Следователно тази нота като се движи, ръчката отива нагоре-надолу. Някои ще кажат, че само нагоре трябва да бъдат ръчките. Ако е статическо положение – да, но музиката е непрекъснато движение, затова се изменят ръчките. „До“-то е състояние музикално в покой, „ре“ е в движение. Тогава те са двама другари, „ре“-то казва на „до“: „Тази работа със стоеене няма да стане, трябва да се работи.“ „До“-то приказва на „ре“, пък „до“-то в дадения случай е обикновен тон, той е студен. „Ре“-то показва движение, казва: „Трябва да се движим.“ „Как? – казва. – Не зная да се движа.“ И „ре“-то му дава първите уроци на движение, докато разбере какво нещо е движението. То се разчупва, и излезе из черупката, казва: „Ха сега, тръгни с мене при „ре“-то.“ Ученикът и учителят заедно вървят, учат се как да вървят. След туй „ре“-то като дойде до известно място, „ре“-то стане ученик, а „до“ стане професор. Уморяват се и двамата и „до“ казва: „Да ти кажа как се почива.“ „Аз не зная какво нещо е почиването.“ И „до“ започва да показва на „ре“ как трябва да се почива. Казва „ре“-то: „Не зная какво нещо е почиването.“ „До“-то му дава първата лекция, втората, третата и „ре“ сега слуша „до“. И двамата седнат на едно място, почиват си.

То е само едно обяснение. Вие може да попитате гали туй в нас е така. Че така е, разбира се. Вие как изкарвате вашето „до“, отде го намирате? „До“ съществува ли някъде? Може ли „до“-то да го пипнеш? Казвам: вземете „до“. Как ще го вземеш? С пръсти ли ще го вземеш? Как ще го хванеш? Казват: „Вземи „до“.“ Че как ще го вземеш? Вие как сега ще вземете „до“? Вземете за вас най-ниския тон. Кой е най-ниският тон за вас, който може да го вземете? Имате един основен тон. Имате едно основно състояние, хармонично. Хармонично състояние аз наричам в човека, когато има единство между неговите мисли, чувства и постъпки. Или когато е в изправно състояние неговата нервна система. Тогава ние може да имаме един пра-

вилен тон. Ако на един болен човек кажете да вземе тона „до“ – може да правите наблюдения – по неговия тон може да познаете де му е болестта. Ако причината е в неговата нервна система, какво ще забележите? Едно колебание в тона. Нали на някои певци гласът им трепери, за да предадат по-голям ефект. Има и музикално трептене, но има и едно трептене, което не е намясто, едно колебание се забелязва – тремоли ги наричат в музиката – едно колебливо състояние, и седи човек на мястото си и постоянно трепери. Има колебание, което показва нарушение в нервната система. Ако има болка в гробовете, го взема по специфичен начин. Като го вземе, виждам какво му не достига. Като пее някой „до“, виждам, че причината е в главата. Някой като пее, причината е в гробовете, има нещо, което ги спира. На някои намирам, че причината е в стомаха.

Казвам, музиката има три стимула: стомашен стимул, гробен стимул и мозъчен стимул. Всеки един тон три стимула има. Този закон работи. Онези, които свирят, каквото и да вършат, три стимула трябва да имат едновременно. Ако трите стимула действат едновременно, ще работиш добре, но ако не действат, ще кажеш: „Не ми се работи.“ Нямаш равновесие вътре в себе си. „До“ всякога правилно можеш да го вземеш. Дойдеш до едно положение, и казваш: „От туй положение трябва да изляза навън.“ Ти го наричаш туй мъртва точка. Има едно положение, и не може да излезеш вън от него. Мислиш, че не можеш да излезеш, намираш се в един замотан кръг вътре в живота. Има изходен път, но трябва да го знаеш.

Та казвам, „до“-то ще ви даде възможност да вземете основния тон. Онзи може да пее, който при всяка мъчнотия знае правилно да вземе „до“. Намираш се в едно трудно умствено положение. Когато дишаш, и се задушаваш, значи не знаеш как да вземеш правилно „до“. Ако го вземеш правилно, веднага дихателната система ще върви напред. Туй е тониране. Разстроен е стомахът ти. Ако вземеш правилно тона „до“, ще се оправи стомахът ти. Ако не вземеш правилно тона, ще страдаш от коремоболие.

Музиката в света е за тонирание на умствения живот, на чувствения живот и на физическия живот. Та за в бъдеще ще учите една музика, при която, най-първо, трябва да се тонирате. Човек казва, че той знае да мисли. Да мислиш правилно, значи да туриш всяко нещо на мястото му. Един човек се намира на пет-шест километра разстояние. Правилно мислиш, ако може да определиш точно на колко километра се намира. Ти казваш, че се намира на два километра. Измерваш това разстояние и виждаш, че е на три. Питам, туй правилно разсъждение ли е? Не. Или вие вземате едно житено зърно. Каква е тежестта на едно житено зърно? То съставя една шестнайсетхилядна част от килограма. Но едно житено зърно за дванайсет години е в състояние да храни целия свят. Ти казваш: „Какво става от едно житено зърно, то е една шестнайсетхилядна част!“ В ума ти седи една велика идея и мислиш, че е като житеното зърно, казваш си: „Да е някой скъпоценен камък, някой апартамент, някоя голяма земя.“ За големи работи мислиш. Всичкото щастие зависи от основния тон. Ако туй житено зърно знае как да го посеете в себе си, за няколко години ще се оправят работите ви. Вие седите и мислите: „Моето положение е неоправимо.“ Ако „до“ беше само, положението на „до“ щеше да бъде неоправимо, но понеже има и „ре“, оправимо е. И на „ре“ му липсва нещо. Положението на „ре“ щеше да бъде неоправимо, ако не беше „ми“. Положението на „ми“ щеше да бъде неоправимо, ако не беше „фа“. Положението на „фа“ щеше да бъде критическо, ако не беше „сол“. Но и на „сол“ положението щеше да бъде критическо, ако не беше „ла“. На „ла“ положението щеше да бъде критическо, ако не беше „си“. Пък и положението на „си“ щеше да бъде критическо, ако не идеше втората октава – пак „до“ иде и се нареждат и другите тонове. Няма да отивате нагоре, ще се объркате.

„Ре“-то оправя положението на „до“, „ми“-то оправя положението на „ре“, „фа“-то оправя положението на „ми“, „сол“ оправя положението на „фа“, „ла“ оправя положението на „сол“ и „си“ оправя положението на „ла“.

Сега да дадем друго изяснение. Дробовите оправят положението на стомашната система. Мозъчната система оправя положението на дробовите. Те са във вътрешна зависимост. Трябва ред години, да дойдете да мислите по нов начин. Не само да мислите. Вие в простия смисъл на думата какво разбирате под думата *мислене*? Ако ви се даде една теза за докторат, как ще я развиете? Представете си, че ви се дава една теза за докторат. Как ще я развиете? Мисълта е един отделен свят. Ти не можеш да бъдеш умен, ако не влезеш в този мисловия свят. Само, най-първо, трябва да знаеш как да влезеш в мисловия свят. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако не влезеш във физическия свят. Ти не може да бъдеш добър, ако не влезеш в духовния свят.

В духовния свят като влезеш, имаш възможност да станеш добър. Във физическия свят ще влезеш, да станеш деятелен. В мисловия свят ще влезеш, да мислиш; да мислиш да си уредиш работите.

Аз ще ви приведа един пример. Ако влезеш в мисловия свят, ти ще знаеш да палиш само свещи. В духовния свят като влезеш, като завъртиш един ключ, ще имаш разположение. Щом си на физическото поле, ще имаш да ядеш. Щом влезеш в духовния свят и завъртиш този ключ, ще ти стане топло, ще имаш разположение. Щом влезеш в мисловия свят, ще имаш светлина, ще станеш да ходиш. Какво нещо е мисловият свят? Светлина ще имаш в ума си. То е мисловият свят. В духовния свят топлина ще имаш, а във физическия свят сила трябва да имаш. Ако нямаш разположение на физическото поле да ядеш, не си здрав. Ако не разбираш топлината в духовния свят, не си здрав. То е болезнено състояние. Нали има болни, за които затварят всичките прозорци, гразни ги светлината. За да оздравеят, трябва да се затворят всичките прозорци. На тези е дадена повече светлина, отколкото трябва, пресищане има.

Но да се повърнем към въпроса. От какво се нуждае „до“? Вие имате едно кокоше яйце. От какво се нуждае яйцето? Яйцето се нуждае от една квачка. Тази квачка е толкова учена,

че тя ще даде необходимата топлина, за да се измъти яйцето, от „до“ да стане на „ре“. „До“-то излиза от своето статическо положение, когато се измъти и се превръща в „ре“. Когато си в черупката, за да излезеш, пей „до“. Пей, докато разруши черупката. Щом като разруши, излезе, оформява се гласът. Тогава тръгне вече и не е „до“, но се е превърнало на „ре“. Тонът „ре“ показва, че „до“-то е излязло от ония неблагоприятните условия на живота и е влязло в благоприятните условия на движение в живота. Но въпросът не е разрешен. То е само праволинейно движение.

Да допуснем, че вие имате един приятел, който ви обича. Мислите ли, че всичко е разрешено? Но вие трябва да знаете как да запазите това приятелство, което имате. Допуснете, че този приятел е музикален професор. Дотогава, докато вие прогресирате във вашето пееие, всичко, каквото ви предава, вие учите, ще имате неговото приятелство. Ако не учите, отношенията между професора и вас ще се изменят. Приятелството трябва да се подхранва. В дадения случай приятелството между професора и студента, за да съществува, онова, което може да държи приятелството, е музиката. Дотогава, докато студентът учи, възприема всичко, което професорът му преподава, той е разположен към него. В деня, в който той не пее, никак не е разположен. Значи отношението между тях се нарушава. Че студентът не се храни добре, професорът не е доволен. Не е доволен по единствената причина, че студентът не се храни както трябва. Казва: „Не пее хубаво, не се храни както трябва.“

Вие седите и казвате: нашият живот не върви добре. Щом не се учиш добре в училището, не върви добре. Животът е велико училище, професорите постоянно ви преподават. Всичкото нещастие седи в туй, че вие не се храните както трябва, не дишате както трябва, не мислите както трябва. Причината е вътре във вас. Второто положение е, че вие мислите, че хората не се отнасят добре към вас, че този професор не се отнася добре към вас. Туй положение трябва да знаете право ли е, или

не. Ако той не се отнася право и ако вие не се отнасяте право, тогава отношението не е право между вас и приятелство не може да съществува. Разбирам, че ако отношението не е право, той не може да бъде професор по музика и ти не можеш да бъдеш студент. Вземете простото обяснение. Имате детето и майката. Вие не влизате философски да разглеждате и да разберете какво нещо е детето. Детето е студент, който учи при майката. Майката е професор. Коя е майка? Която може да учи, която иска да учи това дете, да го създаде. Ако една майка не може да създаде едно дете, майка ли е? Детето трябва да расте и да има желание да се освободи от ония ограничените условия, при които детето може да се освободи. Казва: „Аз не мога да бъда майка.“ Ти още дете не си станал. Ти, най-първо, ако дете не станеш, и майка не може да станеш. Ако дете станеш, и майка може да станеш. Запомни това.

Ако вас ви дадат една тема, как ще обясните какво нещо е майка? Вие ще говорите всичко онова, което не е. Вие ще кажете: „Той е учен човек, по музиката всичко знае.“ Аз наричам учен човек, който знае да яде. Аз наричам учен човек, който знае да диша. Аз наричам учен човек, който знае да мисли. Учени хора са те. Някой знае да говори, но само говори, не казва истината. Като идеш на гости на един такъв учен човек, ако се намираш в трудно положение, той натисне бутона, и на масата яденето дойде. След като се наядем, натисне бутона, погледнеш – яденето се дигне. Стаята не е отоплена. Натисне бутона, и веднага се стопли стаята. Ученият човек натисне бутона, и стаята се осветли. Други човек и да говори за яденето, няма ядене. Говори за дишането, няма го дишането. Говори за мисълта, и мисълта я няма. Казва: „Тази работа не върви.“ Тогава ще намерим един човек, който да оправи работата да върви.

Учен човек е онзи, който може да накара работата да върви. Учен човек е онзи, който може да накара мисълта да върви. Учен човек е онзи, който може да накара сърцето да се движи, да върви и който може да накара тялото да върви.

Сега някои от вас искат да бъдат богати. В моя ум за

богатството седи една смешна идея. Хубаво нещо е да бъдеш богат, но в музикално отношение, когато си при „до“-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Когато си при „ре“-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Когато си при „ми“-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Като дойдеш при „фа“, имаш право да бъдеш богат. В музикално отношение един човек има право да бъде богат само тогава, когато може да вземе правилно „до“, „ре“, „ми“, „фа“. Като дойде до „фа“, той вече е кандидат за богатството. Музикално щом не може да вземеш „фа“-то правилно, не можеш да бъдеш богат. Щом можеш да взимаш трите тона правилно, ти си кандидат за богатството. Щом не можеш да ги вземеш, ти ще носиш сиромашията. Казваш: „Какво да правя със сиромашията?“ Ще се научиш да вземаш правилно „до“, „ре“ и „ми“ и като дойдеш до „фа“, богатството се ражда, както лимоните.

Има един пример за една жена, която се учила по музика, тя пляла. Минава един и казва: „Не вървят работите. Какво си креснала да пееш?“ „Пея, за да стана богата.“ „То с пеене не се става богат, ти с пеене нищо не можеш да направиш.“ Един ден тя като пляла, той задига един лош кошер и го оставя при нея, да я хапят. Казва: „Я да уда да ѝ тръшна един лош кошер, да я нажият пчелите, да видим ще пее ли?“ Той, като хвърлил кошера, избягал. Но тя като пляла, всичките пчели се превърнали на златни монети, цял един куп. Вече не са хапливи мухи. Казват: „Господарке, заповядай. Каквото заповядаш, ние ще изпълним.“

Казвам, музиката е това, което направи хапливите мухи да станат на злато. Всичките лоши мисли и желания са хапливи мухи, те не са лошо нещо. Те са лоши, понеже не знаеш да пееш. Щом пееш, всички казват: „На ваше разположение сме.“

Сега ще се учите да пеете, ако искате да бъдете кандидати за богатство. Като нямате пари, трябва да знаете как да измените „до“ на „ре“. Вземете „до“. На „до“-то ще му приложите сила, после ще му придадете топлина и светлина. Та сега можем ли да придадем трите качества на „до“-то? „До“-то, за да стане силно, трябва да стане на „ре“, превръщане на тонове-

те има. „До“-то трябва да го превърнеш на „ре“, за да добие сила. Когато вземате „до“ или „сол“ в музиката, каква е идеята? „До“-то вече доминира, „сол“ е цъфнало. Трябва да възприемате мислите. „Ми“-то е, в което се добива топлина. В „сол“ се добива мислова сила. Казвам: „ре“ мълчи. Защо? Защото е на работа. Вземете само „до“, „ми“, „сол“, другите тонове са на работа, те уреждат работата. Онези само гласуват, казват: „Да стане туй.“ „Ре“ урежда и „фа“ урежда туй, което се печели. Печели се сила. „Фа“ печели богатство. Условия се печелят. Нали някой път вие казвате, че нямате условия. Условията са богатствата, топлината.

Аз да ви кажа: „до“ е подтикът на любовта, „ми“, това е подтикът на истината, „сол“, това е подтикът на Божествената мъдрост. Те уреждат сега музикално работите. „До“ като вземеш правилно, той е основният тон на любовта, „ми“ е основният тон на истината и „сол“ е основният тон на мъдростта. Музикално така работите се уреждат. Туй е законът на превръщането. Всичко в природата се превръща. Ако знаеш закона, ще превръщаши. „До“ ако превърнеш в „ре“, ще намериш движение. „Ре“ ако превърнеш в „ми“, ще намериш изходен път. Кривите линии се образуват от „ми“. Препятствията в живота се премахват с „ми“. Ако вземеш „фа“, богатство ще имаш. Богатство има само онзи човек, който има условие да го задържи. Ти можеш да задържиш водата само в един съд, който е здрав. А пък „сол“ в дадения случай е един цвят, който цъфти. Той придобива тази енергия, в която се проявява един плод. Казваме, че човек мяза на едно растение, което е посадено в земята.

Най-първо, започнете с физичния живот. Ако не знаете как да се обхождате с вашето тяло, ако не знаете как да се обхождате с вашето сърце и ако не знаете как да се обхождате с вашия ум, човек не може да се възпита. Първото нещо, човек трябва да знае как да се обхожда със своя ум, сърце и тяло. Той е възпитан човек. С това започва самовъзпитанието. Някои говорят за възпитание на душата. Самовъзпитанието зависи да

знаеш да се отнасяш добре със сърцето си и да се отнасяш добре с ума си. Сега, ако ви кажа да направите една услуга на тялото си, каква услуга ще му направите? Носиш тесни обувци, че измъчваш краката си. По някой път носиш тесен колан и се стискаш в кръста, усещаш се много стегнат.

Помнете едно нещо: когато човек мисли правилно, образува се една такава линия на гръбнака, рамената остават по-широки. Широките рамена показват повече сила. Има едни наведени рамена. Които вървят по женска линия, имат наведени рамена. Които вървят по мъжка линия, имат дигнати рамена. Правите линии се дължат на ума. Кривите линии се дължат на сърцето. Сборът се дължи на общото въздействие на човешката воля.

Та казвам, най-първо, вие сте много небрежни, небрежно се отнасяте към вашето тяло. Каквата неприятност имате, обвинявате тялото. Ти си неразположен, измъчваш тялото си. Много измъчвате тялото си. Запример, че отвън хората с вас не се отнасят добре, вие измъчвате тялото си. Слугата се гневи на господаря си, няма да работи, но и той измъчва тялото си. Най-после казвате: „Няма да мисля, няма да работя.“

Кое е новото възпитание? Не измъчвайте тялото си, не измъчвайте ума си, не измъчвайте сърцето си. Възпитавайте тялото си, отнасяйте се добре с тялото си. Отнасяйте се добре със сърцето си. Възпитавайте ума си, отнасяйте се добре с ума си. Казвам, това е самовъзпитание.

Като ти дойде някоя голяма неприятност, наяж се хуба-

во. Ако не се наядеш, работата не върви. Щом си неразположен, наяж се хубаво, понеже при едно неразположение излиза повече жлъчка, отрова, яж, за да влезе тази жлъчка в храната, да има храна. Ти тури на стомаха работа, че като влезе жлъчката, да има какво да работи. Имайте си по една ябълка в джоба. Щом се разгневите, изяжте я. Онези от вас, които обичате да се гневите, да се сърдите, носете си по две ябълки в джоба. Щом се разсърдиш – ябълка или круша, или орех, яж каквото и да е. Счупи ореха, започни да дъвчеш. Ако сте учител в отделенията, щом две деца се разсърдят, веднага им дайте орехи. Но вие сте по-големи деца, трябва да носите ябълки.

Не трябва да натискате спирачките, полекичка. То е цяла наука, но сега още не мога да ви кажа, защото ще преобърнете колата. Трябва да се повърнем към онова, което природата е създала. Ние сме се отклонили, станали сме много изкуствени. Мнозина се мъчат да възстановят, но те искат изкуствено. Възстановете този природен метод.

Казвам ви, не измъчвайте вашите тела. Не измъчвайте вашите сърца. Не измъчвайте вашите умове. Учете се на това. Най-първо, да не измъчвате тялото. Да станете да се измиете. Трябва да си измиете лицето, ръцете. Мислете, че тялото ви е един приятел, който толкова ви е услужил, да имате човещина. Вие се отнасяте като към един кон, неразумен глупак. Пък имате нужда от този глупак. Щом този глупак не е разположен, и ти не си разположен. Дотолкова, доколкото вашето тяло е здраво, дотолкова и вие ще бъдете разположени. Отнасяйте се добре с тялото си, защото тялото се състои от хиляди разумни същества, които работят за тебе.

Какво сте вие вън от тялото? Вие казвате: човек. Но какво е човек вън от тялото? Вън от неговата глава, вън от неговите гробове, вън от неговия стомах какво е човек? Имате ли някаква представа? Казвате: сбор. Да, сбор. Но знаете ли какъв е този сбор? Но този сбор е разумни отношения.

Отнасяйте се добре с тялото си, отнасяйте се добре със сърцето си, отнасяйте се добре с ума си. Онова сърце, което

трепти, не го безпокойте. Не смущавайте ума си, който мисли.

Изучавайте законите на вашата мисъл. Изучавайте законите на вашето движение, на вашето сърце. Изучавайте законите на вашия стомах.

*„Само светлият път води човека към здравето,
само светлият път води човека към добрите чувства,
само светлият път води човека към добрите мисли
и правият път.“*

Деветнадесета лекция на Младежкия окултен клас
1 март 1940 г., петък, 5 ч сутринта
София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

Нито близо, нито далече	
22 септември 1939 г.	5
Смяна на състоянията	
6 октомври 1939 г.	20
Божественият ум, сърце и воля	
13 октомври 1939 г.	36
Отмерени отношения	
3 ноември 1939 г.	53
Прави и криви линии	
10 ноември 1939 г.	72
Разумни отношения	
17 ноември 1939 г.	93
Психологически синтез	
24 ноември 1939 г.	113
Внушение	
1 декември 1939 г.	125
Правото отношение	
8 декември 1939 г.	138
Сиромашия и богатство	
15 декември 1939 г.	154
Сила, усет, мисъл	
22 декември 1939 г.	167
Право, добро, истинно	
29 декември 1939 г.	179
Идеален и реален живот	
5 януари 1940 г.	194
Млад и стар	
12 януари 1940 г.	213
Реалността	
19 януари 1940 г.	227

Нови насоки	
26 януари 1940 г.	249
Пестене на енергията	
16 февруари 1940 г.	264
Разумни основи	
23 февруари 1940 г.	279
Новото възпитание	
1 март 1940 г.	296

ПОРЕДИЦА
МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

1. Том I. Двама пътя. 1 – 12 лекция. София, 1934 г.
2. Том II. Противоречия в живота. 13 – 21 лекция. София, 1934 г.

ВТОРА ГОДИНА (1922 – 1923)

3. Том I. Допирните точки в природата. 1 – 15 лекция. София, 1935 г.
4. Том II. Добри навици. 16 – 31 лекция. София, 1935 г.

ТРЕТА ГОДИНА (1923 – 1924)

5. Разумният живот (четири книжки). 1 – 32 лекция. София, 1925–1926 г.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924 – 1925)

6. Лекции на младежкия окултен клас (пет книжки). 1 – 31 лекция. София, 1927–1928 г.

ПЕТА ГОДИНА (1925 – 1926)

7. Том I. Време и сила. 1 – 3 лекция. София, 1929 г.
8. Том II. Влияние на светлината и на тъмнината. 4 – 18 лекция. София, 1937 г.
9. Том III. Жива реч. 19 – 32 лекция. София, 1937 г.

ШЕСТА ГОДИНА (1926 – 1927)

10. Том I. Посока на растене. 1 – 19 лекция. София, 1938 г.
11. Том II. Светото място. 20 – 37 лекция. София, 1939 г.

СЕДМА ГОДИНА (1927 – 1928)

12. Божествената мисъл. 1 – 30 лекция. София, 1942 г.

ОСМА ГОДИНА (1928 – 1929)

13. Том I. Божествените условия. 1 – 28 лекция. София, 1942 г.
14. Том II. Отворени форми. 29 – 47 лекция. София, 1943 г.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929 – 1930)

15. Том I. Служене, почит и обич. 1 – 24 лекция. София, 1940 г.
16. Том II. Закони на доброто. 25 – 48 лекция. София, 1940 г.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930 – 1931)

17. Том I. Път към живота. 1 – 21 лекция. София, 1941 г.
18. Том II. Методи за самовъзпитание. 22 – 42 лекция. София, 1941 г.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931 – 1932)

19. Том I. Живот и отношения. 1 – 18 лекция. София, 1947 г.
20. Том II. Фактори в природата. 19 – 37 лекция. София, 1947 г.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932 – 1933)

21. Том I. Великата разумност. 1 – 20 лекция. София, 1949 г.
22. Том II. Съразмерност в природата. 21 – 42 лекция. София, 1949 г.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933 – 1934)

– Лекциите не са издадени.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934 – 1935)

– Лекциите не са издадени.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935 – 1936)

– Лекциите не са издадени.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936 – 1937)

– Лекциите не са издадени.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937 – 1938)

– Лекциите не са издадени.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938 – 1939)

– Лекциите не са издадени.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939 – 1940)

- 23. Том I. Смяна на състоянията. 1 – 19 лекция. София, 1998 г.**
24. Том II. Пътят към щастие. 20 – 41 лекция. София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940 – 1941)

25. Том I. Най-лесното. 1 – 15 лекция. София, 1998 г.
26. Том II. Живот, светлина и сила. 16 – 35 лекция. София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941 – 1942)

– Лекциите не са издадени.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942 – 1943)

27. Минало, настояще, бъдеще. 1 – 36 лекция. София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943 – 1944)

28. Силите на природата. 1 – 14 лекция. София, 1947 г.

Забележка: Просветният съвет решава да се издадат последователно лекциите от Младежкия и Общия окултен клас, утринните слова и неделните беседи от последната 1943 – 1944 година, както и съборните беседи, изнесени в Мърчаево и излезли под заглавие „Заветът на Любовта“, I, II и III том.

Петър Константинов Дънов
СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

Първо издание

Предпечатна подготовка:
Наталия Ангелова, Звезделина Якова
Иванка Иванова, Румяна Маринова

© Издателство „АСК '93“

ISBN 954-9589-19-6